

1. ROLLE OCH DEN MYSTISKA BILEN.

Rolle dunkade sitt mörkblonda huvud eftertryckligt i bilrutan och grubblade över den egendomliga känsla han hade inom sig. Han visste bestämt att något var helt tokigt, men han kunde inte komma på *vad* det var. Inte ens efter att ha skakat kraftigt på huvudet och dunkat näven i pannan föll tankarna på plats. Nej - han fick inte fram vad det var som störde honom.

Han satt i morfars bil på motorvägen till Hamburg i Tyskland. I julas hade han tillsammans med de andra ungdomarna i bilen bildat en Mysterieklubb och upplevt en mängd spännande och kul saker.

Gänget bestod av hans livlige bror Robban, som alltid hade besvär med att få sitt långa, självlockiga hår att ligga snyggt, elvaårige kusinen Ajax, som alltid verkade lite snusförnuftig trots att han var den yngste i sällskapet, och kompisen Ida, som bodde granne med mormor och morfar och nästan såg ut som Robbans tvillingsyster trots att dom inte alls var släkt,

Mormor, som var söt och gladlynt och otroligt mån om att de skulle må bra och uppföra sig "som folk", och morfar var experter på allt som hade med övernaturligheter och spöken och sånt att göra. De var ovärderliga och hade naturligtvis blivit invalda som hedersmedlemmar på livstid i Mysterieklubben.

Gänget hade till och med lyckats hjälpa polisen att fånga några knarklangare och fått en belöning på flera tusen kronor. Pengarna skulle de nu sätta sprätt på genom en resa till äventyret "någonstans i Europa".

Målet för resan hade inte bestämts. De hade beslutat att

åka till Hamburg och sen "ta till höger". Nu var de snart i Hamburg - och Rolle kunde fortfarande inte släppa känslan av att någonting var totalt fel.

De hade startat tidigt på morgonen från mormors och morfars gård på Österlen i Skåne och tagit färjan från Limhamn till Dragör. Där hade alla varit så ivriga på att komma till utlandet att inte ens Robban, som var tidernas matvrak, hade haft ro att äta i cafeterian.

Färden hittills, genom det vackra, flackt gröna Danmark till färjan i Gedser, som skulle ta dem till Tyskland, hade varit händselös och de nästan slogs om att använda det enda Gameboyspel de hade med sig.

Rolle hade förlorat vid lottningen och börjat ägna sig åt att gissa nationalitet på bilarna som körde om. Han tyckte det var kul att titta på en bil och människorna i den och gissa om bilen var registrerad i Sverige, Danmark, Tyskland eller något annat land och sen kolla med nummerskylten där bak när bilen passerade. Han tyckte han var riktigt skicklig.

Samtidigt roade han sig med att bygga ord av bokstäverna och siffrorna i bilarnas registreringsnummer. SGR008 läste han som "Seg råtta" och BVN710 blev "Boven skjuten" - med lite hjälp av engelska, och LTN011 blev "Liten älva".

Precis innan de körde ombord på färjan till Tyskland hittade Rolle sin favorit, en röd Saab 900 med registreringsnumret BND007 som naturligtvis blev omdöpt till Rolles favorit James Bond, Agent 007. I den satt ett man och en kvinna som grälade så mycket att de glömde att köra när det blev deras tur. Förarna i bakomvarande bilar fick tuta en lång stund innan de kom igång.

På båten sprang sen Rolle rakt på den arga kvinnan när han jagades av Ajax i cafeterian - och hon hade blivit döilsken på honom för att han råkade sparka henne på smalbenet. Det verkade som om hon svor åt honom - även om han inte förstod vad hon skrek.

Samma röda Saab hade precis passerat och paret grälade fortfarande. Rolle hade duckat en aning, rädd att tanten skulle hytta åt honom igen, om hon nu kände igen honom. Men hon var alldeles

för upptagen att munhuggas för att ägna honom en blick.

Morfar, magerlagd med mustasch och skägg - med snällskarpa genomträngande ögon som nästan kunde se rakt igenom en, var tydligen på extra gott humör. Han hade börjat gnola så smått och ökade efterhand volymen så att alla till sist protesterade högljutt.

-Du sjunger falskt! ropade Robban för att överrösta morfaroljudet.

-Det är bra att sjunga. Det håller mössen borta från bilen. kommenterade morfar med ett skratt.

-Har du möss i bilen? skrek Ida med panik i rösten.

-Nej det har jag inte. Jag sjunger så ofta i den så det håller den alldeles musfri!

-Är det sant mormor? undrade Ida.

-Du vet hur morfar skojar. Vi har inga möss i den här bilen inte.

-Nej det hoppas jag, för dom får inte resa utomlands. sa morfar. Vet du varför?

-Neej, svarade Ida dröjande.

-Dom har inga pass.

Rolle var inte på humör att skratta och förresten tyckte han inte det var lustigt. Han var ilsken på sig själv över att han inte kunde få fram vad det var som var galet. Till sist gav han upp och började intressera sig för nationalitetsgissningar och nummerskyltar igen. Då plötsligt stod det klart för honom vad han missat och han skrek rakt ut så morfar höll på att panikbromsa.

-Den hade svenska nummerplåtar på båten - men den har tyska plåtar nu!

-Vad säger du? undrade mormor.

-Jag såg en röd Saab på båten och då hade den svenska nummerskyltar, men den hade tyska plåtar när den körde förbi nyss!

-Är du säker? undrade morfar.

-Ja bombis!

-Äsch du har drömt! retades Robban. Du har sett i syne eller så har du glömt. Du har ett lika utvecklat minne som en amöba.

-Det är sant! Jag vet! Säkert!

-Du inbillar dig bara... fortsatte Robban, men morfar av-

bröt honom och bad Rolle tala om allt han visste om den röda Saaben. Rolle berättade varför han lagt märke till nummerskylten och allt annat som han kom ihåg. Till slut sa han:

-Och jag sprang på den där utländska tjejen på båten. Hon blev arg.

-Var hon utländsk sa du? undrade morfar.

-Ja, jag begrep inte vad hon skrek - hon talade varken danska, tyska eller engelska, det vet jag!

-Kan du komma ihåg vad Saaben hade för nummer på sin tyska nummerskylt? undrade morfar.

-Nej jag tror inte det, mer än att det började med HH.

-Alltid något, sa morfar och började speja i alla riktningar.

-Vad tittar du efter? undrade mormor.

-Jag letar efter en polisbil eller en vägpatrull.

Ett par kilometer längre fram fanns avfarten till en bensinstation och restaurang. Morfar körde in där och hade tur som en tok för på parkeringsplatsen stod en tysk grönvit "Polizei"-bil. Poliserna satt och drack kaffe på en bänk bredvid och morfar gick över till dem. Det blev ett långt samtal och Rolle såg att den ene polisen gick till bilen och använde radiotelefonen. När morfar kom tillbaka böjde han sig in genom sidorutan och sa:

-Vi tar en paus här och äter en bit, så kan vi nog få besked från polisen om en stund.

-Vad sade du till dom? undrade Rolle.

-Jag berättade att vi har ett halvfnoskigt barnbarn som inbillar sig så mycket att han borde få vila upp sig på vilohem några veckor. Polisen lovade ringa och höra efter om det fanns någon vårdplats. Vi får besked om en stund om dom kan ta in dig!

-Sa du verkligen det? undrade Rolle och blev först blek och sedan röd.

-Nej du! Det sa jag inte alls! Jag talade om att jag har en fantastiskt klipsk och uppmärksam dotterson i bilen som lagt märke till något som dom borde kontrollera på stubinen.

-Vad heter "stubin" på tyska? undrade Robban.

-Det vet jag inte! erkände morfar.

-Talade polisen svenska?

-Nej jag talade tyska med honom.
-Hur kunde du då säga "på stubinen" när du inte vet vad "stubin" heter på tyska?
-Jag sade "snabbt" på tyska och det heter "Schnell", så nu tycker jag att du skall vara lite "Schnell" mot morfar och inte vara så mopsig för då får du gå hem härifrån medan vi kör vidare.
-Visst! sa Robban med ett grin. Det tror jag på!

Det blev kaffe och smörgåsar till "gamlingarna" och tyska bratwurstkorvar med potatissallad till barnen. Det smakade himmelskt gott, utom för Rolle som knappt kunde få ner en bit på grund av spänningen inför beskedet från poliserna. Robban var tvungen att hjälpa honom att äta upp, men det hade han absolut ingenting emot.

På väg tillbaka till bilen kom den ene polisen fram till dem med ett brett leende på läpparna och pratade med morfar. Morfar pekade på Rolle och polisen gick fram till honom och gav honom ett par hjärtliga dunkar i ryggen och sa några ord som Rolle inte förstod.

-Vad sa han? undrade Rolle ivrigt.
-Jo han sa att den här gången klappar jag nätt, men dummar du dig så klippar jag till ordentligt!
-Larva dig inte! Vad sa han?
-Han tackade för hjälpen! En patrull fick tag på den röda Saaben och det visade sig att den var falskskyltad och troligen stulen i Sverige. Det finns ligor som stjälar bilar i Danmark och Sverige och sedan kör dem till öststaterna och säljer dem där. Det kanske var en sådan stulen bil. Det får väl visa sig framöver. Jag har lämnat adressuppgifter till polisen så att de kan få tag i oss om det behövs. Du kanske behöver vittna Rolle.
-Vad betyder vittna?
-Det betyder att du i en domstol får berätta vad du har sett och det skall du göra under ed, så då måste du svära, hur mycket mormor än protesterar.
-Vad mysigt! sa Rolle. Tusan jäklar!
-Inte svära! sa mormor.

2. TILL HÖGER EFTER HAMBURG.

-Tänka sig! Vi har inte varit på väg i mer än fyra timmar och Rolle har redan hunnit klara av att sätta fast bovar! Inte dåligt! sa morfar och sedan var det tyst i bilen en hel kilometer.

Rolle satt och myste och kände sig mäktigt stolt. Robban hade övertagit Gameboyspelet och låg med huvud och axlar på sätet och benen över ryggstödet. Det gav mer blod till hjärnan påstod han, och då tänkte han bättre. Glada men ängsliga lintotten Ida och allvarsamme grönögde Ajax läste var sin serietidning. Mormor läste kartan och muvlade ortnamn för sig själv. Trafiktempot hade ökat och nålen på hastighetsmätaren började allt oftare peka över 120 kilometer i timmen.

Morfar hade från början sagt att han inte tänkte köra fortare än 120 men det är lätt hänt att man blir fartblind på de snabba tyska motorvägarna. Mormor fick ibland be honom sakta ner när det gick undan lite för bra. Ida var nöjd med att mormor bromsade morfar lite, men Robban tyckte att morfar gott kunde "trampa spiken i botten".

-Jag tror att jag visste redan i morse att jag skulle hitta en bov! sa Rolle rakt ut i luften.

-Hur kunde du det? undrade Ajax.

-Jag drömde om det i natt. Jag drömde om tjuvar och att jag fångade dem. Kan det ha varit en sanndröm?

-Jag tror inte det, sa mormor. Du har säkert drömt att du har jagat bovar många gånger tidigare eller hur?

-Jaa, det har jag nog.

-Det var nog bara en tillfällighet, sa mormor och klappade honom på kinden. Samtidigt pekade hon med andra handen på hastighetsmätaren som en tyst uppmaning till morfar att sänka hastigheten. Mätarens nål låg en bra bit över 140. Morfar muttrade något och lättade på trycket på gaspedalen.

-Tror du inte på sanndrömmar mormor? undrade Ida.

-Jodå det gör jag.

-Det gör inte jag! sa Robban. Man kan inte drömma om framtiden - för man kan inte veta något om sådant som inte har hänt ännu.

-Jag tror på det, för jag har haft en sanndröm, sa Ida. Jag drömde att min morfar skulle bli sjuk och komma på sjukhus och det gjorde han dan efter. Jag drömde förresten en kul dröm i natt. Jag var i ett litet gulligt hus, som hade en jättefin träaltan runt om hela huset med massor av rosor på. Källaren var helt full med vatten och jag kunde bada och simma omkring i den och det var jättekul.

-Vi har också haft vatten i vår källare men det var min själ inte så kul för det var jag som hade glömt att stänga en kran. muttrade Robban.

-Inte svära! sa mormor

-Jaså du tror inte på sanndrömmar du Robban? sa morfar. Har du glömt när vi gissade på kort i julas och du hela tiden gissade ett steg före. Det var sanndröm det - fast det var i vaket tillstånd.

-Men hur skulle man kunna veta nåt om framtiden - den finns ju inte än! envisades Robban.

-Är du säker?

-Det är ju klart att jag är. Just nu fanns ju inte för en kvart sen, eller hur?

Morfar skrattade lite och kliade sig i flinten och sa:

-Tänk ändå om just det här ögonblicket fanns redan för en kvart sen - kanske redan i går eller för tio år sen. Tänk om morgondagen finns redan nu - men att det bara är vi som inte har hunnit dit ännu. Tid är kanske precis som den här motorvägen. Den finns ju i hela sin längd och detta ögonblicket motsvaras av precis det här vägavsnittet som vi kör på precis nu.

-Vad du krånglar till det! protesterade Robban. Jag är hungrig!

Morfar lät samtalsämnet falla eftersom trafiken blev allt intensivare när de nu närmade sig Hamburg.

Ajax hade aldrig i sitt liv sett så många bilar på en gång. De fanns framför och bakom och på båda sidor och han tyckte att de körde som dårar. Trots att morfar höll 130 så kunde en bil köra om så fort att det verkade som om deras bil stod stilla.

-Nu har vi kommit till Hamburg, så då tar vi till höger från och med nu! sa morfar.

-Är det här dom tillverkar Hamburgare? undrade Ida.

-Nej. sa morfar. Det gör dom i Paris. Här tillverkas Brysselkål och Finska pinnar.

-Nu är du dum igen, morfar! sa Ida.

-Javisst! sa morfar och skrattade.

Ajax var lite avundsjuk för att Rolle hade blivit dagens hjälte. Han hade själv så gärna velat vara den duktige som kunnat tipsa polisen. Nu höll han utkik efter andra mystiska bilar. Det borde ju finnas fler och inte bara den som Rolle sett. Hur han än spejade och glodde så kunde han inte se något mystiskt med någon av bilarna han såg.

-Vill du vara snäll att ställa in 88,2 på bilradion, bad morfar och tittade på mormor.

-Javisst! sa hon glatt, öppnade bilradion och ställde in den angivna våglängden. Det strömmade ut en glad trudelutt från högtalarna med låg volym.

-Varför gör du så? undrade Ajax.

-Därför att då har vi en radiostation inne som ger besked om trafikstörningar och varningar som gäller den här motorvägen.

-Var fick du siffran ifrån?

-Det finns skyltar som talar om vilken våglängd man skall ställa in. Det ändrar sig efterhand som vi kör, så vi kommer att få ställa om radion många gånger.

-Det finns bilradioapparater som kan göra det själv så slipper man mixtra! sa Ida. Vi har en sån i vår bil!

-Jaha, sa morfar. Men jag har mormor i min bil och hon

är minst lika bra som en automatisk bilradio.

Ajax började ivrigt speja efter skyltar som talade om nya våglängder för trafikradion och efter bara en kort sträcka kunde han stolt meddela:

-Nu skall du ställa in 90,0 mormor! sa han - och mormor lydde och rattade på bilradion.

-Nu skall du ställa in 90,5 mormor!

-Nu skall du ställa in 91,0 mormor!

-Nej sakta i backarna! Jag hinner ju inte med alla ändringarna! Var ser du siffrorna någonstans?

-På skyltarna vid vägrenen! Nu skall du ställa in 91,5 mormor!

Morfar började skratta för full hals. Han skrattade så att han nästan blev trafikfarlig. Så hostade han till och sa:

-Det var det roligaste jag varit med om sen min mor nös ut lösgarnityret i soppterrinen.

-Vad då? undrade Ajax.

-Jo dina frekvensstolpar är kilometerangivelser och har ingenting med radion att göra. De talar om hur långt vi har kommit på just den här vägsträckan.

Usch vad Ajax kände sig fånig. Han tyckte inte om att göra bort sig. Han lovade sig själv att hålla uppsikt över morföräldrarna så han kunde komma på om de gjorde bort sig någon gång. Han kände sig rastlös, men visste att det skulle dröja många timmar innan de skulle stanna för natten, även om det blev ett par pauser under tiden. Plötsligt fick han syn på morfars videokamera.

-Får jag titta på videokameran mormor? undrade han försynt.

-Mja jag vet inte säkert. Lovar du att inte ta sönder den?

-Självklart!

-Okej då!

Ajax plockade fram kameran ur väskan, satte i batteriet och startade den. Han riktade den framåt och bakåt och zoomade in andra bilar. Det var spännande att nästan kunna "komma in genom rutorna" på bilarna. Det såg ut som om han själv var inne i deras bilar. Han såg glada ansikten, sammanbitna ansikten och arga ansikten. Han såg unga och gamla ansikten och människor av alla

typer. Till slut blev han yr i huvudet av alla besök i andra bilar. Han riktade kameran genom sidorutan och såg genom sökaren hur naturen virvlade förbi i rasande tempo.

-Skall vi stanna för en kisspaus? undrade morfar, som just sett en avfartsskylt till ett motorvägsvärdshus.

-Jaa, jag vill ha glass! skrek Robban.

-Det skulle vara gott med en kopp kaffe. sa mormor, som jämnt var kaffesugen.

-Bra! sa morfar. Jag behöver en kopp kaffe, jag med!

Bilen saktade in vid avfarten och Ajax kunde se den förbiilande naturen lite tydligare. Han riktade kameran mot en plats och vred den efterhand som bilen for förbi. Plötsligt fick han syn på något gulvitt i ett träd. Han zoomade in men höll på att tappa bort vad han såg i sökaren så han fick zooma tillbaka igen ett tag för att hitta det. Det var en fågel - men en sådan fågel hade han aldrig väntat sig att se i ett skogsområde i Nordtyskland.

-Morfar! Det sitter en papegoja i trädet där borta! ropade han.

-Jaha - och om den som kör tror på det skämtet, så sitter det en åsna vid ratten! sa morfar med ett skratt.

-Det är säkert! En vit och gul papegoja! Liten, med rött på kinderna!

-Javisst. Hade den nagellack och örhängen också?

-Men det är säkert! Jag såg den tydligt i kameran! Tror du mig inte?

-Nja, du såg säkert fel. Jag tror absolut inte att det kan finnas en papegoja i några träd här inte.

Ajax blev både ledsen och arg. Dumme morfar som inte trodde på honom. Han lade ner videokameran i knäet och upptäckte att han av misstag hade startat den. Den stod på inspelning. Tänk om han hade filmat fågeln. Vilken triumf att kunna visa morfar att han hade rätt.

Ajax spolade tillbaka bandet samtidigt som morfar körde in på en ledig parkeringsruta. Han hade inte spelat in mycket, men kanske tillräckligt för att fågeln skulle vara med. Ajax kikade i sökaren och spelade upp vad han hade på bandet. Jodå, fågeln var där!

-Vill du titta på min fågel? undrade Ajax nonchalant och räckte i triumf över kameran till morfar.

-Spelade du in? sa morfar förvånad och tittade på inspelningen.

-Jo minsann du har alldeles rätt! En liten nymfparakit. Förlåt! Jag trodde att du hade fel, sa morfar och såg uppriktigt ledsen ut.

-Föralldel! sa Ajax och växte flera centimeter.

-Hur skall vi kunna fånga in den? Hur långt bort var det? Får vi gå dit? Frågorna haglade från de övriga barnen.

-Ta det lugnt, gaphalsar! Först får Ajax hjälpa oss att hitta trädet, sen får vi se om fågeln sitter kvar och sen får vi fundera ut hur vi skall kunna fånga in den.

Det tog en god stund att finna fram till trädet. Morfar fick till och med gå ut på grässlätten vid motorvägen för att kunna jämföra med videospelningen, men till slut stod alla under rätt träd.

-Den sitter inte kvar längre! konstaterade Ajax.

-Det var nog en flyttfågel! påstod Robban.

-Flyttfågel? Du är knas i karotten! Papegojor är väl inte flyttfåglar heller!

-Ja men den sitter ju inte kvar!

-Nej den har väl flugit till ett annat träd, då!

-Men då har den ju flyttat! Då är det ju en flyttfågel!

-Du har nog tillbringat för många dagar tillsammans med morfar, sa mormor och skrattade. Du börjar skoja lika tokigt som han.

-Jag har nog blivit smittad! sa Robban och kände sig riktigt stolt över att ha jämförts med morfar.

Alla letade i träden runt omkring. Det såg säkert helfestligt ut med ett gäng människor som fjantade runt bland träden och kikade än uppåt, än neråt och än åt sidorna. De såg nog ut som en skock hönor, tänkte Ajax samtidigt som han fick syn på fågeln. Den satt bara en halv meter ifrån honom. Lugnt och försiktigt sträckte han ut handen. Fågeln skyggade lite bakåt, sedan hoppade den över på hans finger och började vissla en melodi.

-Vem är det som visslar? undrade morfar.
-Inte jag! sa Rolle.
-Inte jag heller! sa Robban och Ida på samma gång.
-Är det du Ajax som har lärt dig vissla tyska dryckes-
visor? undrade morfar.
-Nej det är fågeln! Titta! sa Ajax stolt och visade upp den
vackra nymfparakiten som tydligen trivdes så bra hos Ajax att den
klättrade upp utefter armen till hans axel, satte näbben mot hans
öra och visslade samma melodi en gång till.
Alla samlades runt Ajax för att beundra fågeln. Den satt
lugnt kvar, bet i en hårtofs och satte sedan näbbet in i örat på Ajax
igen och visslade samma melodi om och om igen.
-Det är nog ingen papegoja. Det är nog en kaja! sa morfar
-Det kan det väl inte vara. En kaja ser inte ut så här.
-Nej men melodin som den visslar heter "Trink, trink
Brüderlein trink" och är en tysk dryckesvisa. En fågel som visslar
en fyllevisa är nog en kaja i alla fall. En fyllkaja!
-Ha ha - det var ett äkta skånskt skämt! sa mormor.
Fågeln satt snällt på Ajax axel hela vägen tillbaka till
värdshuset. Morfar frågade alla han såg om någon kände till en
bortflugen papegoja, men ingen visste något om den. Morfar
ägnade två hela timmar åt att få hjälp med fågeln utan att lyckas.
Till slut bad han att få tala med värdshusvärden för att
fråga om denne kunde ta hand om den, men han slog ifrån sig med
båda händerna. Något sådant ansvar ville han inte ta. Till slut blev
morfar trött på att springa och fråga så han suckade och sa:
-Vi får väl ta den med oss på resan då så får vi fundera ut
hur vi skall finna ägaren sedan.
-Jaa! Vad kul! Toppen! skrek barnen som redan hunnit
fästa sig vid den lilla visslande krabaten.

3. SKATTJAKT PÅ NYTT SÄTT.

Resten av eftermiddagens resa blev händselös och hade inte nymfparakiten kommit in i bilden hade det varit urtråkigt att sitta i bilen medan mil efter mil av de tyska motorvägarna försvann under däck.

Fågeln tydde sig mest till Ajax, men den hade ingenting emot att hoppa över till de andra barnen och även till mormor och morfar.

Ida tyckte inte om att den satte sig i håret på henne. Då fäktade hon med armarna och skrek och fågeln flög över och satte sig på morfars huvud istället.

-Hej du! sa morfar. Gillar du att åka rutschbana så får du lov! Här är inget hår som tar emot inte.

-Danke, sa fågeln.

-Väluppfostrad är den då verkligen! sa mormor som nu satt vid ratten. "Danke" betyder "Tack".

-Då är den tysk då? undrade Rolle.

-Du får väl fråga den själv! sa morfar. Eller be att den visar sitt pass, där står det!

-Fåglar har väl inga pass! Nu är du töntig! sa Ajax.

-Javisst! sa morfar. Vi vet ju inte ens vad den heter eller har den talat om det?

-Det kan den väl inte? sa Ajax frågande.

-Försök att fråga den!

-Vad heter "Vad heter du" på tyska, då?

- "Was heisst Du?" heter det, sa morfar.

Ajax försökte om och om igen att fråga fågeln vad den

hette och efter varje fråga visslade den sin melodi och sa "Danke".
Efter tio försök gav Ajax upp.

-Nej den kan nog inte tala om det, då hade den gjort det
efter så många försök!

-Ja men den har ju svarat dig varenda gång! påpekade
mormor.

-Hur då?

-Den har ju sagt att den heter "Danke"!

-Har den?

-Javisst! Fråga en gång till!

-Was heisst Du? sa Ajax.

Fågeln visslade sin melodi och sa:

-Danke.

-Men då kallar vi den väl för "Danke" då! ropade Ajax.

Vilket bra namn!

-Danke schön! sa fågeln.

-Vad sa den nu? undrade Robban.

-Jo "Danke" betyder "Tack" och "Danke schön" betyder
"Tack så mycket", så den tyckte visst om sitt namn, sa morfar och
kliade fågeln på halsen.

Fågeln tyckte mycket om att bli kliad. Den vred huvudet
nästan ett helt varv så morfar skulle komma åt att kliad den runt om
hela halsen.

-Vrid inte av huvudet på den! sa Rolle.

När bilen sent på eftermiddagen körde in på parkerings-
platsen till ett litet mysigt värdshus strax efter det de passerat
gränsen till Holland hade Danke lärt sig dels "Tack" och "Hej, hej"
på svenska och dels hade den lärt sig vissla "Broder Jacob" och
"Happy Birthday" plus att den härmade Robbans busvissling helt
perfekt.

Mormor hade hållit på att bli vansinnig av allt visslande i
bilen men morfar visste på råd. Han plockade fram en paket
bomull och gav till mormor. I flera timmar hade mormor öronen
fulla av bomull för att slippa oljudet. Det fungerade bra mot
visslandet men gjorde samtalen om vägval och körsträckor
svårare. Morfar fick skrika ordentligt för att hon skulle höra

honom. För att påkalla hennes uppmärksamhet inledde han alltid med orden:

-Mormor ohoj!

Det dröjde inte länge förrän Danke hade lärt samma uttryck och tjtade det om och om igen:

-Mormor ohoj, Mormor ohoj, mormor ohoj! - följt av den lilla visselmelodin.

På värdshuset fick de tre dubbelrum och delade upp sig så att mormor och Ida tog ett, Robban och Rolle nästa och morfar, Ajax och Danke det tredje. Ajax hade ingenting emot att bo i samma rum som morfar, men Robban gav honom några gliringar:

-Du kommer inte att sova en blund. Morfar snarkar som ett ångdrivet sågverk!

-Då får han låna mormors bomull! bestämde morfar och med det slutade gliringarna.

Maten var både god och riklig. Till och med Robban blev mätt. Efter måltiden var alla pigga på att göra något som kompensation för alla långtråkiga timmar i bilen.

-Jag vill göra något spännande! sa Ida och satte sin lilla uppnäsa trotsigt i vädret.

-Det finns nog inte mycket spännande att göra på en sådan här liten ort, sa mormor beklagande. Vi kan ta en promenad och titta på omgivningarna.

-Usch vad trist! Jag vill göra något som är kul och spännande, envisades Ida.

-Vi kan spela fotboll, föreslog Rolle men Ida frynte på näsan över förslaget.

-Skall vi ge oss ut på skattjakt? undrade morfar.

-Äsch här finns väl inga skatter. Då skall man ha en skattkarta och helst en öde ö. Det hade varit lajbans! påstod Ajax och såg längtansfull ut.

-Skatter kan man hitta var som helst. Fornlämningar, stenyxor, gamla mynt och sådant.

-Sånt finns väl inte var som helst och förresten måste man veta var skatter är gömda, annars kan man inte hitta dom.

-Är du säker? undrade morfar och Ajax såg den där

glimten i morfars ögon som visade att han hade något i bakfickan.

-Vad är det för lurt du tänker på? frågade Ajax och spetsade öronen.

-Nja, jag bara tänkte att vi kunde fortsätta Mysterieklubbsverksamheten lite då och då under resan och göra några spännande experiment Vad tycker ni?

-Visst, toppen! Berätta! uppmanade Ajax och gjorde de andra i gruppen uppmärksamma på att morfar hade något spännande på gång. När alla var samlade fortsatte morfar:

-Jag tänkte att vi skulle lära oss hur man kan finna precis det man vill hitta. Var man än befinner sig.

-Det lät svårt! sa Robban halvintresserad och petade näsan.

-Inte alls! Om vi nu bestämmer oss för att vi skall leta efter dolda skatter så borde vi i rimlighetens namn kunna hitta något spännande, om vi inte har för stora pretentioner.

-Vad betyder det? undrade Robban som inte var så slängd på konstiga ord.

-Pretentioner? Det betyder krav, fordringar, önskemål. Om vi alltså inte kräver att vi skall hitta en guldtacka på fem kilo utan nöjer oss med något litet mynt eller så. Då borde vi kunna lyckas med det.

-Tror du? undrade Rolle tvivlande. Han ville mycket hellre spela fotboll - fast det skulle å andra sidan inte vara dumt att finna en nergrävd skatt.

-Vi kan väl försöka i varje fall. Vill ni?

Ingen hade något emot att lära sig finna skatter även om alla såg tvivlande ut, Robban mest och Ajax minst.

Morfar körde bara ett kort stycke och parkerade på en äng intill en liten skog. Det var en vacker plats med mängder av vackra ängsblommor. Luften var ljum och det doftade härligt av gräs och blommor. Morfar rotade i bagageutrymmet och hämtade ut en stor påse.

-Här har jag våra skattletarverktyg, påstod han och visade upp några konstiga metallpinnar.

-Dom kallas för "pekare" och med sådana kan man finna

precis det man vill - om man bara lär sig knepet. Nu får ni vars ett par så skall jag visa hur dom används. Dessutom får ni spadar så ni kan gräva fram det ni träffar på.

Pekarna bestod av kraftig ståltråd som morfar böjt i L-form. På den korta biten, som var ungefär 12 cm, hade morfar satt på en bit sugrör - som då blev handtag. Den långa biten, som var ungefär 20 cm, kunde lätt vrida sig runt.

- Ni har en pekare i var hand och håller nätt i sugrörshandtagen. Håll ut händerna en bit från kroppen så att pekarna kan snurra utan att stöta till kroppen, instruerade han och barnen gjorde som han bad dem om.

-Man kan väl inte hitta något med sådana här! Dom är ju inte ens batteridrivna! protesterade Robban med en grimas och morfar skrattade hjärtligt.

-Det finns mycket som fungerar jättebra utan batteridrift. Tänk på kompassen. Det är bara en magnetiserad plåtbit som snurrar på en pinne. Den riktar in sig på magnetiska kraftlinjer medan dessa riktar in sig efter tanke-energilinjer - och fungerar nästa lika osvikligt.

-Hur gör man? undrade Ajax, som tyckte att det tjafsats tillräckligt och ville ha lite action.

-Pekarna reagerar på det du upplever undermedvetet. Du vet alltså inte om att du reagerar, men pekarna gör det och svänger så som du själv har bestämt när du reagerar på det som du har föresatt dig.

-Va korkat! Det där går jag inte på! Det låter hellöjligt! utbrast Ida och såg misstrogen ut.

-Du får tycka vad du vill, men jag vill gärna att du provar. Det är många förnuftiga personer inom universitetsvärlden och även på Försvarets Forskningsanstalt som är intresserade av att se vad pekare kan användas till. Förr i världen var det vanligt att man använde slagruta - en vanlig grenklyka - när man sökte efter lämplig plats att borra en brunn på till exempel. Den här typen av redskap fungerar precis på samma sätt, men är ännu mer användbara.

-Jag tycker det låter dumt! envisades Ida som nästan ångrade att hon inte gått med på att spela fotboll istället.

-Det får du hjärtans gärna tycka men jag vill ändå att du

provar. Man skall inte förkasta något bara för att man tycker det låter dumt - det kanske visar sig att det är bra.

-Det tror jag inte! Det kommer aldrig att funka!

-Vi provar. Ni bestämmer er för att pekarna skall visa riktningen till det ni söker och att dom skall vrida sig inåt mot varandra när ni har foten precis på den plats där det föremål finns som ni sökt. Om ni har gått för långt skall dom vrida sig utåt eller bakåt istället. Har ni förstått.

-Självklart! Vi är väl inte födda bakom en lagård. suckade Ajax som fortfarande var mer sugen på action än prat.

-Bra. Bestäm nu vad ni vill söka efter, så får vi se vad som händer. Vi kan inte hålla på så länge för det börjar bli sent.

Barnen intog sina utgångsplatser med underarmarna rakt ut och pekarna mjukt i de knutna händerna. Rolle såg koncentrerad ut och var den förste som fick styr på pekarna. De ställde sig parallellt med varandra med riktning åt höger.

-Vad skall jag göra nu? undrade han och stirrade som förhäxad på pekarna.

-Gå långsamt i den riktning som pekarna visar och stanna när dom vrider sig, sa morfar och ägnade sig åt Ida vars pekare snurrade vilt.

-Du är visst osams med pekarna Ida lilla. Försök att vara lite positiv och inte så misstrogen, så skall du se att det fungerar bra.

-Har nån klarat av att hitta något med pekare? undrade hon, fortfarande motsträvig.

-Ja jag lovar. Det kommer att fungera. Du brukar ju vara den duktigaste, så du skall väl inte låta någon av pojkarna överglänsa dig. Se så, bestäm dig nu för vad du skall söka efter så kommer du säkert att lyckas finna något intressant!

Ida tog ett djupt andetag och plötsligt, som på ett givet kommando ställde sig pekarna rakt bakåt. Hon vred sig långsamt runt och pekarna vred sig samtidigt, som om deras spetsar var naglade vid ett osynligt mål. Hon började långsamt röra sig i den riktning som pekarna angav. Då ropade Rolle:

-Morfar! Pinnarna vrider sig inåt här!

Alla avbröt sitt eget sökande och rusade bort till honom.

Han såg dödsförskräckt ut och stirrade på pekarna som om han hade sett ett spöke..

-Bra, sa morfar, nu tar du ett par steg framåt!

Rolle följde instruktionen och pekarna snurrade runt och ställde sig utåt. Sedan backade han två steg och pekarna vred sig inåt igen.

-Då har du det du söker precis under fötterna, skrattade morfar, Se inte så rädd ut utan börja gräva. Ni andra kan fortsätta ert eget sökande så får vi se sedan vad Rolle lyckades leta rätt på.

Efter tio minuter hade både Ajax och Ida kommit till platser där pekarna visade att de nått fram till det de sökt och börjat gräva.. Robban var ilsken. Hans pekare hade inte fungerat. Det var alla gånger något fel på dem. Han hade säkert fått de allra sämsta. De som aldrig skulle kunna fungera. Nästa gång skulle han byta med någon av de andra så att han fick pekare som gick att använda.

-Jag har hittat ett mynt! skrek Rolle och kom rusande med det jordiga myntet till morfar som snabbt kunde konstatera att det var tyskt från 1932. Det gick inte att köpa något för, men kanske hade det ett samlarvärde.

Ajax hade också hittat något - men var inte särskilt stolt över det. Hans fynd visade sig vara en liten tom plåtask som det varit halstabletter i för länge sedan.

-Vad bestämde du dig för att söka efter? undrade Ajax.

-Något som nån hade tappat eller grävt ner.

-Bestämde du dig inte för att det skulle vara något värdefullt?

-Nej.

-Då var det därför det bara blev en sådan här grej. Det blir nog bättre och dyrbarare saker nästa gång! sa morfar tröstande.

Alla gick bort till Ida som fortfarande grävde av alla krafter.

-Skall du gräva dig ner till Kina? retades Robban, som kommit över besvikelsen att hans pekare inte hade fungerat. Om man bara hittade småmynt och gamla värdelösa plåtaskar så hade han inte gått miste om så mycket.

-Äsch det är bara sten här, pustade Ida och försökte torka sig i pannan utan att smutsa ner sig.

-Jaha, sa morfar eftertänksamt. Men vad är det för en sten du håller i handen?

-Bara en vanlig sten.

-Nej du - det ser allt ut som en yxa från stenåldern - den ser väldigt fin ut tycker jag, och ser jag inte fel så ligger det en pilspets på marken där vid din vänstra fot.

Ida blev jätteglad och pojkarna avundsjuka. Morfar klappade Ida berömmade på axeln och gav sedan pojkarna var sin tröstande kram.

-Nu får vi allt sluta skattjakten för i kväll. Det skulle vara bra om vi hann hitta en butik som säljer fågelburar och parakitfrö innan affärerna stänger, sa morfar. Stackars Danke har inte fått mat på hela dagen mer än lite torrt bröd.

När morfar parkerat utanför värdshuset hoppade Ida ut med ett brett leende, med sina pekare i högsta hugg:

-Jag kan nog hitta en djurbutik med pekarna! sa Ida - och hon lät nästan helt tvärsäker.

-Ja du får hjärtans gärna försöka, sa morfar.

Ida höll ut pekarna i rätt läge och bestämde sig för att pekarna skulle visa riktningen till en affär som sålde djurmat. Efter bara några sekunder svängde pinnarna runt och stod stadigt riktade rakt bakåt.

-Vi skall gå åt det hållet! konstaterade hon - och konstigt nog var det ingen i gruppen som protesterade utan de vände snällt och fogligt och promenerade norrut på huvudgatan..

Pekarna stod stabilt rakt fram i flera kvarter och vred sig sedan, som på ett givet kommando till vänster.

-Vi skall ta nästa tvärgata till vänster, dirigerade Ida - och gruppen lydde snällt.

Det fanns ingen butik på den gatan de hade tagit in på och Robban fnös av ilska.

-Vilken urvissen idé att leta efter nåt med såna där tönt-pinnar - det funkar bara inte.

-Det kan det visst göra, protesterade Ida. Jag tror på dom.

-Okej, avbröt morfar - vi går tillbaka igen. Du kan gärna prova igen med pekarna Ida, det kanske fungerar bättre nu.

Pekarna visade konstigt nog att de skulle gå tillbaka samma väg men de hade bara hunnit gå några meter på huvudgatan så vred sig pekarna och Ida ropade:

-Vi skall ta nästa gata till höger!

Det fanns ingen affär på den gatan heller och pekarna visade nu att de skulle gå tillbaka till den förra gatan igen.

-Pekarna verkar helvrickade, konstaterade Ajax.

-Nej vänta ett tag, jag börjar ana vad som är på gång! sa morfar. Ida gå nu norrut som vi gjorde allra först.

Ida lydde och ropade:

-Dom visar att jag skall ta till vänster.

-Bra - fortsätt fem meter till! Vad händer?

-Dom visar att jag skall gå tillbaka igen!

-Okej kom då hitåt.

-Nu visar dom att jag skall ta till höger!

-Stopp där! ropade morfar och skyndade till platsen där Ida stod, promenerade runt om en stor lastbil, som stod parkerad vid trottoarkanten, och försvann.

De övriga väntade i flera minuter. Robban började bli otålig och ville gå och leta, men mormor höll honom tillbaka.

-Han kommer nog snart. Så lätt är det inte att bli av med honom. Det vet jag som har varit gift med honom i över trettio år.

-Nu kommer han! ropade Rolle som ställt sig så att han kunde se in i det smala utrymmet mellan lastbilen och huset.

Morfar klämde sig mödosamt förbi lastbilen. Han var överlastad med påsar och bar dessutom på en fågelbur.

-Du var inte dålig på pekare du Ida. Pekarna visste att det fanns en djuraffär - trots att den inte skall öppna förrän om en vecka. Ni kan inte ana vad ägaren blev paff över att jag, en utlänning, hade hittat dit

-Det var som tusan, sa Robban och mormor var visst så förbluffad att hon inte hörde att han svor.

Barnen var trötta efter den långa dagen och gäspade ikapp, så efter att ha tittat på den närmaste omgivningen styrdes kosan mot värdshuset. Danke fick sin mat och åt med frisk aptit. Ja han

var så hungrig att Ajax var betänkt att ändra hans namn till "Lill-Robban", med tanke på hans hunger.

Danke putsade sig efter maten och drack en skvätt, sedan hoppade han upp på den nyinköpta buren och undersökte den mycket noga. Dörren stod öppen och rätt som det var hade Danke hittat in och satt på en pinnen inne i buren, visslade sina melodier, tittade på Ajax och sa:

-Danke, Danke schön!

4. MOTORVÄGSÄVENTYRET.

Det dröjde ända till eftermiddagen dagen därpå innan något spännande hände. Morfar hade till och med påpekat att det var ovanligt händelsefritt och att den dagen nog liknade sådana som *normala människor* fick uppleva på sina resor. Inga bovar i sikte och inget mystiskt någonstans. Det var riktigt avkopplande ansåg han, men det tyckte inte barnen. Det var långtråkigt, trist och enformigt att bara sitta och åka, spela spel och titta på de holländska träden som stod i spikraka rader för att minska blåsten på de stora fälten.

-Om inget händer snart så blir jag med negerdockor! sa Ida.

-Så får man inte säga, det är rasdiskriminerande! sa mormor.

-Vad betyder det? undrade Ida

-Det betyder att man ser ner på dom svarta.

-Jaså, men jag ser inte ner på någon ras! Jag tycker om negerdockor. Jag tycker dom är söta, mycket sötare än vanliga dockor. Barbiedockor och sånt.

Mormor hade inte mycket att komma med i den diskussionen så hon lät ämnet falla och fick hjälp av omständigheterna. Bilradion avbröt plötsligt en melodi som hon tyckte om och satt och gnolade med i. I stället kom den signal som talade om att det skulle sändas en trafikvarning. En mansröst läste upp ett meddelande och innan meddelandet var slut började frågorna hagla över morfar.

-Vad var det för något? -Är det en trafikolycka? -Vad är

det som har hänt?

-Lugna er! sa morfar. Jag hann inte höra allt men det är alldeles här i närheten, antingen framför oss eller precis bakom oss. Jag kunde inte höra allt eftersom ni började fråga för tidigt. Det verkar vara en olycka med en cirkusvagn och han nämnde något om en apa.

-Har du verkligen hört rätt? undrade mormor. En apa?

-Ja, jag tror att han talade om "affe" och det skall vara "apa", om jag nu hörde rätt.

Precis då fick morfar bromsa kraftigt eftersom bilarna framför plötsligt stannade.

-Jaha, då kan vi bereda oss på en paus här! konstaterade morfar och vevade ner sin sidoruta för att få in lite frisk luft.

Radion bröt programmet med ytterligare en trafikvarning och den här gången var barnen tysta så morfar fick höra hela meddelandet.

-Jo det är en apa som har kommit lös på motorvägen här i närheten. Det är säkert därför som det här stoppet har inträffat. Den har brutit sig ur en cirkusvagn och är tydligen både skadad och argsint så man uppmanar bilisterna att låsa bildörrarna och hålla alla fönster stängda.

-Usch då! sa mormor. Måtte den inte komma hit!

-Det är nog ingen risk. Du kan säkert vara helt lugn, tröstade morfar, men barnen tyckte det var spännande.

-Tänk om vi får se den! Om den kommer här så skall jag fota den, utropade Rolle.

-Man sparkar inte på apor! sa mormor strängt.

-Det skulle jag väl inte heller!

-Jovisst, det sade du ju! Du skulle ju fota den!

-Ja fota, fotografera!

-Jaså menade du fotografera. Ja jag säger då det - det finns så många nya konstiga uttryck! sa mormor och drog en lättnadens suck.

-Då kan jag filma den med videokameran! Får jag det? undrade Ajax.

-Jadå, om det kommer en apa här på motorvägen så får du filma så mycket du vill, men jag är rädd för att du är för

optimistisk, det kommer ...

Morfar tystnade mitt i meningen. Han och alla de andra i bilen hörde först vrålen, sedan dunsarna och skriken och sedan såg de aphuvudet. Det var inte vilken liten gullig apa som helst. En jättestor gorilla haltade fram mellan bilarna som stod stilla på vägen. Den böjde sig ner och tittade in i varenda bil den passerade, gav ifrån sig ett ilsket vrål och drämde sin näve i biltaket på den inspekterade bilen. Människorna i bilarna gallskrek av skräck.

Rolle glömde att fota och Ajax satt stel som en pinne i baksätet och bara gnydde. Ida gömde ansiktet i händerna och grät tyst av rädsla. Till och med Danke verkade stel av förfäran.

Robban försökte vara karsk men rösten darrade när han konstaterade:

-Rena King Kong. Vilken jätte! Fy tusan!

Mormor och morfar satt tysta. Mormor reagerade inte ens för Robbans svordom. De verkade ha stelnat till statyer av situationens obeveklighet.

Det fanns ingenting de kunde göra. Gorillan skulle säkert titta in i deras bil också, sedan vråla och slå en rejäl buckla i biltaket. Mormor undrade om taket skulle hålla och morfar, skam till sägandes, undrade om försäkringen betalade för skador orsakade av gorillaanfall.

Gorillan kom närmare och närmare då den plötsligt, tre bilar ifrån dem, ändrade beteende. Den fäste blickarna på deras bil eller var det kanske bilen bakom deras? Den brydde sig inte om att titta i de framförvarande fordonen. Den vrålade inte längre, den slog inte näven i biltaken. Tänk om den skulle gå förbi utan att något obehagligt hände?

Alla höll andan, men ryckte till när gorillan gav upp ett tjut som fick håret att resa sig på huvudet, till och med på morfar. Tjutet lät inte ilsket. Snarare som en blandning av sorg och glädje och kanske en liten stänk förvåning, hur man nu kan tyda det ur ett gorilleskrik.

Den stannade upp ett par sekunder framför deras bil, böjde sig ner och kikade in genom vindrutan, höjde armarna rakt upp i luften, gav till ett nytt tjut och började slå sig på bröstet. Skådespelet fortsatte i ungefär en minut, sen tog den ett jättekliv fram till

höger bakhörr och tog tag i handtaget och slet upp dörren. Ingen hade kommit på tanken att lyda uppmaningen att låsa dörarna.

Alla i bilen var dödsförskräckta. Ingen av dem trodde att de skulle komma levande ifrån detta hemska, denna helt osannolika mardröm.

Skräcken hade lamslagit dem alla och ingen kom sig för att skrika och ännu mindre att öppna dörarna på andra sidan bilen och rusa därifrån. De satt som fastklistrade på bilsätena.

Gorillan hade fastnat med handen i dörhandtaget och det tog några sekunder innan den kom loss. Då stack den in huvudet, stirrade på Rolle, luktade på honom och gav sedan ifrån sig ett ljud som påminde om joller.

Den smackade och gurglade och fortsatte att lukta på Rolle en lång stund. Sen klappade den Rolle på huvudet och axlarna och till slut lyfte den ut honom ur bilen så obehindrat som om han hade varit lätt som en fjäder. Rolle var näst intill medvetlös av skräck och hängde som en trasdocka i gorillans händer.

Gorillan tryckte Rolle mot sitt bröst, slog armarna om honom, satte sig ner mitt på vägen och började vagga fram och tillbaka samtidigt som den fortsatte att jolla och lukta på honom.

Morfar vaknade ur sin rädsloförlamning först.

-Sitt kvar. Rör er inte. Jag måste försöka rädda Rolle!
Stäng bakhörr Ajax!

Han öppnade framdörren och klev ut på motorvägen. Gorillan reagerade inte alls. Den fortsatte att krama och jolla med Rolle. Den kastade visserligen en sidoblick på morfar men brydde sig i övrigt inte om honom.

Morfar började tala milt och lugnande till gorillan som vände ansiktet mot honom och gav honom ett brett leende och någonting som man skulle kunna jämföra med en slängkyss.

Morfar gick försiktigt närmre och satte sig till slut precis bredvid gorillan.

De kvarvarande i bilen höll andan av spänning och rädsla och undrade vad morfar egentligen tänkte göra?

Morfar satt kvar orörlig en lång stund och fortsatte småprata både med djuret och Rolle för att lugna dem båda. Efter en stund sträckte morfar ut sin arm väldigt långsamt och försiktigt

mot gorillan. Den reagerade inte och till slut kunde morfar klappa den på axeln och ryggen. Det verkade som om gorillan tyckte om beröringen.

Morfar blev djärvare och djärvare och efter några få minuter kunde han klia och låtsas plocka loppor på gorillan som njöt av behandlingen och såg mäktigt belåten ut.

Alla i bilen hade varit så upptagna av skådespelet att de varken sett eller hört att ett gäng poliser i full kravallutrustning hade omringat området.

Två av dem var nu på väg mot gorillan. En ställde sig i skjutställning mellan bilarna bara några meter bort. Den andre polisen ropade något åt morfar. Morfar tittade upp, reste sig sakta och tog ett steg åt sidan så att han stod precis i skottlinjen mellan den skjutberedde polisen och gorillan.

Poliserna verkade bli arga på honom men det var ingenting mot den ilska som sprutade ur ögonen på morfar. Barnen hade aldrig sett honom så ilsken. Ingen av dem hade någonsin lyckats få honom så arg och det var de tacksamma över.

Det blev ett långt och intensivt samtal mellan morfar och polisernas talesman. Efter en stund drog poliserna sig tillbaka några meter och morfar återgick till att klia gorillan. Han kastade ett getöga på poliserna med täta mellanrum, tydligen för att se så de inte smög sig framåt igen.

-Vad har han nu ställt till med, gubben min? viskade mormor. Måtte han veta vad han gör!

-Brukar han inte det? undrade Ajax.

-Jovisst brukar han det.

-Varför tror du då att han inte skulle göra det nu då?

Mormor hade inget svar på den frågan. Situationen var alldeles för osannolik för att man skulle kunna veta någonting med säkerhet.

Hur många minuter som gick var det ingen som kunde bedöma efteråt. Det verkade som varje minut var lång som timmar, men helt plötsligt dök en ung man fram mellan ett par av de framförvarande bilarna. Han var klädd i en sorts cowboykläder och hade ett gevär med sig. Han log med hela ansiktet och kallade på

morfar. De båda hade ett långt samtal. Morfar förhörde honom tydligt och den unge mannen svarade gärna på hans frågor. Till slut nickade morfar och klev åt sidan, men fortsatte att klia gorillan på ryggen. Den unge mannen lyfte geväret, siktade på gorillan och sköt.

-Nej, nej dom dödar den! skrek Ida och slog händerna för ögonen.

-Det var nog enda chansen. sa Robban.

-Jag tror inte att gorillan kommer att dö! sa Ajax trosviss.

Gorillan gav till ett litet skrik när skottet träffade, men fortsatte ändå att vaggga Rolle i famnen. Rörelserna blev dock långsammare och långsammare och precis när gorillan föll åt sidan tog morfar tag i Rolle och lyfte honom ur gorillans grepp.

Mormor började gråta och Ida hade ju gråtit redan innan så hon fortsatte av bara farten. Det var inte utan att både Robban och Ajax kände tårarna komma.

Gorillan låg blickstill på vägen och nu var det morfar som satt med Rolle i famnen, vaggade honom och talade lugnande med honom, medan tårarna strömmade nedför kinderna på dem båda två. Efter en stund reste morfar sig upp och släppte ner Rolle på marken, men Rolles ben verkade inte helt stabila så morfar fick stötta honom fram till bildörren och in på sätet.

-Jag kommer strax, måste bara klara ut en sak först! sa morfar hastigt och gav dem ett leende mellan tårarna som han nu energiskt försökte stoppa och torka bort.

Morfar gick bort till skytten och talade med honom. De skakade hand och den cowboyklädde skrev något på ett block och lämnade över ett papper till morfar. Sedan skakade de hand igen och morfar återkom till bilen.

-Skönt! sa han. Nu kan vi snart köra igen.

-Blev gorillan dödad? undrade Robban.

-Nej den blev bara bedövad. Den korkade polisen ville skjuta den eftersom den var allmänfarlig, men kunde ju inte göra det eftersom jag ställde mig i vägen till dess cirkusens kombinerade djurskötare och veterinär hann fram och kunde sätta en bedövningspil i den istället. Jäkla sätt att bara tänka på att döda en sådan gullig gorilla bara för att den är ledsen och förtvivlad.

-Ledsen och förtvivlad, hur så? undrade Ajax.

-Jo! Det är en treårig hona. Hon fick en unge för bara två månader sedan. Ungen blev sjuk och placerades på ett djursjukhus i Tyskland och cirkusen drog vidare. Gorillamamman sörjde och saknade sin unge och bröt sig ur vagnen för att söka efter sin den, och här kommer det lustiga. Den tyckte tydligen att Rolle var lik hennes unge och blev nöjd och belåten över att ha funnit den. Ni såg ju själva hur lycklig hon var när hon satt och vaggade Rolle i famnen. Nu har cirkusens djurskötare lovat köra gorillan tillbaka till ungen, så de får vara tillsammans. Det är nog bäst för alla parter. Cirkusen får fortsätta sin färd utan gorillan ett tag. Föreställningarna skall nog bli bra i alla fall hoppas jag, vi får väl se i morgon.

-Hur då menar du? undrade Robban.

-Jo vi skall gå på cirkus allihop i morgon på en liten plats som heter Westkapelle ute på de Zeeländska öarna. Vi är inbjudna som hedersgäster.

Det blev ett vilt jubel bland barnen. Även mormor blev smittad av glädjen. Sista unset av skräcken och rädslan rann av dem alla och ersattes av en innerlig tacksamhet att detta osannolika äventyr hade slutat så lyckligt.

När ljudnivån hade dämpats till rimlig nivå upptäckte mormor att Robban satt och såg lite undrande och eftertänksam ut, så hon frågade:

-Vad sitter du och funderar över, Robban?

-Jo jag undrar bara, i morgon när vi går på cirkusen, får apungen följa med? sa han och pekade på Rolle.

5. FALSKSPELAREN.

Trafikproppen på motorvägen, som gorillan hade skapat, löstes upp ganska snabbt men dessförinnan blev det ett enormt oväsen. Passagerarna i bilarna runt omkring hade naturligtvis sett vad som hänt och glädjen var stor att allt fått ett lyckligt slut. De som inte hade fått tillbucklade biltak var säkert extra lyckliga.

När dramat var över, tutade hundratals bilar i kör och nästan varenda en som körde förbi vinkade genom nerdragna biltutor. Barnen kände sig mäktigt stolta över att vara huvudpersoner och firade hjältar. Morfar försökte se oberörd ut, men säkert var han lite mallig han också.

Till slut hade alla som kände till dramat passerat. Robban var lite syrak på morfar som körde så långsamt. Inte en enda gång hade morfar kört över 100 och det tyckte Robban var snigelfart. Morfar ursäktade sig bara med att han behövde ta det lugnt ett tag. Han kände sig fortfarande darrig efter äventyret.

Efter en timmes långsamkörning blev Robban och Ajax rastlösa. De påstod att motorvägar såg lika trista ut "över hela världen". Inget spännande alls att titta på.

Ida hade fått låna Gameboyspelet. Hon hade inte alls varit intresserad av det tidigare men nu hade hon fått kläm på hur man gjorde. Hon var totalt fördjupad i det så hon hade inte tråkigt.

Ajax lät Danke komma ut ur buren och kelade med honom en stund, men Robban satt och hoppade som om han hade glödande kol i kalsongerna.

-Kan vi inte göra nånting? sa han högt utan att rikta sig till någon särskild. Ingen svarade honom. Rolle var inte intresserad

av att prata. Han frös av eftereffekterna av chocken och hade virat en filt omkring sig och beredde sig på att sova en stund. Morfar och mormor hade försökt få honom att berätta om sina känslor, men han ville inte prata om någonting.

-Kan vi inte göra någonting? försökte Robban igen. Spela kort eller nåt!

-Okej. sa Ajax. Vi kan spela kort om du vill.

Robban var inte sen att plocka fram kortleken och de bestämde sig för att spela poker och använda sega bilar i stället för pengar. Robban blandade omständligt och gav första given.

Danke tyckte tydligen inte om att Ajax hade slutat att kela och prata med honom eftersom han hoppade mellan Ajax och Robban hela tiden och så snart han kom till Ajax sprang han upp efter armen på honom fram till korten och drog i dem.

-Vad taskig du är Danke! sa Ajax till slut. Jag kan inte koncentrera mig om du skall flå på det där sättet! Okej då, jag sakar väl det kortet då om du tvunget vill!

Ajax tog kortet som Danke hade bitit i och tog ett nytt.

-Du har tur med dig! utropade han och lade upp "fullt hus" på bordet.

-Äsch! sa Robban och lämnade över högen med sega bilar till Ajax.

Det blev en ny giv och Danke granskade ingående Ajax kort. Sen hoppade han över till Robban och tycktes ta en titt på hans kort varefter han hoppade tillbaka till Ajax igen. Han klättrade kvickt upp på handen och stötte näbben i ett av korten.

-Ja men *det* kortet kan jag väl inte saka heller sa Ajax.

Danke pickade på samma kort en gång till.

-Okej då, du får som du vill!

-Danke! sa fågeln.

Ajax lade ner kortet och tog ett nytt.

-Du är en faslig turfågel! ropade Ajax, för han vann över Robban en gång till och håvade in en ny hög med sega bilar.

Gång på gång vann Ajax om han följde Dankes råd. Det verkade faktiskt som Danke visste hur man spelade kort och även förstod de olika kortens värde.

-Du fuskar! sa Robban.

-Det gör jag väl inte. Jag bara leker med Danke och låtsas att det är han som spelar kort och jag bara håller korten åt honom, det kan han ju inte själv.

-Menar du att jag har förlorat så många bilar mot en papegoja? sa Robban förargat.

-Ja, vi tar en omgång till så får vi se om han har samma tur.

Jodå, Ajax följde Dankes pickningsråd och vann igen.

-Morfar! Danke kan spela kort. Han har hjälpt mig att vinna alla gångerna! utropade Ajax.

-Är det sant? undrade morfar.

-Ja, Ajax fuskar. Han har fågeln som spion och den kikar på mina kort! sa Robban.

-Det var som sjutton, sa morfar med förundran i rösten. Ta några omgångar till så att ni ser att det inte bara är tillfälligheter!

-Då vinner han ju alla mina sega bilar! sa Robban.

-Du skall få en ny påse av mig! sa morfar.

-Okej då! Du ger! sa Robban.

Pojkarna spelade tio omgångar till och Ajax vann alla gångerna.

-Det funkar var gång! upplyste Ajax.

-Det var spännande! sa morfar. Det får vi undersöka närmare i kväll.

-Skall vi ta en omgång till? frågade Ajax och tittade på Robban.

-Jag har inte fler bilar, sa Robban surmulet.

-Vi kan spela något annat eller vi kan gissa kort, va?

-Nej jag bara förlorar!

-Ja men vi gissar på kort då, utan att spela om bilar.

-Okej.

Ajax blandade kortleken och tog de fyra översta korten och höll dem med baksidan mot Robban.

-Vilket är högst?

Robban tänkte efter en liten stund och pekade på ett av korten.

-Nej det är det här! sa Ajax och tog kortet med högst

valör och visade Robban. Vi provar en gång till!

-Okej då, men det här är tråkigt!

Ajax tog upp fyra nya kort och Robban gissade fel igen.

-Nej vi slutar! sa Robban surmulen.

-Ja men jag kan väl få gissa nu? sa Ajax och Robban tog motvilligt upp fyra kort och höll dem med baksidan mot Ajax.

Danke klättrade kvick som en vessla upp på Ajax hand och då Ajax sträckte fram handen för att peka på ett kort sträckte Danke på halsen och drog ett av korten.

-Det var som attan! sa Robban. Det var det högsta kortet!

-Vi provar en gång till! skrek Ajax ivrigt.

Gång på gång valde Danke det högsta kortet. Det var ingen tvekan om saken! Danke begrep sig på kortspel, han kände till valörerna på korten och hade en otrolig förmåga att gissa rätt! Till och med när han inte såg mer än kortens baksida. Var det kanske någon övernaturlig förmåga han hade?

6. EN OFÖRGLÖMLIG KVÄLL.

Det holländska landskapet ändrade karaktär under eftermiddagens färd. De körde av från motorvägen och kom ut på en mindre väg som ledde norrut mot Zeeland, ett område med stora öar som ligger upp mot Nordsjön.

De passerade några mindre städer och byar med mysiga kanaler där det fanns mängder av olika båtar, pråmar och husbåtar. Sen kom de till en landsväg som löpte parallellt med en hög jordvall på högersidan.

-Kan vi inte stanna och se om det finns något spännande bakom vallen? undrade Ida.

-Jovisst! sa morfar som själv kände för att sträcka på benen ett tag.

En kilometer längre fram fanns en stor parkeringsplats som morfar körde in på och parkerade precis bredvid en hög trätrappa som löpte uppför vallens sida.

Alla gick ur bilen och drog djupa andetag i den friska luften. Lite på avstånd stod säkert tjugo vindkraftverk, vars propellrar snurrade i den friska vinden.

Barnen kom först uppför den långa trappan. Betydligt långsammare gick det för mormor och morfar, men till slut var de uppe på krönet. Alla var andfådda efter klättringen.

-Phu, det var den längsta trappa jag någonsin klivit uppför! sa mormor.

-Räknade du trappstegen? undrade morfar.

-Nej men det var många, alldeles för många!

-Hade det inte varit så många så hade du ju inte kommit

ända upp! skrattade Robban.

-Tramsebyxa! skrattade mormor.

På andra sidan vallen fanns havet. Det såg kallt och ogästvänligt ut, men några få tappra solbadare fanns utspridda lite här och var. De låg platt på den grova sanden för att inte utsätta sig för vinden. Rader av grova pålar, nerslagna i havsbotten, stod med jämna mellanrum.

Några lastbåtar stävade fram i den grova sjön en god bit ut från stranden. Det såg betydligt behagligare ut inåt land. Stora fält, förmodligen med olika typer av grönsakeplantor. Där fanns även de staketliknande långa träraderna samt de muntert snurrande vindkraftspropellrarna. Till höger skymtade en liten stad på avstånd, där den över allting dominerande byggnaden var ett fyr-torn.

-Titta på fyrtornet! sa Ida. Det ser ut som om det var byggt uppe i ett kyrktorn!

-Men det är det ju! Vad konstigt? utbrast Ajax som tagit med sig kikaren och därför såg byggnaden mer i detalj.

-En kyrka med fyr-torn istället för klocktorn! Det har jag aldrig sett förut! fortsatte han och lämnade över kikaren till Rolle som också ville se.

Den kalla vinden gjorde att besöket på vallen blev kort. Det var betydligt behagligare temperatur nere vid bilen och barnen passade på att rasta av sig, springa i kapp, boxas och hoppa omkring. Men Rolle deltog inte. Han satt på en bänk och såg allmänt eländig ut. Mormor och morfar satte sig bredvid honom och försökte locka honom att prata om upplevelsen med gorillan. Det tog en god stund innan Rolle öppnade sig, men sedan kom det desto häftigare.

-Jag trodde att jag skulle dö! Jag kunde knappt andas, så hårt höll den mig! Jag vågade inte säga ett knyst för jag var rädd att den skulle göra mig illa. Jag var dum som var så rädd!

-Du var väl inte dum för det! utbrast morfar. Om du bara visste hur rädd jag var!

-Var du verkligen det?

-Jaa, jag trodde också att min sista stund var kommen. Bara väntade på att gorillan skulle slå ihjäl mig vilken sekund som

helst. Jag frös och svettades om vartannat! sa morfar och log lite ledset mot Rolle.

-Så kände jag det också! Är det verkligen sant att du kände likadant?

-Ja absolut. Det var därför jag inte vågade köra så fort efteråt. Jag var fortfarande så skakis att jag inte vågade lita på mina reaktioner.

Rolle började gråta och både mormor och morfar lät honom gråta. Mormor sträckte ut armarna och Rolle kröp in i hennes famn. Mjukt strök hon honom över håret.

-Så ja, gråt du ut! Det lättar och sen känns det bättre efteråt!

Efter en stund sträckte Rolle ut ena armen mot morfar och sedan satt de och kramades och grät alla tre. Efter en stund drog Rolle sig själv ur omfamningen och snörvlade:

-Då var jag inte dum och barnslig då? Som var rädd?

-Nej naturligtvis inte! utbrast morfar. Den som inte hade varit rädd i en sådan situation hade inte varit riktigt klok!

-Är det säkert?

-Bombis! Dom flesta skulle säkert både ha kissat på sig och gjort i brallorna av skräck!

-Tror du det?

-Det är jag övertygad om!

-Det gjorde inte jag!

-Nej och det visar hur stark och modig du var

-Skönt! sa Rolle och torkade tårarna med skjortärmen, skrattade och reste sig upp.

-Jag kommer nu! skrek han till de andra barnen och efter en minut var han i full gång med att brottas och kiva med Robban.

Mormor och morfar såg leende efter honom och suckade lättade.

-Underbart! sa mormor. Jag tror han kommer ur det här äventyret utan några nervösa besvär! Jag är mer orolig för dig, gubben min, som alltid leker så stark trots att du är den känsligaste karl jag känner.

-Äsch, jag klarar mig! sa morfar med ett litet skratt.

-Är det riktigt säkert? Behöver inte du gråta ut du också?

-Nej, det får jag vänta med till dess jag har något att gråta över. Har du förresten inte sett hur jag skvalade både nu och när jag fick tag på Rolle på motorvägen?

-Jo, men tror du inte att det var för lite? Du skulle behövt gråta ännu mer!

-Men då får jag tanka i mig mer vätska först, annars torkar jag ut inombords! sa han och vände sig mot barnen och skrek:

-Kom nu ungar så kör vi in i stan och dricker kaffe!

Det tog inte lång stund att komma in i den lilla staden och morfar presenterade den:

-Det här är Westkapelle och här stannar vi över natten och tillbringar morgondagen för i morgon kväll skall vi gå på cirkus.

Det fanns inte många hotell. De flesta turister som kom till Westkapelle fick bo i privata hem och äta frukost tillsammans med husets familj. Det kände ingen i gänget för.

Med bilen på en parkeringsplats på ett torg tog hela skocken en promenad gata upp och gata ner för att finna ett hotell med tre lediga dubbelrum. Det fanns mängder av hus där skyltar i fönstren annonserade "Kamer" som just betydde att man hyrde ut rum.

Morfar var tvungen att ta en paus på en bänk och barnen passade på att släpa in mormor i någon form av prylmarknad. Det var viktigt att ha mormor med. Hon hade hand om de holländska pengarna och utan henne kunde ju ingen av dem handla något.

Ida hittade en liten väderkvarn i blåvitt Delftporslin med silverfärgade vingar. Ajax köpte en häst och vagn i samma sorts porslin.

Rolle valde en gorilla i brun plysch som ett minne av dagens drama och Robban fann en skämtsak. En plånbok med musfälla som nog skulle komma väl till pass i skolan nån gång om han nu kunde få någon av kamraterna - eller ännu hellre någon av lärarna - att plocka plånboken ur hans ficka. Då skulle det bli pin livat! Musfällan skulle slå igen och fingrarna skulle sitta fast som i ett skruvstöd i plånboken. Tänk om han kunde få morfar att ta hans plånbok, det var värt att prova!

Hotellet som de till slut hittade, hade de minsta rum man kunde tänka sig. Det fanns praktiskt taget inte plats till mer än sängarna och ett litet pyttbord. Trots allt var det någonstans att sova.

Efter middagsmålet ville morfar experimentera med Danke och kortleken. Eftersom rummen var så små att alla inte fick plats tog morfar helt sonika ner Danke i hotellets matsal.

De andra gästerna tittade lite förvånat, lite ilsket och lite nyfiket på spektaklet, men efterhand samlades fler och fler runt deras bord, helt fascinerade av Dankes uppvisning.

Det visade sig att Danke kunde många korttrix. Han kunde spela poker, gissa högsta kort och sortera ut alla essen från kortleken. Om det nu bara varit så att korten hade legat med framsidan synlig, hade det kanske gått att förklara med att han var tränad till att känna igen essen, men det var mycket märkligare än så!

Morfar blandade leken mycket noggrant och lade hela högen med baksidan uppåt. Danke klev fram till leken och började sortera. De flesta korten hamnade i en hög och fyra stycken hamnade i en annan hög. Fortfarande med baksidan uppåt. När morfar sedan vände de fyra, visade det sig gång på gång att det var de fyra essen.

Ingen kunde begripa hur den lilla fågeln bar sig åt. De kringstående applåderade vilt efter varje uppvisning och fler och fler samlades. Det verkade som om ryktet spreds i den lilla staden och alla ville komma dit och se parakitunderverket.

-Nej! sa morfar. Vi får inte köra slut på den lille stackaren! Han har verkligen fått jobba hårt för fröna i dag.

Han satte Danke på axeln och fågeln vände sig mot publiken och sträckte ut de långa vingarna. Han tycktes buga sig artigt ett par gånger, visslande sin "Trink, trink Brüderlein, trink" och sa:

-Danke. Danke schön.

Applåderna ville aldrig ta slut och ekade i matsalen länge efter det att morfar, med Danke på axeln, försvunnit ut genom baddörren.

7. CIRKUSBESÖKET

Dagen därpå ägnades åt att utforska den lilla staden. Kyrkan med fyrtornet fick ett besök och en närbelägen väderkvarn blev beundrad. De smala gatorna med sina pyttesmå, färggranna hus väckte förundran. Men det barnen tyckte allra bäst om var att ta långa promenader på vallen som omgärdade staden på två sidor.

Ida hade funnit en trappa som bara hade hälften så många trappsteg som den förra. Hon hade kontrollräknat och den trappa som de hade klivit uppför i går hade 64 trappsteg, medan denna bara hade 34 och som hon sa:

-Ha, ha Robban. Här är bara 32 trappsteg och man kommer ändå ändå upp på vallen! Och vallen är lika hög här som där borta! Förklara det om du kan!

Det kunde inte Robban, hur han än funderade.

Uppe på vallen, som var ungefär lika hög som de högsta husen i stan, hade man en härlig utsikt. Stan såg ut som en leksaksstad under dem.

Åt havssidan fanns en liten vik med sandstrand och några rader badhytter. Var de kom hälsade folk glatt och hjärtligt. Det verkade som om alla kände till gänget från Sverige som hade den märkliga papegojan, eller som morfar sa:

-Alla känner apan, men apan känner ingen!

Sen såg det ut som om han bet sig i tungan, han ville nog inte att Rolle skulle känna sig träffad.

Solen lyste välvilligt och hela gänget tog en promenad ner till stranden. De hade badkläder med sig och fick en härlig badstund på eftermiddagen.

Danke var med dem och hade jätteroligt i sanden. Han sprätte, donades och kacklade vilt, som om han blivit barn på nytt eller som om han fick uppleva ett nöje han inte var bortskämd med.

Han satt till och med kvar på Ajax axel när Ajax gick ner för att bada och satt kvar tills Ajax doppade sig. Då gav han till ett gällt skrik och flaxade upp och flög runt till dess han kunde sätta sig på Ajax huvud. Där satt han sen kvar någotsånär torrskodd och mådde gott, visslade och sade:

-Danke, Danke!

Cirkusföreställningen skulle börja klockan sju och de åt en tidig middag. Alla hade klätt sig fina till kvällens begivenhet. Vårdinnan tog emot dem i matsalen. Hon nästan neg för dem och var idel leenden och vänlighet. Hon tog morfar åt sidan och talade med honom.

-Vad pratade hon om? undrade Rolle.

-Jo hon undrade om inte Danke skulle komma ner till middag. Hon ville springa och köpa fågelfrön till honom, men jag talade om att han fick middag på rummet.

-Talar du holländska också? undrade Ida, som tydligen var imponerad över att morfar kunde prata med folk på olika ställen i olika länder.

-Nej det gör jag inte, men tyska och holländska är ganska lika. Kan man det ena språket så har man mycket gratis när det gäller det andra. Tyska och holländska skiljer sig åt ungefär som svenska och danska. Man kan faktiskt påstå att holländska är tyska "på danska".

-Jag skall lära mig holländska! sa Ida.

-Det får du gärna, men börja med tyska så har du en bra grund.

Robban hade sett överdelen på cirkustältet från vallen tidigare på eftermiddagen. Det var inte långt dit så alla var överens om att promenera. Det kändes skönt att röra på sig efter den rikliga måltiden.

Morfar hade låst in Danke på rummet, men först kliade han honom på halsen och sade:

-Du får ursäkta att jag låser in dig i den här cellen men du får vakta våra prylar och ha en skön kväll. Vi ses före midnatt!

Skymningen började lägga sig när gänget närmade sig cirkustältet. Det såg festligt ut med alla lamporna vid entrén och lät festligt också!

Orkestern spelade muntra melodier inne i tältet och ljudet hördes tydligt ända ut. Morfar visade upp ett papper för biljettkontrollanten och fick en kram av honom. Morfar blev så paff att han inte ens kom på att protestera när han blev pussad på båda kinderna.

Biljettkontrollanten kramade om morfar en gång till och sedan förde han dem utmed den långa gången ner till manegen. Där lotsade han dem till höger, fram till en lövad och dekorerad burliknande uppbyggnad.

I "buren" fanns sköna fåtöljer och vid sidan stod ett litet barskåp med olika sorters drycker. Det kändes konstigt, högtidligt och festligt på en och samma gång att sitta i mjuka fåtöljer när alla andra satt på träbänkar.

-Jaha, då får vi väl leka kungligheter då! sa morfar med ett skratt. Får jag be "drottning mormor" att taga plats vid min högra sida och "prinsessan Ida" vid min vänstra sida? Ni prinsar får slåss om de andra fåtöljerna, men kivas inte för då abdikerar jag.

-Vad betyder det? undrade "prinsessan Ida".

-I vanliga fall betyder det att "avgå som kung" men i mitt fall betyder det att jag smäller av! sa morfar och fortsatte:

-Är det någon i sällskapet som önskar någon förfriskning. När vi nu har möjligheten att leka kungligheter så skall vi väl inte vara blyga. De som har ordnat det här vill oss säkert otroligt väl och det vore synd att göra dem besvikna.

Alla barnen ville ha läsk, mormor och morfar tog ett glas vitt vin. De hade precis hunnit sätta sig när musiken tystnade och det blåstes en lång och omständlig fanfar. Cirkusdirektören kom genom ridån, bugade sig för publiken och sade några korta meningar.

Trumpeten tutade en fanfar till och ut genom ridån kom cirkushästar, elefanter, hundar, åsnor, clowner och mängder av andra artister.

Det verkade som om alla i cirkusen inledde föreställningen med en parad. Paraden gick runt, runt i den stora manegen i takt med en sprittande marschmelodi. Så radade alla upp sig och musiken slutade.

Cirkusdirektören kom gående på balustradens kant och stannade mitt för dem. Han bugade djupt och höll ett tal till både publiken och framför allt Mysterieklubbens medlemmar. Han gav utrymme tillräckligt mellan meningarna för att morfar skulle kunna översätta allt beröm och alla tackord.

Han avslutade talet med att överrätta en check på ettusen dollar till Rolle och morfar som tack för att gorillans liv hade sparrats. Hela publiken applåderade och hurrade för dem.

Alla i gänget blev rörda till tårar av hyllningen, eller som Robban viskade:

-Skall det där förbannade skvalandet börja nu igen.

-Inte svära! sa mormor.

Efter hyllningarna genomfördes cirkusföreställningen och den var verkligen inte dålig alls fast gorillan inte var med. Barnen kikkade av skratt över clownernas tokigheter och höll på att gå åt av spänning i de hisnande akrobat- och lindansarnumren och applåderade vilt efter varje inslag. Mormor och morfar hade det inte tråkigt heller utan njöt av föreställningen och atmosfären.

Innan kvällens program avslutades kom cirkusdirektören in och talade, men morfar hade ingen chans att höra vad han talade om eftersom Ida hade fått ont i magen. Kombinationen av spänning, skratt och all läsk som hon hade hållt i sig hade orsakat en rejäl kolik och Ida vred sig i plågor.

När därför utgångsmarschen började skyndade hela gänget ut och fann att promenaden till hotellet var bra medicin mot Idas magonda. Halvvägs till hotellet släppte plågorna och när hon kom fram var Ida den piggaste och gladaste av dem alla.

Kvällen var sen, hotellet och restaurangen mörklagda. Bara nattlamporna lyste i trappuppgångar och korridorer. Ajax sade godnatt till de andra i korridoren och gick mot rummet. Vid dörren

stannade han plötsligt, rusade hals över huvud in i rummet och de andra hörde ett skrik ifrån honom:

-Här har varit tjuvar! Dom har tagit Danke!

8. TVÅ FINA ÖVERRASKNINGAR

Det blev inte mycket sömn den natten för någon av dem förrän på morgonkvisten när de somnade av ren och skär utmattning. Efter upptäckten att Danke försvunnit hade alla gjort ett halvhjärtat försök att leta, men insåg det hopplösa i att söka efter någon som var stulen.

Att en tjuv brutit sig in i rummet var helt klart. Träet i dörrkarmen var trasigt och visade att dörren brutits upp med kofot eller annat verktyg.

Alla var djupt bedrövade och morfar fick svälja flera gånger innan han kunde hålla rösten tillräckligt stadig för att ringa polisen och anmäla inbrottet och stölden.

Polisen ville veta om något viktigare än fågeln hade blivit stulet. Morfar och mormor fick därför gå igenom bagaget noggrant, men ingenting annat var borta. Till och med videokameran fanns kvar.

Morfar ringde polisen igen och meddelade resultatet av undersökningen och höll på att få en hjärtattack av ilska när polisen talade om för honom att de inte ansåg att det var värt besväret att leta efter en brottsling som bara knyckt en fågel som inte kunde vara värd mer än på sin höjd 50 Gulden. En sådan bagatell befattade man sig inte med.

Vid frukosten var stämningen på nollpunkten. De flesta var förgråtna, rödögda och irriterade och höjde rösten vid minsta motgång. Kaffe, drickchoklad och smörgåsar fick stå orörda och gängets medlemmar satt bara och glodde rakt fram. Det var morfar som bröt tystnaden och sa vad alla egentligen satt och tänkte på:

-Tänk att en sådan fin dag kunde sluta så olyckligt. Jag

saknar den lille krabaten med sitt "Danke" och sin vissling. Morfar visslade "Trink, trink Brüderlein trink" och han gjorde det så perfekt som om det varit Danke. En perfekt efterrapning.

Det var tyst en sekund. Ajax stirrade tomt ner i bordet. Så visslades melodin en gång till och Ajax blev arg på morfar. Det hade väl räcka med att riva i såret en gång. Det gjorde ont vid minnet av Dankes sång.

Men, men ... den här gången lät det som om visslingen kom från lite avstånd och följdes av vingslag. Ajax tittade upp mot ljudet. Danke kom flygande från en gardinstång uppe vid taket, gjorde en lov kring sällskapet och landade på morfars kala hjässa, visslade sin melodi en gång till och sade:

-Danke, danke schön!

Lika trist och tråkig som stämningen varit innan, lika uppsluppen blev den sedan fågeln återvänt. Alla skulle klia Danke på halsen och kela och Ajax blev tvungen att ropa:

-Låt Danke vara i fred nu, ni kramar ju ihjäl honom!

Alla gissade vilt över vad som hade hänt kvällen innan. Att det varit inbrott stod utom all tvivel, men tydligen hade Danke lyckats flyga förbi tjuven och gömma sig i matsalen och först när morfar visslade "hans" melodi så vågade han ge sig tillkänna. Så hade det nog gått till, enades man om.

Packningen för vidarefärden gick som en dans och morfar var helnöjd med barnens hjälpsamhet, glädje och iver. Ännu mer belåten blev han när värdshusvärden inte ville ha betalt varken för rummen eller måltiderna.

Värden framhöll att de var välkomna att stanna gratis även på återvägen eftersom Dankes uppvisning hade gett hans restaurang nytt liv och kunderna strömmade dit som aldrig förr. Han hoppades naturligtvis att Danke skulle ge en ny gratisföreställning om de kom tillbaka.

Precis när bilen rullade ut från värdshusets parkeringsplats blev de stoppade av cirkusdirektören. Han bad att få tala med morfar som steg ur bilen. De två samtalade en lång stund. Morfar såg sammanbiten ut när han återvände.

-Vad ville han? ropade alla barnen på en gång.

-Han ville prata om Danke. Det verkar som om fågeln tillhör cirkusen. Efter Dankes uppvisning i matsalen härom kvällen har han varit det allmänna samtalsämnet i stan och efter föreställningen i går hade ryktet om Dankes fenomenala förmågor nått fram till cirkusfolket. De förstod då att det var deras fågel.

-Var det dom som försökte stjäla honom i går kväll? undrade Ajax med ilska i rösten.

-Han förnekade att någon på cirkusen hade gjort det, men det kan man ju aldrig vara helt säker på.

-Tar dom Danke ifrån oss nu? frågade Ajax och hans röst darrade.

-Nej inte ännu. Jag talade om att vi ville behålla den lille gynnaren under hela resan. Jag ville dessutom ha bevis för att Danke verkligen var deras innan jag lämnade honom på hemresan. Han talade om att Danke var tatuerad med siffran 13 i blått på högra benet. Man skall kunna se det om man för fjädrarna åt sidan. Finns tatueringen är det knappast någon tvekan om att cirkusen äger honom. De kommer att vara i Lübeck i Tyskland om 10 dagar och vi passerar där då, så vi får i så fall ta adjö av honom då.

Ajax grep Danke över ryggen med vänsterhanden och förde undan fjädrarna på högerlåret med handen. Danke tyckte inte om behandlingen och kraxade och skrek högljutt. Ajax kände tårarna komma! Han såg den blå tatueringen! Där stod 13, smått men helt tydligt.

Sabla gråtande, tänkte han och svalde undan gråten. De hade ju trots allt 10 dagar på sig innan Danke skulle återlämnas. Mycket kunde ske under tiden. Ajax trodde på under - samma sorts under som skänkt dem Danke tillbaka på morgonen, trots att alla trodde han hade blivit bortrövad för alltid.

-Det står siffran 13 på låret! konstaterade han torrt och undrade vad de andra kände i det ögonblicket.

Det tog en timme att komma till Vliessingen där de skulle ta färja över sundet till fastlandet. En kortare strimma Holland skulle sen passeras och sedan hela Belgien innan de kom till Frankrike. Morfar talade om att V på både tyska och holländska uttalas som "F" och att namnet alltså uttalades "Flisingen" men Robban före-

drog att säga "Visslingen" och det gick ju lika bra.

Det var dimma under överfarten så det fanns inte mycket annat att göra än att äta i den stora kala cafeterian som var hur otrivsam och ogästvänlig som helst. Efter ilandkörningen hände ingenting och barnen var så trötta att de sov sig igenom hela Belgien och vaknade bara till helt tillfälligt när det var matpauser.

På en av matpauserna på ett motorvägsfik i Belgien var Ida ivrig att berätta.

-Jag har drömt om det där mysiga huset igen!

-Vilket hus? undrade Rolle.

-Det där som hade vatten i källaren.

-Jaha, vad är det med det då?

-Jag drömde att jag var där och simmade och nu fanns det en jättestor fisk i källaren och vi hade jättekul tillsammans, fast fisken var ledsen.

-En sån korkad dröm. En ledsen fisk i en översvämmad källare -pfff, tyckte Robban och bad att få köpa en bulle till.

-Det var visst ingen korkad dröm! protesterade Ida förtrytsamt. Huset hade en jättefin målning av en vit fågel på gaveln och det hette "Seagull". Och det var en jättegullig fisk och den var urledsen för att den var fången i den där källaren.

-Det var roligt att du hade det mysigt när du sov. Nu får du chansen att drömma vidare, för nu bär det av igen, sa morfar och reste sig från bordet.

Sent på eftermiddagen när franska gränsen passerades var barnen vakna och på alerten. De ville vara med att bestämma vart de skulle åka. Det blev ett väldigt dividerande om man skulle till Paris eller fortsätta utefter kusten och se om det gick att hitta någon trivsam plats där.

Kartan studerades noggrant och flera förslag kom fram efterhand. Mormor körde på måfå och sa till sist att hon inte längre visste i vilket land hon var - om det var Holland, Belgien eller Frankrike, men att det inte spelade någon roll egentligen. Eftersom barnen inte kunde enas om vad de skulle besluta sig för, ingrep mormor med förslaget.

-Vi sa ju att vi skulle ta till höger i Tyskland. Skall vi fortsätta så? Då tar jag till höger vid varje större vägskäl framöver. Förr eller senare måste vi i så fall stanna, annars hamnar vi i Engelska kanalen.

Barnen tyckte att det var ett ypperligt förslag och mormor körde, tog till höger, körde och tog till höger.

Det gick många mil och många högersvängar innan barnen såg Engelska kanalen, men efter en näst sista högersväng kom de in i en liten ort som hette Le Touquet och efter ytterligare en högersväng var de vid strandpromenaden. Där låg vita bostadshus på vänstersidan och havet till höger. Mormor körde in på en parkeringsplats, slog av motorn och vände sig om och sa:

-Tar jag till höger en gång till så blir vi ordentligt våta om fötterna!

-Då stannar vi här! konstaterade Rolle och ingen protesterade för alla var dödströtta. Mörkret smög över dem när de letade efter ett hotell och tröttheten gjorde situationen drömlig. Då en klocka slog tio slag någonstans i närheten låg Ajax i en skön, mjuk hotell-säng och hörde slagen som i en dimma.

Sekunden efteråt sov han djupt.

9. FRUKOSTKATASTROFEN

Foten stampade takten i sängen alldeles av sig själv när Robban vaknade upp ur den djupaste sömn han någonsin varit i. Det tog nästan en minut innan han kunde klara ut var han befann sig. Rolle låg bredvid honom. De låg i en mjuk, bekväm hotell-dubbelsäng. Hotellet låg någonstans i Frankrike i en ort vid kusten till Engelska kanalen.

Orten hade ett namn som han inte kunde uttala. Väggen vid fotänden av sängen var tapetserad med en jättestor väggtapet som visade ett alplandskap med snö på altopparna och hela rummet var fyllt av ljud. Ljud av röster, skratt, bilar, hundskall och musik. Sprittande dragspelsmusik som gjorde att hans fot inte kunde vara stilla utan hela tiden stampade takten. En typ av dragspelsmusik som lät helt annorlunda än den man hörde hemma i radio.

Robban bestämde sig för att han fortfarande drömde. Han slöt ögonen igen och slapp se altopparna. Ljuden fanns kvar och musiken fanns kvar! Det var nog inte som han drömde trots allt! Han var i Frankrike och kanske var det så här det lät överallt i landet? Vad visste han - han hade ju aldrig varit här förut.

Han kröp ur sängen, öppnade ögonen, gäspade stort och gick bort till fönstret. Det stod på glänt. Persiennerna var nerdragna men solsken sipprade in genom fönsterspringan. Han slog upp fönstret på vid gavel och musiken fick nästan discovolym.

Deras rum låg på andra våningen och framför honom, där han stod i fönstret, fanns ett halvmåneformat torg med mängder av salustånd med färggranna markistak och ett myller av människor.

Runt hela den bågformade långsidan låg en lång gul byggnad med många valvbågeformade öppningar. Innanför fanns varustånd och små butiker där man sålde grönsaker, fisk, kött och ost. Det närmaste saluståndet ute på torget var överfyllt av grammo-fonskivor, CD-skivor och musikkassetter. Två stora bamsenhögtalare var vända åt hans håll. Inte konstigt att det lät högt.

-Rolle vakna! Kom skall du få se! ropade han genom mungipan men Rolle sov hårt och djupt och hörde honom inte.

Här gällde det att ta till andra medel för att få sjusovaren vaken! Robban vände sig in mot rummet som egentligen såg ganska konstigt ut.

Det var så litet att bara sängen och ett pyttelitet bord med två stolar fick plats. Resten av utrymmet upptogs av en stor garderob, en duschkabin och det märkligaste av allt, ett wc-rum med tvättställ inställt vid ena väggen. Det hade två plåtsidor och draperi framför, men var helt öppet uppåt mot taket.

Robban tittade in på "wc" och hittade ett oanvänt tandborstglas som han fyllde till hälften. Det här skulle väl kunna väcka till och med Rolle, den snarkomanen. Med utsökt precision hällde han ut vattnet rakt i Rolles högeröra. Det fick avsett resultat! Rolle vaknade arg som ett bi och fullt stridsberedd.

-Vad tusan tar du dig till? Är du inte riktigt rätt navlad? skrek han ilsket.

-Kom och titta! Det är lajbans liv utanför fönstret! sa Robban och visste att Rolle skulle lugna ner sig så fort han fick uppleva utomhussceneriet.

Mycket riktigt! Rolle glömde sitt våta öra och blev uppmärksam på musiken och alla ljuden utifrån.

-Vad är det? Ett tivoli? undrade han och rusade bort till fönstret i bara kalsongerna.

De båda pojkarna trängdes i det smala fönstret för att riktigt insupa den ovanliga situationen. Aldrig hade de bott så att de haft ett sådant skådespel utanför sovrumsfönstret. Varustånden stod gavel vid gavel i jättelånga rader. Alla varustånden hade sin egen färg på taken av markisduk och raderna av stånd såg ut som

långa, mångfärgade lysmaskar så här lite uppifrån.

-Titta! skrek Rolle. Där säljer dom leksaker!

-Ja och där borta har dom godis, titta! skrek Robban som började känna sig hungrig.

-Och där borta har dom ballonger!

-Och här har jag er frukost! hördes mormors röst från dörren bakom dem.

-Hej mormor, har du sett? undrade Rolle och svepte med handen mot fönstret.

-Ack ja, det började tidigt. Jag är förvånad att ni har kunnat sova så länge i det här oljudet. Det väckte mig för två timmar sen.

-Vad är det för sorts musik? undrade Robban. Är det dragspel?

-Ja, men en speciell sorts dragspel som heter Musette-dragspel. Det är visst lite grand felstämt och då låter det inte riktigt som vi är vana vid.

-Det låter kul!

-Jadå, det gör det visst. Nu skall det väl smaka bra med frukost?

-Jag vill inte ha frukost nu, jag vill titta! sa Rolle.

-Kan du inte göra båda sakerna på en gång? undrade mormor.

-Kan jag väl inte? Bordet står ju därborta och fönstret är här! Jag kan väl inte se ut om jag sitter vid bordet!

-Det kan du väl om vi flyttar det fram till fönstret. Då kan du både äta frukost och se på marknaden samtidigt.

-Får jag verkligen det, vad jättegulligt! ropade Rolle och hade ingenting emot att hjälpa till att släpa bord och stolar fram till fönstret.

Mormor dukade upp vad hon hade med sig.

-Vad är det? Får vi wienerbröd till frukost? undrade Robban.

-Nja det är inte wienerbröd förstås, fast det ser så ut. Det är franska frukostbröd. De heter briocher och är väldigt goda med smör och marmelad på.

-Smör och marmelad på wienerbröd, kan det vara gott?
Har fransmän smör och marmelad på gräddtårter också? undrade Robban som visserligen var glad för mat men ändå ville hålla koll på vad det var han åt.

-Du får väl prova utan smör och marmelad först och sen smaka dig fram. sa mormor och gick ut ur rummet.

Det kändes helmysigt att sitta vid fönstret med frukosten framför sig och marknadslivet på bara några meters avstånd.

Pojkarna var så upptagna att titta ut att det hände att de grep tag i samma saker båda två, eftersom de inte kunde slita ögonen från marknadslivet.

För säkerhets skull började både Rolle och Robban på sådant bröd som såg normalt ut. Den ena smörgåsen efter den andra försvann tills allt det "vanliga" var slut och bara "wienerbröden" låg kvar.

-Vad gott det var med dom där knapriga franskbrödbullarna! sa Rolle. Synd att dom är slut. Skall vi prova wienerbröd med smör och marmelad nu?

-Ta du! Jag är mätt! sa Robban, som inte var pigg på att prova något nytt så här på morgonkvisten.

Rolle såg lite tveksam ut men bet en tugga på försök. Sen bredde han smör på och ett tjockt lager marmelad.

Efter Rolles tredje brioch kikade Robban på honom:

-Var det gott?

-Nej, det smakar pyton! svarade Rolle och sträckte sig efter den sista briochen på tallriken.

-Stopp, det är min! sa Robban.

-Du ville ju inte ha nån. Du var ju mätt!

-Ja men jag tycker det är synd att du skall behöva äta alla fyra när dom smakar så pyton.

-Det gör ingenting. Jag kan ta allihop i morgon också!

-Du luras! Dom smakar inte alls pyton. Jag vill ha den sista!

Den stackars briochen slets mellan Rolle och Robban en lång stund. Den var tydligen av god kvalitet för med den behandlingen borde den ha gått tvärt av ganska fort, men franska bakverk

var tydligen dragtåliga.

Hur det kom sig kunde ingen riktigt förklara efteråt men tydligen beslöt sig båda två att ge upp kampen samtidigt och släppte sitt grepp om briochen. Resultatet blev det som i Le Touquets historia senare kallades för "Stora katastrofens dag".

Det frisläppta brödet flög i en elegant båge ut genom fönstret och landade i en färgpyts. Färgen stänkte upp i ögonen på målaren som stod på en hög stega.

Den färgstänkte målaren gjorde en släng bakåt med överkroppen och släppte sin pensel. Penseln i sin tur for först högt upp i luften och därefter rakt ner mot gatan. Olyckligtvis passerade just då en personbil.

Med hänsyn till det vackra och varma vädret hade bilen en öppen taklucka. Oturligt nog var den precis i läge för penseln att falla ner igenom.

När en stänkande färgpensel plötsligt dimper ner genom takluckan i en bil krävs det starka nerver hos föraren för att det inte skall hända en olycka.

Föraren i denna speciella bilen hade inte starka nerver. Det hördes nämligen ett gällt skrik inifrån bilen och den gjorde en snäv sväng. Tack och lov stod inga människor i vägen, men det gjorde däremot ett salustånd.

Bilen träffade ståndet precis på gaveln. Det flyttades tre meter längre in och rasade samman. Hade inte stånden stått så tätt så hade ingenting mer inträffat, men eftersom de stod gavel mot gavel så påverkades en hel rad med åtminstone trettio stånd. Alla flyttade tre meter åt sidan och alla rasade samman.

Robban och Rolle tittade på förödelsen med munnarna på vid gavel. Hela torget såg ut som ett slagfält med raserade stånd och tiotusentals varor utspridda överallt. Sen såg de förskräckt på varandra och kom på samma tanke precis samtidigt.

-Ducka och stäng fönstret! viskade de i mun på varandra och for sedan huvudstupa ner bredvid det tömda frukostbordet.

Mormor och morfar förundrade sig resten av dagen över hur mjuka, fogliga och snälla Robban och Rolle var. Det var dess-

utom underligt att pojkarna inte alls var intresserade av att springa ut och titta på rabaldret på torget.

En misstanke dök upp i morfars huvud att de kanske hade haft ett finger med i spelet. Men han kunde inte räkna ut hur det i så fall skulle ha gått till. Pojkarna såg ju så oskyldiga ut - kanske till och med lite *för* oskyldiga.

10. VATTEN OCH LIVSFARA.

Det blev en trevlig dag, med utflykter och långa promenader. Danke trivdes bäst i bilen och behövde ingen bur eftersom han funnit en bekväm sittställning under instrumentbrädan. Där satt han timme ut och timme in och verkade känna sig lycklig. När mormor, morfar och barnen återvände från sina promenader, hälsade han dem välkomna med utropet "Mormor Ohoj".

Morfar parkerade bilen på en parkeringsplats och ville visa dem en seglarskola som låg vid en liten småbåtshamn. Ida förundrade sig över att det fanns en småbåtshamn på ett ställe där det inte fanns vatten.

Båtarna stod direkt på leran och bara små stråk av vatten syntes så långt ögat kunde se. Hon undrade hur någon kunde vara så urbota dum att bygga en småbåtshamn på så vattenlöst område.

-Var finns havet? frågade hon och mormor pekade.

Långt borta låg en sandrevel och bortom den såg Ida havet och vågorna. Det var minst ett par kilometer bort.

-Varför har dom ställt upp båtarna så långt bort från havet? frågade hon igen.

-Vi sätter oss och tar en glass så länge! sa mormor. Så skall du få se något lustigt.

-Vad då? undrade Ida, som inte ville vänta.

-Du skall få se. Och ni andra också! Morfar! Glass till oss allihop!

-Kommer på momangen! sa morfar och försvann bakom en byggnad som tydligen var någon form av hamnkontor. Efter några minuter dök han upp igen med händerna fulla av glassar. Var

och en fick sin favoritglass.

-Hur visste du att jag var sugen på en glassbåt? undrade Ajax med förvåning i rösten.

-Det skulle du allt vilja veta, va? sa morfar med en klurig min.

-Ja, berätta! Hur kunde du veta? Jag brukar ju vilja ha strut, men i dag var jag sugen på glassbåt. Hur visste du det?

-Beteendepsykologi! sa morfar.

-Vad betyder det?

-Det betyder att jag läste ditt kroppsspråk!

-Min kropp snackade välan inte!

-Joho, det gjorde den. När mormor ropade på mig om glassköpet så slog du blicken ut på den prämen som ligger där ute. Den som har mörkbrunt kapell över lastrummet och du såg allmänt sugen ut och slickade dig om munnen. Håll med mig att du upplevde den ljusbruna båten med mörkbrunt kapell som en glassbåt med chokladöverdrag.

-Det tänkte jag inte på! sa Ajax

-Nej, men jag märkte det och tydde det så, och det var ju rätt eller hur?

-Joo! Fantastiskt!

-Nej inte alls. Det var bara vanlig normal iakttagelseförmåga. Elementärt min käre Watson! Som Sherlock Holmes skulle ha sagt.

-Titta bort mot havet nu! sa mormor och barnen tittade ut mot sandbanken.

Naturen hade ändrats på bara några minuter. En bred rännilvatten hade brutit igenom sandvallen och nått halvvägs mot dem. Ett par fiskebåtar hade följt med vattnet in. De svängde långsamt runt och stannade upp då och då som om de gått på grund, men efter några sekunder flöt de en bit igen.

-Vad mysco! ropade Rolle. Vad är det?

-Tidvatten. sa mormor. När vi kom hit var det ebb och nu är tidvattnet på väg in. Om en timme är det högvatten och då kommer hela viken att vara vattenfylld.

-Är det sant? frågade Ida.

-Javisst. Det blir ebb och flod två gånger om dygnet och

vattnet rinner ut och in i takt med tidvattnet.

-Då var det kanske inte så urdumt att ha en småbåtshamn här då? undrade Ida.

-Nej. Det kan nog vara ganska praktiskt, fast man kan ju inte segla in och ut när det är ebb förstås utan man får vänta till dess det blir flod.

Vattnet kom närmare och närmare. Fiskebåtarna hade blivit fler och flöt fram på det inströmmande vattnet som om de var ivriga på att komma först.

-Tävlrar dom? undrade Robban.

-Det gör dom nog eftersom alla skall in och sälja sin fångst. Den som kommer först in får ju ett försprång och kan få sålt sin fisk först, sa morfar.

Snart var hela viken fylld med vatten och alla båtar som tidigare legat på torra land, låg nu och flöt på den gungande vattenytan. Nu fanns det inte mycket mer att se så färden fortsatte utefter strandvägen.

-Jag behöver kissa! sa Ajax.

-Jaha, då får vi leta efter en toalett då, sa morfar och började kika åt sidorna.

-Det behövs väl inte. Jag kan gå bakom buskarna där vid stranden.

-Okej, som du vill, sa morfar och stannade bilen.

Ajax sprang ut och försvann bakom buskarna och träden.

-Jag har drömt om det där huset och fisken i natt igen, sa Ida med osäker röst, rädd för att Robban skulle tycka hennes dröm var strunt.

-Har du det Ida lilla. Vad hände då, undrade mormor.

-Jag lekte och simmade med fisken, fast den var så ledsen så den grät.

-Vad urlöjligt! avbröt Robban. Heltöntigt - en gråtande fisk. Grät den havsvatten?

-Nu skall du inte vara elak Robban. I drömmar finns ofta undermedvetna bilder som kan verka konstiga - men de har ändå ofta någon form av mening, tillrättavisade morfar - och mormor

höll med:

-Drömmar kan vara väldigt viktiga och ge fina tips om vad som är fel i känslolivet, sa hon Om vi nu tar Idas dröm så kan vattnet i källaren betyda livet i Idas känsloliv. Fisken kan vara ett problem som hon har - och som tar sig formen av en fisk. Problemet ger Ida en ledsenkänsla och kan man då komma underfund med vad fisken egentligen står som symbol för - så kan Ida må bättre efteråt, och känna sig gladare.

-Jag tror att min dröm är en sanndröm och inte något annat, sa Ida trotsigt. Min fisk var ledsen för att den var fånge i källaren.

-Men det kan också tydas som att du på något sätt känner dig låst i ditt liv, sa mormor.

-Det tror jag inte på, protesterade Ida.

-Nej, jag kanske har fel - men det får vi nog aldrig riktig klarhet i.

-Varför inte det? undrade Ida.

-Därför att det går aldrig att bevisa om en dröm är det ena eller det andra.

-Tyst! manade morfar. Det är någon där ute som skriker på hjälp!

Mycket riktigt hördes en ljus röst ropa förtvivlat från stranden. Morfar var redan på väg ut ur bilen för att undersöka vad som hade hänt. Robban och Rolle var honom tätt i hälarna.

De sprang samma väg som Ajax hade sprungit och hörde skriken på hjälp allt tydligare.

-Det är Ajax som är i knipa. Se upp så inget händer er! flåsade morfar som inte hade världens bästa kondition för löpning i sand.

-Se upp själv skrek Robban och tog tag i morfars kavaj och ryckte ner honom på sanden samtidigt som han skrek åt Rolle att lägga sig platt ner på sanden..

-Vad tusan gör du! protesterade morfar, och Robban kunde inte låta bli att använda mormors favorituttryck, så han hytte med fingret åt morfar och sa:

-Inte svära!

-Förlåt! sa morfar. Varför drog du ner mig?

-Det verkar som om marken är sumpig och jag tänkte att det kanske är sumpmark eller kvicksand så vi skall nog krypa och inte gå.

-Inte kan det vara sumpmark, protesterade morfar - men okej, jag köper idén, den är kanske inte så tokig - men nu måste vi se vad som har hänt Ajax.

Alla tre ålade och kröp förbi den sista buskridån. Där var Ajax. Han hade sjunkit ner i sanden till midjan och gastade som en stucken gris:

-Jag drunknar! Jag dör! Kom och drag upp mig!

-Vi kommer, vi kommer så fort vi kan! försökte morfar ropa men det blev inte mycket mer än ett hest väsende så Robban repeterade vad han hade sagt tillräckligt högt för att den vettskrämde Ajax skulle höra honom.

-Det är baske mig kvicksand vi har hamnat på. Vi måste ha tag på en kraftig pinne eller en matta eller något annat hjälpmedel, pustade morfar och hörde Rolle ropa bakom honom:

-Det fixar jag.

-Ta det lugnt. Vi kommer strax och drar upp dig! ropade Robban lugnande till Ajax samtidigt som han, ålande på magen, närmade sig alltmer. Morfar blev på efterkälken och tur var det för precis när Robban fick tag om Ajax hand gallskrek han:

-Morfar drag i mig för jag börjar sjunka jag också!

Morfar tog tag i Robbans båda ben och började centimeter för centimeter hala in Robban och därmed också Ajax som krampaktigt höll hårt tag om Robbans handleder.

Det var oerhört tungt att dra och det verkade som om Robban sjönk djupare och djupare för varje minut. Morfar började förlora hoppet att det skulle sluta lyckligt när han hörde Rolles röst bakom sig.

-Morfar lämpa ut dom här mattorna till Robban.

Två gummimattor kom vinande genom luften, men var så skickligt kastade att han utan svårighet kunde få tag i dem och kasta dem vidare till Robban som baxade en under magen och en under bröstet. Så kände morfar hur Rolle tog tag i hans fotleder och med gemensamma krafter släpades och halades Robban och Ajax till fastare underlag.

-Phu, du hade rätt att det var kvicksand. Tack för att du räknade ut det, annars hade det gått rent åt pipan - det var nära ögat! pustade morfar och torkade svetten från pannan.

-En och en halv decimeter, påstod Robban.

-Vad menar du med det? undrade morfar.

-Jo kvicksanden nådde Ajax till axlarna och det är en och en halv decimeter från ögonen, så det var så nära ögat.

-Att du kan skämta i ett sånt här ögonblick, sa morfar med förundran i rösten.

-Det har jag lärt av dig. Det brukar ju du också göra ibland. Det är bättre att skoja än att gråta - och vi har väl gråtit tillräckligt för flera år på dom här två dagarna, tycker du inte? undrade Robban och kramade blygt om morfar.

-Jo det har du verkligen rätt i! sa morfar och kramade om Rolle som tack för hjälpen och genomblöte Ajax, som ännu inte hunnit återfå talförmågan efter den kusliga upplevelsen.

-Nu Ajax pyser vi till bilen så att vi kan komma till hotellet så du kan få duscha och byta kläder. Kul att se dig på torra land igen. Hann du kissa innan du började sjunka?

Ajax - som hade känt tårarna bränna bakom ögonlocken - brast plötsligen i skratt av morfars töntiga fråga. Den var ju så befängt löjlig efter den livsfarliga situationen att den fungerade som kraftigt verkande medicin på honom. All skräck rann av honom som genom ett trollslag.

Mormor och Ida blev helt förskräckta när de fick höra äventyret - men ingenting hade hänt mer än att bilens gummimattor hade lämnats kvar på kvicksanden, det hade varit alldeles för riskabelt att hämta dem.

-Titta! sa Rolle och pekade. Vad står det på den där rostiga skylten där borta?

Morfar gick bort och försökte skrapa fram bokstäverna och återvände efter en stund med ett snett leende .

-Där har stått en varning för kvicksand - men det var säkert flera år sedan man kunde läsa vad där stod ordentligt. Oansvarigt av myndigheterna - det får jag göra något åt.

Trots allt som hänt mår alla bra. Därför, efter ett kort besök på hotellet för klädbyte och några koppar varm choklad, återvände gänget till bilen för att fortsätta sin upptäcktsresa i omgivningarna.

Utflykten fortsatte till dess alla var hungriga och morfar stannade för att proviantera. Det fanns inte många snabbköp som barnen var vana vid hemifrån utan varje butik sålde sina speciella varor. Bröd i en, kött i en annan och grönsaker i en tredje. Barnen blev trötta av att springa i de olika butikerna och lät mormor och morfar själva sköta inköpen.

-Titta! sa Robban och pekade på en ung man som kom ut med ett långt smalt bröd under armen. Vilka kuliga bröd!

-Det är vanliga franska pain riche! sa Ida, som hade sett sådana förut. Sådana finns i Sverige också!

-Finns det? Det har jag aldrig sett. Vad kul dom ser ut! Enmetersfralla! Hoppas mormor och morfar köper en sådan!

-Det har dom inte gjort! sa Rolle.

-Ser du mormor och morfar? Hur vet du att dom inte har köpt en sån fralla. Vad taskigt! Jag hade velat smaka en!

-Jag bara vet! sa Rolle. Dom har inte köpt en fralla. Dom har köpt fem stycken!

-Nam, nam! sa Robban och slickade sig om munnen.

På hotellrummet dukade mormor upp en middag som nästan var bättre än vad en restaurang hade kunnat erbjuda. Grillad kyckling, pastejer, räkor, ost och frukt fyllde bordet tillsammans med smör, vin, läsk, mjölk och enmetersfrallor.

Mormor började dela ett av bröden i decimeterlånga stycken.

-Du får inte dela mitt! utropade Robban. Jag vill ha min fralla så lång!

-Du kan väl inte hantera en odelad pain riche. Nog måste jag väl skära den i stycken?

-Ja du får gärna dela den mitt av längs med, men jag vill ha den så lång som den är!

-Jaha, som du vill!

-Det vill jag också! ropade Rolle och till slut var det bara

mormor och morfar som skulle ha sina pain riche i bitar.

Rolle dirigerade rutinerna för det nya smörgåsmodet. Han bredde först smör på hela längden och sedan började han ladda på pålägg. En bit kyckling - en bit ost - en bit päron - en bit pastej - en bit kyckling - fyra räkor - en bit ost - en bit frukt - en bit ost - fyra räkor - en bit kyckling och så vidare tills hela enmeterslängden var smockfull.

-Det här skall bli gott! sa han och slickade sig om munnen. De andra följde Robbans exempel och lastade på sina bröd vad de tyckte var godast av de olika påläggen.

Det visade sig vara betydligt lättare att göra vid smörgåsarna än att äta dem i det trånga rummet. Båda händerna behövdes för att hålla smörgåsen i "ätläge" och ändå höll den på att brytas på mitten av sin egen tyngd.

-Ja det var verkligen en ny matupptäckt! sa morfar och skrattade. Jag har sett danska smörrebröd och landgångar och Dagobertsmörgåsar, men aldrig något som dom här. Jag vet inte riktigt vad man skulle kalla dom. Meterssmörgås?

-Vad är Dagobertsmörgås? undrade Ida.

-Det är smörgåsar i flera våningar: bröd - smör - pålägg - bröd - smör - pålägg - bröd - smör - pålägg och olika pålägg i alla de olika lagerna.

-Det låter gott! sa Robban med munnen full av smörgås. En sån vill jag ha i morgon!

-Jaha och då skall den väl vara en meter i höjden eller hur? undrade morfar.

-Ja gärna! sa Robban. Fast jag vet inte hur man biter över den om den är så hög.

-Vad du ser kul ut när du äter! sa Ajax till Rolle som hade svårt att balansera sin långa smörgås.

-Det gör du också! sa Rolle förargad. Du ser ut som en elefant med en stor, lång, rak snabel.

-Där har vi det! ropade morfar.

-Vad då? undrade barnen.

-Namnet!

-Vilket namn?

-Namnet på den här sortens smörgås naturligtvis. Den heter

"Snabelmacka" från och med nu! Är ni med på det?
-Toppen! Snabelmacka! Snabelmacka är gott! sa Robban
och bet en rejäl tugga.

11. ROLLE UPPTÄCKER EN BOV.

På kvällen tog hela gänget en långpromenad utefter stranden. Vågorna, med vitt skum på vågkammarna, rullade majestätiskt mot den gulvita sandstranden. Det luktade friskt av saltvatten och luften kändes ren och klar.

-Tänk om vi hade kunnat få tag på hotellrum med utsikt över havet! suckade mormor med längtan i rösten.

-Det finns kanske något här vid strandvägen. sa morfar.

Men hur mycket de än läste skyltar på husen, kunde de inte upptäcka något hotell. Ett kvarter in mot stan var det fullt av små hotell, men inget av dem hade havsutsikt som mormor drömde om.

-Nej det är hopplöst! sa Rolle. Här finns inte ett enda hotellrum med havsutsikt i den här stan.

-Det verkar så, sa morfar och suckade lite.

-Vi går bort till den där lilla småbåtshamnen där borta! ropade Ajax.

-Nej, du har väl sett tillräckligt med småbåtshamn för i dag. Vi satt ju vid den andra hamnen hela förmiddan och väntade på vattnet! protesterade Rolle.

-Jag vill gå dit bort! envisades Ajax. Det kanske finns något kul där!

-Det tror jag inte. sa Rolle surmulet. Han var trött i fötterna efter allt promenerande och ville sitta i sängen och läsa istället.

Det blev omröstning och Ajax vann. Hela gruppen satte av i rask takt mot den avlägsna samlingen av båtmaster. På vägen

dit låg ett stort, oregelbundet byggt hus med restaurang, butiker och en badanläggning med rutschkanor och kul.

-Får jag gå hit och bada i morgon? undrade Robban.

-Javisst. sa mormor. Visst får du gå hit, men du kan inte bada här.

-Inte bada? På ett sånt här bad? Är du helt knollrig i papiljotterna?

-Det går bara inte, envisades mormor.

-Varför skulle jag inte kunna det? Ni andra får gärna följa med om ni vill.

-Tyvärr, men det går inte eftersom badet är stängt för reparation. Det öppnar först nästa vecka och då är vi på hemväg.

-Äsch vilken otur!

-Tycker du? Du får bada så mycket du vill i havet istället och det är mycket större.

-Är det sant? Kan vi bada i morgon?

-Naturligtvis. Du tror väl inte att vi har åkt genom hela halva Europa utan att ta chansen att bada när vi kommer till en av de bästa badorter som finns i hela Frankrike.

-Toppen! sa Robban och verkade nöjd och förväntansfull.

Det var ingen småbåtshamn som Ajax hade sett. Det var i stället en parkeringsplats för vindsurfingutrustning som var till uthyrning. Ajax blev lite besviken men Robban blev eld och lågor.

-Kan vi få hyra en sån där vindsurfingbräda med hjul på i morgon?

-Då skulle du ju bada! sa morfar.

-Det kan jag väl inte göra hela dan. Om vi hyr en sån bräda med segel så kan vi turas om att åka! Det kan vi väl morfar?

Morfar hann inte svara för det kom ett gallsrik från Ida:

-Titta! Där ligger ett hotell!

Mormor trodde att Ida hade sett i syne, men det var rätt. Hotellet var den märkligaste byggnad man kunde tänka sig. Ett långsträckt hus i två våningar med en tredje våning mitt på som en smal, lång båt med styrhytt och kajuta. Det märkliga var att de två våningarna låg under marknivån. Vindsurfinguthyrningen låg alltså på hotellbyggnadens tak. Att det överhuvudtaget var en tvåvånings-

byggnad kunde man bara se från stranden. Morfar försvann in i hotellet och kom ut efter ett par minuter med ett brett leende.

-Mina vänner, vi flyttar hit i morgon! Jag har bokat tre rum med havsutsikt och balkong mot stranden.

-Gullemorfar! skrek mormor så det slog lock för öronen på lilla Ida. Sen for mormor som en raket mot morfar och började krama honom, samtidigt som hon snyftade och skvalade.

-Uj, uj. sa morfar, inte trodde jag att du skulle bli så ledsen att du tog till lipen, då hade jag inte ordnat några rum.

-Dummer! snyftade mormor, det är ju bara som jag är glad! Du har ju uppfyllt min högsta önskan! Att få bo vid stranden med utsikt över havet.

Den sista morgonen på hotellet vid Arkaden vaknade Rolle före Robban och låg och njöt av samma sorts musik, röster och ljud som den första morgonen.

Solen sken in genom det halvöppna fönstret och Rolle drog fram en stol för att kunna sitta bekvämt när han såg på folklivet, trängseln och köpenskapen på det halvmåneformade torget. Han funderade ett tag på att ge Robban samma behandling som han själv fått, men han kände inte för att resa sig och hälla vatten i örat på Robban. Det fick vänta till en annan dag.

En man nere på torget blev plötsligt högljudd. Rolle förstod inte vad han skrek eftersom han naturligtvis talade franska, men Rolle begrep att han var både arg och irriterad.

Det verkade som om han berättade vad som hade hänt för alla som gick förbi och han pekade gång på gång på bakfickan. Han hade kanske blivit bestulen.

Rolle hade hört att det var vanligt med ficktjuvar överallt i de europeiska städerna. Det var kanske en sådan som varit framme.

Rolle skärpte blicken och började systematiskt söka av område efter område på torget. Det borde vara lättare att upptäcka en ficktjuv här uppifrån, tänkte han.

Blicken svepte igenom gångutrymmet mellan salustånden, rad upp och rad ner. Stannade till då och då där han tyckte att han

såg något misstänkt och när området var avspanat en gång, började han från början igen.

Tredje omgången, då han hunnit ungefär till mittraden, såg han något som verkade misstänkt. En man sträckte ut handen mot bakfickan på en som just böjde sig fram för att titta på någon vara i ett av stånden. Rolle såg inte någon plånbok, han såg bara handrörelsen mot den andre mannens bakficka och sedan en snabb rörelse tillbaka igen med handen.

Rolle var inte säker, men han präntade in "tjuvens" och "offrets" utseende i minnet. Efter en liten stund hörde han nya upprörda, högljudda röster.

I en liten grupp människor stod "offret" och gestikulerade och slängde med armarna. Han var upprörd och pekade på sin bakficka, precis som den andre hade gjort.

Rolle hade nog sett rätt. Nu gällde det att hitta tjuven igen i folkmassan och se om han knyckte något mer.

Det tog en stund att hitta honom. Mannen hade flyttat sig långt ifrån den plats där Rolle sett honom första gången, men det var ingen tvekan om att det var rätt person.

Rolle följde honom med ögonen och rätt vad det var upprepades samma handrörelse. Snabbt mot bakfickan på en man som böjde sig framåt och sedan snabbt tillbaka med handen igen. Den här gången följde Rolle rörelsen med blicken och såg tjuvens hand svepa förbi ett par kupade händer.

En ung man med grön keps stod med ryggen mot tjuven och höll sina kupade händer bakom ryggen och tjuvens hand för blixtnabbt förbi de kupade händerna. Det såg ut som om tjuven drämde till händerna på den kepsklädde men denne verkade inte reagera utan gick lugnt därifrån.

Vad konstigt? tänkte Rolle, men sen begrep han sammanhanget. Tjuven kunde ju inte behålla de stulna plånböckerna. Då skulle han ju åka fast omedelbart om någon kom på honom. Han måste alltså göra sig av med de stulna plånböckerna så snart som möjligt och det gjorde han genom att lämna över dem till "de kupade händerna".

Rolle sökte över området för att hitta den unge mannen med de kupade händerna. Det tog en liten stund och när han väl

fick syn på honom trodde Rolle att han hade haft helt fel i sina slutsatser. Mannen var på väg till sin bil. Han skulle tydligen åka därifrån eftersom han öppnade bagageluckan på en grå Volkswagen och slängde i en plastkasse. Men han åkte aldrig iväg! Han gick tillbaka in bland stånden igen. Han skulle kanske handla mera? Eller - kanske gå tillbaka till tjuven och inkassera nästa plånbok istället! I så fall var bilen tjuvgömman. Det var där som de stulna plånböckerna förvarades!

Rolle väckte Robban och berättade han vad han hade sett. Robban blev klarvaken med en gång och rusade fram till fönstret. Rolle pekade ut både tjuven och den kepsklädde som tog emot det stulna.

De båda pojkarna hade turen att efter bara en liten stund få uppleva en ny fickstöld som gick till precis så som Rolle hade räknat ut. Tjuven knyckte plånboken och lämnade över den till "grönkepsens" händer sekunderna efteråt. Plånboksmottagaren släntrade sen bort mot bilen, men köpte någon småsak på vägen och gick sedan och stoppade det inköpta och den stulna plånboken i bilens bagagelucka. Efter en liten stund gick han tillbaka in på torget igen, redo att hämta en ny plånbok.

Pojkarna var upprörda och höll krigsråd. Något måste göras. Efter en stund var planen klar och påklädningen gick i raketfart. Robban rusade in i morfars och Ajax rum. Båda var vakna och Robban gav dem uppdraget:

-Vi skall haffa en tjuv! Leta reda på två poliser! Låt en stanna här på hotellet och komma när Rolle ropar och låt en stå någon annanstans och komma när jag ropar. Jag är någonstans på torget.

-Tag det där en gång till! bad morfar.

-Hinner inte! Jag måste sticka! ropade Robban som redan var på väg nedför trappan.

-Sabla unge att ställa till det på morgonkulan, muttrade morfar. Hoppas han vet vad han tar sig till.

Morfars och Ajax klädde sig snabbt och rusade ner på Arkaden för att leta efter poliser.

12. BOVAR I FÄLLAN!

Mormor och Ida hade hört de upprörda rösterna från Ajax och morfars rum och öppnade dörren ut till trappan samtidigt som morfar rusade förbi.

-Vad är det frågan om? ropade mormor.

-Bovjakt! Titta genom fönstret! ropade morfar tillbaka.

-Ja se karlar! Är det inte flickor dom jagar så är det bovar. Kom Ida så får vi se vad det kan vara för spektakel. Ta med dig stolen hit till fönstret så sitter vi bekvämt på första parkett och tittar på bovjakten.

Mormor och Ida såg Robban promenera i långsam takt nere bland salustånden. Han verkade ta det hur lugnt som helst. Studerade dem han mötte och dem han gick förbi. Någon dramatisk bovjakt verkade han absolut inte vara inblandad i.

Rolle såg inte heller ut att ha något speciellt för sig. Han stod på gångbanan en bit bort och tuggade på en pinne, spottade längdspottning och sparkade lite planlöst i gruset. Så tog han upp en liten ask ur fickan och började bolla med den. Han lyckades fånga den några gånger, men sedan missade han och den rullade under en parkerad bil. Rolle dök ner på alla fyra och rotade under bilen, strax bakom framhjulet.

-Nä, vad är det här? Om detta är bovjakt så är jag Kalle Anka! sa Ida och gäspade.

-Ja, det kanske du är. De där bovjakterna som man ser på TV är kanske inte lika äkta som den här, men jag kan inte heller

begripa vad som är på gång, sa mormor och hällde upp en kopp kaffe.

-Dom gör ju ingenting vettigt! sa Ida. Jag tror dom skojar med oss.

-Det tror inte jag. Bara jag visste vad dom är på jakt efter, så jag hade begripit bättre.

Robban promenerade fortfarande omkring inne bland varustånden. Han stannade upp då och då och lutade sig över varorna som om han synade dem noga och ingående. Efter en stund fortsatte han ett stycke till, böjde sig över varorna i ett annat stånd och inspekterade dem.

Rolle bollade fortfarande med sin lilla ask. Han hade blivit modigare att kasta den högt - men han var lite fumlig. Han tog emot ett högt kast för tidigt och lyckades stöta till den lilla asken så att den for i en båge över den parkerade bilen. Rolle fick gå ut på gatan och krypa på marken för att hitta sin ask igen. Sen fortsatte han att kasta gång på gång, missade asken ett par gånger till och fick nästan krypa under bilen för att hitta den.

-Vad korkad han är! sa Ida ilsket. Om han nu skall bolla så dåligt, kan han väl bolla en bit ifrån den där bilen, så han inte behöver krypa under varenda gång han inte lyckas ta asken.

-Vet du, jag tycker precis som du! instämde mormor.

Robban fortsatte sin varuinspektionstur. Gång på gång hittade han tydligen intressanta prylar som han ville titta på och ibland halvlåg han över varorna i sin iver att undersöka dem.

-Han borde inte gå med sin plånbok så synlig i bakfickan! sa mormor. Någon kan stjäla den från honom.

Mormor hann knappt uttala sin farhåga förrän det hördes oväsen precis där Robban fanns. En äldre man hade tydligen skadat sig. Han skrek och hoppade runt som av plågor.

Robban tittade sig omkring och ropade "Polis" och en uniformerad fransk gendarm dök upp som gubben i lådan precis bredvid Robban och gick fram till den skadade mannen. Kanske för att lugna honom. Polisen hjälpte den stackaren från platsen.

Mannen verkade vara svårt skadad eftersom polisen fick stödja honom hela vägen.

Robban följde med på några stegs avstånd.

-Vad har han nu hittat på den olycksfågeln? undrade mormor oroligt.

-Titta på Rolle! Han är inte riktigt klok! ropade Ida och pekade ner på gatan där Rolle stod. Bilföraren hade startat motorn för att köra, men Rolle stod i vägen. Han bollade sin lilla ask, stod med ryggen mot bilen och verkade inte uppfatta att han hindrade bilen från att köra.

Plötsligt tycktes han förstå att bilen ville köra. Han vred på huvudet mot hotellet och ropade något. Som genom ett trollslag rusade en gendarm ut ur hotellporten och bort till bilen.

-Nu råkar han illa ut! ropade Ida och höll för ögonen.

-Nej du flicka lilla! utropade mormor med glädje i rösten. Det var nog bovjakt i alla fall, det här! Titta! Polisen tar bilföraren och inte Rolle.

Mycket riktigt. Bilföraren togs omhand av polisen och hjälptes bort på samma sätt som "den skadade" hade gjort tidigare.

En svart täckt polisskåpbil, en "Svarta Maja", kom runt ett hörn fram till polisen med bilföraren. Bilföraren hjälptes in i bilens lastutrymme och polisen återvände till bilen och Rolle. De samtalade en liten stund med varandra, polisen kunde tydligen engelska, sedan återvände polisen till skåpbilen men kom omedelbart tillbaka igen och öppnade personbilens bagageutrymme.

En mängd nyfikna hade samlats och ropade till polisen som ropade tillbaka och plötsligen var inte polisen huvudperson utan Rolle.

Alla skulle fram och klappa honom på axeln eller krama honom och pussa honom på kinderna. Folk jublade, skrattade, ropade, kramades och pussades. Stackars Rolle började efter en stund att se fullständigt medtagen ut.

-Vad i hela fridens dar är det frågan om? sa mormor halvhögt för sig själv.

-Det är bara slutet på en framgångsrik ficktjuvsjakt! hördes Robbans stolta röst från dörren.

-Nej men Robban! Är det du? jublade mormor.

-Jag tror det, men jag skall titta i spegeln så att jag blir alldeles säker! sa Robban och vände sig mot spegeln ovanför tvättstället.

-Stolle! skrattade mormor och kramade om honom.
Berätta! Vad är det egentligen ni har gjort?

-Ja berätta! ropade Ida.

Rolle berättade vad de sett från sitt fönster och fortsatte:

- Så vi gjorde upp en plan. Jag stoppade min plånbok i bakfickan och tog mig fram till tjuven, men det tog lång tid innan han nappade. Rolle stack håll på personbilens däck och hindrade den från att köra så att polisen kunde haffa föraren och lägga vantarna på alla plånböckerna som de hade knyckt.

-Ja men varför riskerade du att få plånboken stulen? Tänk om du inte hade fått den tillbaka! sa mormor med bekymrad ton.

-Ingen fara! Det är en plånbok som är avsedd att bli stulen!

-Avsedd att bli stulen. Vad menar du?

-Det är en plånbok som är som en råttfälla. Den slår ihop om fingrarna och det gör ordentligt ont. Jag köpte den i Holland för jag tänkte skoja med morfar och kompisarna i skolan. Men nu har jag fångat en alldeles riktig och äkta ficktjuv med den. Morfar nappade aldrig taskigt nog. Han var för smart.

13. KITTLIGT OCH LUDDIGT.

Klockan tre på eftermiddagen var flyttningen till det nya hotellet vid stranden klar. Alla tyckte att det var helt fantastiska rum och det var inte bara mormor som var själaglad och stormförtjust. Deras tre rum låg bredvid varandra på första våningen och hade var sin balkong med den rena, guldgula sandstranden precis utanför.

Vattenbrynet låg ungefär femtio meter bort och vågbruset lät behagligt avslappnande och rogivande. Vädret var visserligen inte det allra bästa eftersom solen doldes bakom molnen, men vinden var ljum och när man satt på balkongerna blåste det inte alls.

Några badande syntes inte till men en ensam brädseglare höll energiskt på att försöka komma igång med sin segling. Han baxade ut brädan mot vågorna och klängde upp. Efter bara några sekunder föll seglet ner mot vattenytan och mannen halkade ner i plurret, men han var kvickt uppe igen och baxade upp brädan mot vågorna. Försöken upprepades om och om igen.

-Att han bara orkar! sa Rolle med en grimas och gick in på rummet och sträckte ut sig på sängen.

Rummen hade TV med satellitkanaler och barnen, som inte sett TV på nästan en vecka, ville kika vad det fanns för program medan mormor och morfar packade upp resväskorna.

Robban blev lite besviken över att han inte kunde få in de svenska TV-programmen. Rolle försökte förklara för honom att signalerna inte nådde så långt, men Robban tyckte att det lät invecklat.

-Då kunde dom haft bättre signaler! sa han trumpet.

-Det hade väl inte hjälpt! FM-signaler når nästan bara så långt som man kan se från TVmasten eftersom dom har så kort våglängd, förklarade Rolle som var ett tekniskt geni - när han orkade..

-Då kunde dom haft bättre signaler och annan våglängd, eller vad det var!

-Det hade inte gått, för då hade inte alla sändare fått plats.

-Plats? Det är klart att dom fått plats, så mycket utrymme som det finns i Europa!

-Ja på marken ja. Men plats på våglängdsområdet. Det hade blivit alldeles för trångt. Dom olika sändarna hade stört varandra eftersom många fick sända på samma kanal.

-Äsch, jag begriper ingenting!

Robban ville inte veta mer. Det var för krångligt och dessutom började han bli hungrig och då blev han alltid lite gnällig.

Han blev alltid hungrig när han inte hade något särskilt att göra eller när han tyckte att något var jobbigt, obegripligt och svårt.

Han tröstade sig med en halv chokladkaka, den hjälpte mot den värsta hungern.

Han kikade ut genom de breda fönstren. Jodå brädsegla- ren höll fortfarande på att försöka komma upp på brädan. Ännu hade han inte lyckats någon längre stund. Robban bestämde sig för att göra Rolle sällskap på sängen när det knackade på dörren och morfar kom in.

-Upp och hoppa! Ni skall på visit till polisstationen. Dom vill ha redogörelser över vad ni såg och upplevde och gjorde i förmiddags. Portieren ringde och talade om att det kommer en polisbil och hämtar er så snart ni ätit en bit. Jag har brett smörgåsar - kan ni vara klara om tio minuter?

-Va? sa Rolle som tydligen somnat till.

-Jo jag sade just ordagrant: "Upp och hoppa! Ni skall på visit ..."

-Ja, ja sluta! sa Robban. Jag hörde vad du sa, så du behöver inte ta om det en gång till.

-Det gör ingenting! Jag repeterar så gärna, skrattade morfar. Gör ni er i ordning? Tio minuter så åker vi sen!

-Visst!

Alla gjorde sällskap till receptionen. För att ta sig dit fick man gå genom en lång, lång korridor. Det var den längsta korridor som någon av dem hade sett. Rolle räknade att den var fyrahundra-trettioåtta steg lång och frågade morfar hur långt det var i meter. Morfar gjorde ett överslag och räknade även på antalet rum, hur breda de var och han kom fram till att det var en korridor på 220 meter. Inte konstigt att den verkade oändlig.

Vid hotellentrén stod en polis och väntade på dem. Han hade fått order att hämta Rolle och Robban, men morfar protesterade och påstod att allihop skulle följas åt. Polisen skakade på huvudet och menade tydligen att han kunde ta högst tre i bilen. Morfar pratade och gestikulerade som en riktig fransman. Han förklarade på engelska, tyska och skånska med ett och annat franskt ord däremellan. Till slut hade tydligen polisen förstått vad morfar menade eftersom han slank ut genom dörren och gick mot bilen.

-Dom skall inte vara tanklösa! sa morfar. Om polisen vill att Robban och Rolle skall ställa upp och vittna så får dom se till att vi kan följas åt. Nu får han kalla på en bil till genom bilradion så får vi plats alla sex.

Mycket riktigt kom ytterligare en polisbil efter bara några minuter. Bilarna rullade i kortege genom Le Touquet till polisstationen. Där möttes de av en äldre allvarlig man i mörk kostym. Han skulle vara tolk och hade blivit tillkallad från svenska ambassaden i Paris.

Det blev en jobbig eftermiddag. Pojkarna fick berätta var för sig och besvara många frågor och de andra fick berätta om sin medverkan, sina intryck och upplevelser. Mormor iakttog Robban och Rolle och såg orolig ut. Hon vände sig mot morfar och viskade något och mitt i förhöret sträckte morfar upp handen.

-Stopp ett tag! Ni kör slut på barnen på det här sättet. Dom är trötta och hungriga och det är faktiskt vi gamlingar också så nu tar vi en rejäl paus. Jag tycker att franska polisen skall bjuda

på middag.

Ambassadtjänstemannen såg både paff och road ut, men översatte vad morfar sagt. De tre poliserna, som hade hand om förhören, såg ut som om de inte trodde sina öron, men plötsligt brast den äldste av dem ut i ett rungande skratt, reste sig och avfytrade en ström av ord till tolken.

-Polisöverintendenten tyckte att det var ett alldeles utmärkt förslag. Han lovade ringa ner till restaurangen bredvid och beställa en god middag. Den står färdig om en kvart, sedan är ni välkomna tillbaka om två timmar, så får ni gott om tid att både äta och vila er.

-Bra! sa morfar. Dom kan om dom vill och jag tycker om ordning och reda!

När gänget var på väg ner till restaurangen viskade mormor till morfar.

-Nu var du väl bra fräck! Jag menade bara att vi skulle ta en paus - inte att du skulle begära att vi skulle bli bjudna på middag.

-Tyckte du att jag var fräck gumman lilla? sa morfar med världens oskuldsfullaste min.

-Ja det tyckte jag verkligen. Du brukar inte vara så framfusig.

-Nej, men jag sitter så sällan i polisförhör i Frankrike. Jag trodde att en middag ingick i ritualerna.

-Det trodde du visst inte!

-Nej det gjorde jag nog inte heller. Men nu vet vi i alla fall att det *kan* ingå i ritualerna med en middagsbjudning - om vi skulle komma i fler polisförhör framöver.

-Tokstolle!

På restaurangen tog hovmästaren emot dem och följde dem fram till ett prydligt dukat bord som ställts i ordning för deras räkning. Så snart alla bänkat sig serverades förrätten. Rolle tittade ner i tallriken.

-Vad är det här? Det ser läbbigt ut!

-Det är fransk gratinerad löksoppa, förklarade mormor.

-Går den att äta? Vad är den gjort av?

-Visst går den att äta. Det är en soppa på vanlig lök, god buljong, en skiva stekt franskbröd och lite riven ost - sedan är allt gratinerat i ugn en liten stund tills osten har smält och fått färg.

Robban var den förste av barnen som vågade prova. Han tog en liten dos på skeden, smakade på det och utbrast:

-Toppenkäk. Det smakar luddigt!

-Luddigt? Vad är det? undrade mormor.

-Det är när det smakar mjukt och gott och inte är för starkt eller vasst.

-Det var ju en bra beskrivning, menade mormor som innerst inne undrade ifall hon tyckte om något som smakade "luddigt". Fast, fransk löksoppa tyckte hon ju om så då måste hon ju tycka om "luddigt" också.

-Kan man få en tallrik till? undrade Robban.

-Nej. sa morfar. Det blir nog fler rätter.

-Vad då?

-Det har jag ingen aning om. Det är ju polisintendenten som har beställt så jag vet inte mer än du gör.

Servitrisen dukade av sopptallrikarna och kom in med nya tallrikar och nya bestick.

-Vad kuliga gafflar! sa Ajax. Varför ser dom ut så här?

-Jag börjar ana, sa morfar. Det blir nog "Mouille".

-Va? sa Robban och Ida på en gång.

-Mouille. Havets små läckerheter som kan tillredas på många olika sätt och smakar himmelskt gott. Dom är säkert "luddiga" också ska du se Robban.

Servitrisen kom in med en jättestor järngryta som hon placerade mitt på bordet. Ida kikade ner i grytan och ropade.

-Oh, sådana har jag ätit förr. Dom kittlar så konstigt i halsen.

-Kittlar? undrade mormor som ännu inte riktigt begrep vad det var för maträtt och som kände sig osäker på om hon klarade av både en luddig och en halskittlande maträtt på en och samma dag.

-Ja det kittlar gott och jag får hicka av dom!

-Jaha du! sa mormor och bestämde sig för att bara äta lite.

Morfar serverade alla en liten smakportion. Det rasslade på tallriken då rätten hölls upp.

-Vad är det för nåt konstigt? undrade Rolle med avsmak i rösten.

-Som jag sa, det är havets små läckerheter. Musslor, som smakar väldigt bra i Frankrike.

-Hur äter man musslor? undrade Robban och petade på musselskalen. Dom är inte riktigt kokta, dom är hårda fortfarande.

-Man skall inte äta musselskalen. Man petar ut själva musslan ur skalen med den här specialgaffeln. Ät gärna bröd till och andra tillbehör, smaka er fram hur ni föredrar att kombinera.

Det gick lite trögt med ätandet. Att äta musslor är lite speciellt och alla tycker kanske inte om rätten de första gångerna. Mormor var den som var mest avvaktande. Det luktade väldigt gott av kryddor och vitlök, men hon var lite rädd att musslorna skulle kännas obehagliga i munnen, slemmiga eller så. Efter en stund märkte även hon att maten smakade bra och nästan allt i den stora järngrytan blev uppätet.

-Nu orkar jag inte en mussla till! pustade Robban och putade med magen.

-Det slipper du för nu blir det bara efterrätt och den behöver du inte äta.

Servitrisen dukade ut porslin och rester och dukade fram efterrättstallrikar och efterrätt. En hög rund vitgulaktig kaka stod på ett fat som täcktes av en brunfärgad halvgenomskinlig flytande sås. Lite av såsen hade hållts på kakan också för att färga den lite brun i allt det gulvita.

-Det där kan väl inte vara gott! sa Ida med bestämd röst.

-Jo det kan det faktiskt. Det inte bara *kan* vara gott, det *är* det oftast också.

-Vad är det? undrade Rolle.

-Det är "brylépudding". En pudding gjord på mjölk och ägg, med karamellsås gjord av socker.

-Det låter gott! sa Robban. Kan jag få en stor bit?

-Du som inte orkade en mussla till! sa mormor.

-Nej, men jag sa inte att jag inte orkade med en stor bit bröllopspudding, för det gör jag!

-Inte "bröllopspudding", det hette "Brylépudding"!
-Skit samma! Bara det är gott!
-Inte svära! sa mormor och det var nog första gången i Frankrike som hon hade behövt säga det.
Tveksamheten mot den gulvita puddingen försvann efter första tuggan och alla lät sig väl smaka.
-Tyckte du om den? undrade Robban och tittade på mormor.
-Toppengott! Dubbelluddigt! Kittelluddigt! sa mormor med munnen full av dessert.

14. MEDVIND OCH MOTVIND.

Förhören hos polisen fortsatte till långt in på kvällen. Alla föredrog sen att en promenera tillbaka till hotellet i stället för att åka polisbil. Man gjorde halt vid en uteservering på en av huvudgatorna och njöt av folklivet i en timme tills sömnen började dra i ögonen.

Ajax satt en liten stund ute på balkongen medan morfar gjorde sig i ordning för natten i badrummet. Det var halvmåne och molnen hade skingrats. Månljuset speglade sig i vattnet och de vita vågkammarna lyste som om de var självlysande.

De enda som syntes på stranden var ett ensamt ungt par som långsamt promenerade hand i hand utefter vattenbrynet. Ajax andades in den friska nattluften i djupa inandningar. Tänk om man kunde bo så här alltid!

Sen han kommit i säng låg han länge och fantiserade, men till slut tog dagens många händelser ut sin rätt och han somnade och sov djupt och drömlöst.

Morgonen därpå hade sommaren börjat på allvar. Solen strålade från en klarblå himmel och temperaturen visade badväder. Hela dagen låg sällskapet på stranden. Badkläderna och mormors parasoll kom väl till pass. Mormor och morfar turades om att ordna förmiddagsfika, lunch och eftermiddagsfika.

För att barnen skulle slippa gå den normala vägen till hotellrummet - den var över en halv kilometer - hämtade morfar bilens stora takräcke och ställde det som en stege från stranden upp till en av deras balkonger. På så sätt blev det bara fem meter att gå

om "nöden" skulle komma på och man behövde en toalett snabbt.

Danke tyckte om strandlivet. Han satt inne på en av pinnarna under parasollen och visslade muntert. När han blev hungrig eller törstig promenerade han i den lösa sanden fram till morfars takräckesstege och sedan "flöghoppade" han från pinne till pinne tills han kom upp på balkongräcket. Därifrån flög han in till matkopp och vattenkopp.

När han skulle ut till stranden, flög han hela vägen ut till parasollen. Ingen kunde bli klok på varför han inte flög *in* till rummet utan bara inifrån och ut.

Tidvattnet förändrade stranden allt eftersom dagen gick. På förmiddagen då de gick ut var vattnet ungefär 300 meter bort och när klockan var två på eftermiddagen var det bara femtio meter mellan havet och hotellet. Sen började vattnet dra sig längre och längre bort igen lämnande efter sig en hård, jämn sandyta med grunda vattenhål och vattenstråk lite här och där.

Fler och fler människor kom till stranden under eftermiddagen. Några hyrde vindsurfingutrustning och seglade fram och tillbaka bland de badande.

Den envise surfaren fortsatte sina försök om och om igen. Vid dagens slut hade han fortfarande inte lyckats stå på sin bräda mer än fem sekunder i taget. Barnen var överens om att han nog snart skulle ge upp sina fruktlösa försök.

Drakflygarna lyckades desto bättre. Vinden var frisk och många drakar var i luften. Små drakar och stora med långa svansar, några som såg ut som roterande "flygande tefat" och flera som kunde flyga i cirklar, göra åttor och svängar i luften.

-Det skulle vara kul att ha en sån som man kan styra! sa Ajax drömmande rakt ut i luften.

-Tycker du det? undrade morfar.

-Jaa. Jag har bara flugit vanliga drakar som man inte kan leka med så här. Dom går inte att styra utan är bara stilla på ett enda ställe. Det är inte så kul.

-Då köper vi väl ett par drakar då! sa mormor. Skall vi

göra det nu, bums, omgående, omedelbart eller genast?

-Kan vi verkligen det? undrade Ajax förtjust.

-Det är klart att vi kan! Vem skulle kunna hindra oss? Jag åker med en gång! Vill du följa med?

Ajax rusade upp, berättade för de andra att mormor skulle köpa drakar och alla ville följa med. Det hade blivit sent på eftermiddagen och solen hade mist sin mesta värme. Ingen hade något emot att packa ihop badgrejorna och en timme senare var alla på väg in till stan för att hitta en drakaffär.

Det fanns två små butiker som sålde drakar och urvalet var stort. Den ena draken var färggrannare än den andra. Det var svårt att välja. Resultatet blev att mormor köpte fyra stycken av olika typ och utseende. Barnen var överlyckliga och beslöt att prova dem på stranden efter kvällsmåltiden.

Drakarna packades upp och det tog en halvtimme att fästa snören, svansar, band och pinnar så att de blev flygklara. När alla förberedelser var gjorda och det var dags för flygning och första draken började höja sig över marken tog vinden slut! Draken som kommit upp ett tiotal meter dalade långsamt mot marken. Inte en vindpust kändes, allt var stilla och lugnt.

Robban ville trots allt inte ge efter för vädrets nycker utan försökte *springa* upp sin drake, men hur mycket han än sprang, lyckades han inte få upp den mer än några meter och så snart han stannade för att pusta ut och hämta andan, dalade den till marken igen.

-Tusan också! Förbaskade väder! sa han och mormor höll tydligen med honom eftersom hon, för första gången i världshistorien, inte sa åt honom att han inte skulle svära.

Morgonen därpå var det lika vindstill och drakarna fick ligga i rummen under sängarna i väntan på bättre drakflygarväder.

Solen gassade och asfalten på gatorna började bli mjuk. Den skönaste platsen var stranden, det gick ju att doppa sig med jämna mellanrum för att hålla temperaturen nere. Alla i gänget var för värmelata för att göra något annat än att sola och bada.

Den envise surfingfantasten var på plats och det gick inte

bättre för honom nu än tidigare. Rolle räknade antalet försök, men tappade räkning när han kom upp i femtio. Hur en människa kunde vara så envis var en gåta.

Ajax och Ida ville inte gå på restaurang på kvällen. De tyckte det hade varit så mysigt med "hotellrumsmiddagarna" så mormor och morfar övertalades att ordna en sådan.

Medan barnen fortsatte att slöa på stranden åkte morföräldrarna in till stan för att proviantera och när solen hade mist sin värsta hetta samlades samtliga på balkongerna för att äta.

Alla kunde inte sitta på samma balkong, det var balkongerna alldeles för små för. De fick därför sitta två på varje. Det blev en festmåltid som hette duga med räkor, hummer och flera sorters ost och frukt. Robban och Rolle gjorde snabelmackor men Ajax och Ida föredrog att få brödet i bitar, det var mer lätthanterligt.

Efter måltiden satt man och småpratade tills stjärnorna syntes på himlen och månen gick upp. Då var det dags att gå till sängs.

Ida blev först färdig i badrummet och satte sig sedan i sängen i det svagt upplysta rummet och njöt. Vågbruset utifrån var sövande och dagen hade varit så lugn och fin.

Idas ögon föll ihop av sig själv, hon höll på att somna då hon kände sig iakttagen från balkongen. Hon tittade dit och gav upp ett gällt tjut.

Det stod en enögd man där ute med blod i hela ansiktet. Han tittade på henne!

15. ENÖGDINGSJAKTEN.

Idas skrik fick mormor att rusa ut från badrummet.

-Vad är det lilla gumman?

-Titta! snyftade Ida och pekade på fönstret med ena handen, medan hon höll den andra över ögonen.

-Vad då? Jag ser ingenting.

-Där står en man!

-Nej Ida. Jag ser ingenting alls!

Mormor gick fram till balkongdörren, öppnade den och tittade ut, men allt var normalt. Ida tog handen från ögonen och kikade försiktigt mot fönstret. Mannen var försvunnen.

Mormor kallade in de andra och Ida berättade vad hon upplevt. Robban lyssnade med gapande mun och skrek:

-Kom Rolle, vi skall ha tag på honom!

Han smet ut genom dörren med Rolle i hälarerna innan morfar eller mormor hunnit reagera och brydde sig inte om att lyssna när morfar försökte kalla honom tillbaka.

Här skulle jagas "enögding"! Portieren tittade upp lite sömnigt när de två pojkarna i full galopp rusade förbi.

-Skall vi dela upp oss eller skall vi följas åt? pustade Rolle.

-Vi följs åt! Vi behöver vara två om vi skall övermanna honom!

-Okej!

Robban stannade upp utanför hotellet och såg sig omkring. Det var folktomt i närheten, men en del nattvandrare syntes utefter strandpromenaden.

-Vi får undersöka dom allihop! konstaterade han och satte av i språngmarsch utefter den långa gatan.

Rolle hängde med, men blev lite på efterkälken när han stannade för att plocka upp ett par repstumpar som låg kastade vid surfinguthyrningen. De kunde vara bra att ha om enögdningen inte följde med frivilligt utan behövde bindas.

De två pojkarna använde den närmaste halvtimmen åt att undersöka alla nattvandrare på strandpromenaden. En del såg både undrande och lite förskräckta ut över pojkarnas närgångna inspektion. Ibland var pojkarna tvungna att cirkla runt någon under en längre stund tills de fick hjälp av gatubelysningen att avgöra om flanören hade båda ögonen i behåll.

-Nej han är inte här! Han är nog inne i stan! sa Robban och sprang upp i närmaste gata. Jakten fortsatte gata upp och gata ner. Rolle tyckte det började kännas hopplöst och försökte få Robban att avsluta jakten, men Robban var envis.

-Vi *skall* ha tag på honom om vi så skall söka hela natten. Någonstans finns han väl! sa han och fortsatte halvspringa till nästa undersökningsobjekt. Rolle följde med och kikade i alla sidogator, portgångar och mörka prång.

-Där är han nog! sa Robban gång på gång under jakten, när han upptäckt någon ensam vandrare som rörde sig lite snabbare eller mer smygande än andra, men varje gång var det män med två ögon.

Efter ytterligare en timmes jakt tyckte Rolle det blev tjugtigt och tröttsamt och försökte än en gång få Robban att ge upp.

-Vi hittar honom aldrig! Han har försvunnit in någonstans eller gömt sig eller också gick han åt andra hållet och inte alls utefter strandpromenaden och stan! Vi sticker tillbaka!

-Okej då! sa Robban, som också var trött.

Slokörade satte de kurs tillbaka till hotellet i betydligt långsammare takt. Av gammal vana fortsatte de att granska människorna som gick förbi men utan entusiasm. Rolle var på väg att kasta ifrån sig repstumparna när Robban tog honom hårt i armen och viskade.

-Såg du? Den där gubben vi gick förbi nyss hade en lapp för ögat! Det är nog han!

Pojkarna tvärvände och sprang efter den de just passerat. Mycket riktigt! Mannen hade en svart lapp för ena ögat. Rolle gick resolut fram till honom och spärrade vägen för honom.

-Stopp! Är det du som kikar in i hotellrum?

-Pardon! sa mannen och såg oförstående ut.

-Ja ja. Se inte så oskyldig ut! Följ nu med oss till hotellet så får vi klara upp den här saken! sa Robban myndigt, men mannen såg fortfarande oförstående ut och försökte komma förbi honom.

-Bind honom så han inte smiter! kommenderade Robban och Rolle rusade upp bakom mannen, låste fast hans händer och band dem bakom ryggen.

Mannen protesterade vilt och försökte bli fri men Robban tog ett järngrepp om halsen på honom och låste fast hans huvud under sin arm.

-Det är inte lönt att du protesterar! Nu följer du med oss och gör inga dumheter! sa Robban med bästa sheriffrost som han hade hört poliser och sheriffer använda i TV.

Mannen fortsatte att häva ur sig en massa ord på franska som varken Robban eller Rolle förstod och Robban satte upp sin knytnäve framför ansiktet på honom och sa:

-Du får smaka den här om du inte kniper käft och följer med oss! Vi begriper varken småfranska eller långfranska så det är inte lönt att babbla!

Den bundne mannen förstod säkert inte orden, men han begrep tydligen innebörden och tystnade. Robban och Rolle tog stadigt tag under armarna på var sin sida av fången och drog i väg med honom i snabb takt mot hotellet.

Fången var tyst och foglig men när han kom in genom hotellentrén och fick syn på portiern, började han högljutt häva ur sig en ström av ord. Portieren såg på en gång häpen, road och arg ut och svarade fången med en minst lika lång, ordrik harang.

Pojkarna begrep inte vad deras samtal rörde sig om och Robban försökte avbryta:

-Ring efter polis! Polis! Telefonera Polis! Vad heter dom franska poliserna? General! Ring General! Bums! Snabbt!

Portieren försökte ta fången från pojkarna, men Robban och Rolle gick inte med på att han skulle släppas fri. De satte honom i stället i en stol och Robban fortsatte sina försök att få portiern att begripa:

-Ring! Telefon! Polis! General!

Till slut gick det tydligen upp en talgdank för portiern som tog telefonluren och ringde ett samtal.

-Äntligen begrep han, pustade Robban.

Det var dock inte polisen som kom efter några minuter utan morfar.

-Vi har hittat honom! Enögdingen! Säg till portiern att han ringer polisen!

Morfar tittade allvarligt på pojkarna. Underligt? Han borde ju vara glad och tacksam över att den kikande enögdingen hade blivit infångad. Robban tyckte att morfar tittade konstigt på honom hur länge som helst.

-Nej du Robban. Den här gången tror jag inte att polisen skulle bli glad över era bedrifter. Ni har tagit en helt oskyldig man till fånga och släpat honom hit.

-Ja men han är ju enögd! protesterade Robban.

-Även om han skulle vara enögd så är det inte bevis på att han är skyldig.

-Det är klart att det är!

-Nej inte alls. Jag skall förklara sedan, men nu gäller det att snabbt som ögat släppa loss den här stackars mannen och be honom om ursäkt!

Rolle hade redan börjat lossa knutarna och efter en minut var fången fri.

Morfar och "den enögde" hade ett långt samtal med portiern som tolk. Till slut skrattade alla tre och morfar bad pojkarna ta i hand och be om ursäkt. De gjorde det lite motvilligt. Man kunde inte vara helt säker på att den enögde var oskyldig.

Den före detta fången kramade om pojkarna som tecken

på att han inte var arg på dem. Arg blev han däremot - som en ilsken geting - när Rolle stack ner handen i hans rockficka och fiskade upp en hel näve klockor, ringar och armband.

-Titta morfar! Han kanske inte glodde på Ida - men bov är han i alla fall! ropade Rolle och slängde grannlåten på portierdisken.

Robban hade fattat galoppen med en gång och satte påpassligt ut foten när enögdingen skulle rusa förbi honom.

Mannen föll som en klubbad oxe och både Rolle och Robban var över honom och paketerade honom lika snyggt och prydligt som han var när han kom.

Morfar suckade ljudligt .

-Där hade ni tur busungar. Han hade lika gärna kunnat vara en vanlig hederlig nattvandrare - och hade han velat så hade ni hamnat bakom galler på vatten och bröd i ett par år i något franskt fängelse och det hade inte varit muntert varken för er eller mig! Som det nu är så får vi bereda oss på att tillbringa halva natten i polisförhör. Ni måste ha bovklistor i fingrarna.

Portieren hade redan ringt polisen som var på plats efter bara några få minuter.

-Varför är du så säker på att det inte var han som kikade på Ida? undrade Rolle. Har *du* hittat den rätte?

-Ja, på sätt och vis. Jag skall förklara när vi kommer till våra rum.

Korridoren kändes oändligt lång den här natten. Pojkarna brottades med hundratals frågor och varje minuts väntan på svaren verkade vara en evighet.

Morfar gick med in på deras rum, satte sig på sängen och tittade på dem. Robbans upplagrade frågor forsade ur honom:

-Berätta! Har du själv fångat enögdingen? Vem var det? Varför kikade han på Ida? Har polisen hämtat honom?

-Lugn, lugn! Jag skall berätta. När ni rusat iväg gick jag och talade med portiern och förklarade vad som hade hänt. När jag berättat färdigt tyckte jag att han såg så konstig ut och var så snabb att lova att Ida och mormor skulle få ett annat rum så jag blev misstänksam. Om det nu var en galning som klättrade upp på

balkongerna för att kika på flickor eller bryta sig in och stjäla hade det ju inte hjälpt att byta till ett annat rum eller hur?

-Neej!? sa Rolle, men det verkade inte riktigt som om han förstod.

-Därför att "den enögde" kan ju lika väl klättra upp på vilken balkong som helst eller hur? Jag pumpade portiern på lite mer upplysningar och fick fram att just *det rummet* som Ida och mormor bodde i hade varit utsatt för samma sak flera gånger, men *bara det rummet!*

-Konstigt? utbrast både Robban och Rolle samtidigt.

-Det tyckte jag med, så jag pressade portiern på mer information och det visar sig då att alla som arbetar på hotellet är rädda för just detta rum. Det kallas för spökrummet. Många har sett en enögd man på balkongen. Både gäster och personal. Jag frågade honom om det fanns någon förklaring till spökerierna.

-Fanns det? viskade Rolle nervöst.

-Ja, det verkar så. Under andra världskriget låg en tysk bunker precis här. Det var en liten bunker med några kulsprutor i gluggarna som skulle hindra invasion från stranden. Vid den allierade invasionen 1944 var det en amerikansk soldat som "rensade" bunkern. Han blev svårt sårad i ansiktet redan innan han hann kasta in sin handgranat genom en av gluggarna i bunkern. Bland annat förlorade han sitt ena öga, det har överlevande berättat. Han dog i samma ögonblick som han skulle undersöka om det fanns några överlevande inne i bunkern.

Idas och mormors rum ligger precis på den plats där bunkern låg och den döde amerikanske soldaten kontrollerar bunkern, som nu alltså är hotellrum, om och om igen. Det verkar som om känsliga personer, till exempel Ida, kan se honom.

-Vad kusligt! sa Robban med skräck i rösten.

16. RÄDDNINGSAKTIONEN.

Det blev några trivsamma dagar på hotellet. Badväder varje dag med ljumma vindar, precis lagom att flyga drake i. Mysiga måltider på olika restauranger i stan och även på balkongerna på kvällen.

Alla barnen hade blivit överförtjusta i en speciell sorts kakor med mördegsbotten fylld med vaniljkräm och toppad med mängder av färska bär som täcktes av ett härligt gelélager. Alla ville ha sådana till eftermiddagsfika och till efterrätt varje dag. Mormor eller morfar fick köra i skytteltrafik ner till bageriet och handla ett par gånger om dagen.

Kvällarna ägnades åt promenader utefter stranden när det var ebb då den plana hårda sandbotten var torrlagd. Ajax plockade snäckor och lekte sakletare och var ute så snart vattnet drog sig tillbaka för att leta efter mystiska, märkliga fynd som havet lämnade efter sig på väg ut från stranden.

Sista kvällen innan det var dags att lämna hotellet och styra kosan hemåt, hyrde morfar några landsurfigustrustningar. Hjulförsedda surfingbrädor med segel.

Rolle och Robban och Ida fick snabbt kläm på hur man skulle göra. De åkte i stora lovar över den hårda marken medan Ajax, mormor och morfar hade svårare att få kläm på segel och åkteknik.

Efter en stunds träning lyckades även "de gamle" hantera åkdonen. Mormor föreslog att hela gänget skulle åka utmed stranden åt det håll de inte utforskat tidigare. Alla var med på idén

och några minuter senare gled de på sina surfingbrädor mjukt förbi hotellet, matsalen och det intilliggande kurbadet där människor satt på terrassen insvepta i stora badlakan efter behandlingar i de olika badanläggningarna.

De seglade i rask takt förbi grupper av promenerande människor och passerade en grupp ryttare som motionerade sina hästar på stranden.

Vinden var frisk och jämn och gav brädorna god fart. Till och med mormor njöt av fartens tjusning. Den ende som inte njöt av farten var lille Danke som hade svårt att sitta kvar, var han än landade.

Han hade provat att sitta på huvudet på Ajax men blåst av. Han hade kraxat ilsket och flugit till masten istället, men den var för hal och han gled av. Seglet sluttade för brant och gav ingen bekväm sittställning.

Till slut flög han bort till morfar istället, försökte gång på gång att sitta kvar på morfars axel och skjortkrage men vinden var för stark. Det verkade som han var för klok att överhuvudtaget prova morfars kala hjässa som sittplats.

I stället klängde han nedför ryggen på honom och satte sig på livremskanten. Där satt han i lä och hade funnit en ganska bekväm fristad med bra fäste för klorna. När morfar gjorde en lov för att kontrollera att alla var med och det inte fanns några som kommit på efterkälken och sedan passerade mormor hördes det därför en liten röst från morfars rygg som ropade:

-Mormor ohøj!

Ajax njöt av turen och såg sig omkring. Stranden låg helt tom och den sträckte sig så långt ögat kunde se.

Det syntes inga byggnader alls åt landsidan, bara den höga vindskyddande sandvallen. Han visste inte om vallen var naturens eget verk eller om människor hade byggt den.

Farten var fortfarande god och solen höll precis på att sända ut sina sista strålar över horisonten. Den var alldeles röd och molnen runt om skimrade i rött, rosa och guld.

Samtidigt som solen sjönk ner bakom horisonten blev det

totalt vindstill. Ajax plankor fortsatte att rulla av bara farten ett tiotal meter med slakt segel och sedan stannade den.

-Jo det här var ljusblått! hörde han morfar muttra bakom sig och en liten ljus röst som fyllde i:

-Danke!

-Det är banne mig ingenting att tacka för! utbrast morfar. Du slipper kånka och dra på dom här plankorna tillbaka till hotellet och gud vet hur många kilometer det är dit.

-Danke! svarade fågeln.

-Tackar du en gång till så tar jag upp en tändsticka och bankar dig i stjärten med!

-Danke schön!

-Varför blåser det inte längre? undrade mormor besviket.

-Hur skall vi komma hem igen? undrade Ida.

-Det blåser inte längre för att vinden har mojnät, så klart, sa morfar med tillkämpat lugn. Hem kan vi ta oss på endera av tre olika sätt. Antingen så drar vi ekipaget eller också leker vi att det är en sparkstötting och sparkar oss tillbaka. Tredje alternativet är att ta bräda, mast och segel under armen och promenera.

-Det kan vi väl inte! protesterade Ida.

-Då har vi bara två alternativ kvar och det ena är att vänta till i morgon bitti och hoppas att det börjar blåsa igen eller också sätter vi oss ner på plankorna och sjunger "We shall overcome".

Det var jobbigt och slitsamt att baxa plankorna. Lika lätt och skönt som det varit att glida med vinden, lika slitsamt och trist var det att skjuta dem tillbaka samma väg som de kommit. Den ende som gillade det var Danke som nu kunde flyga från den ene till den andre och hälsa på.

Det var alldeles tyst på stranden så när som på flåsandens, pustanden och en och annan grymtning från gängets medlemmar. Därför spetsade Ida öronen när hon tyckte sig höra ett gällt visslande eller kvittrande som blev högre och högre.

-Vad är det för ljud? undrade hon och vände sig till mormor.

-Det är väl något hjul som är osmort, gissade mormor.

-Men det låter högre nu än för en liten stund sen!

-Det är nog ingenting.

Ida fortsatte lyssna. Jodå, ljudet blev högre och det kom från en plats bakom strandvallen. Hon släppte sin planka och klättrade uppför slänten så att hon kunde titta över krönet.

-Titta! Kom hit allihop! ropade hon. Det är ett fisknät med en massa fåglar i!

Alla släppte sina plankor och sprang upp till henne. Hundra meter bakom vallen satt ett jättestort nät uppspänt och hundratals småfåglar satt inkilade i nätets maskor.

-Vi måste hjälpa dom loss! gnydde Ida. Stackars fåglar! Hur han någon vara så dum att dom spänner upp ett nät så att fåglar kan råka så illa ut.

-Det är nog tyvärr gjort med beräkning, sa morfar med en suck.

-Hur då menar du? undrade upprörde Ajax.

-Jag trodde faktiskt inte att det förekom längre, men jag vet att man har använt nät för att fånga fåglar som sen blir middagsmat. De här småfågelnas kallas för "krams fågel" och uppfattas som delikatesser.

-Fy sjutton! utbrast Ajax med avsmak i rösten.

-Jag håller med dig! sa morfar och så ropade han:

-Nu ungar skall vi baske mig visa den här fågelfångaren att vi inte tycker om hans hantverk. Vi skall befria varenda en av fåglarna! Tycker ni inte det?

-Joo! skrek allihop utom Danke som skrek:

-Danke!

-Ja, ja du kan vänta med att tacka tills vi har fått loss dina släktingar, men här var ju förstås annars ett tack mer passande, sa morfar med ett leende och pussade Danke på näbbet.

Det tog ett par timmar att få loss alla djuren. Morfar tände upp ett stort bål som lyste upp så att de kunde se de små som satt inkilade i maskorna. Det blev nödvändigt att lossa nätet för att kunna få bort de översta. Nätet lossades mycket försiktigt, inte för att någon av dem var oroliga att nätet skulle gå sönder utan för att

fåglarna inte skulle skadas.

Till slut var nätet tomt och fåglarna bortflugna. En enda fågel var så skadad i vingen att den inte kunde flyga och den tog Ida hand om.

-Vi förstör nätet! sa Robban.

-Nej det får vi inte lov, sa morfar. Det är skadegörelse.

-Jag tar risken! sa Rolle.

-Nej det tycker jag inte du skall göra. Ni kan gå i förväg och börja hemfärden, jag kommer om en liten stund.

Pojkarna protesterade men morfar ville inte tillåta dem att skära sönder nätet och till slut gav de motvilligt med sig och återvände till plankorna och den mödosamma återfärden.

Morfar anslöt sig till dem efter bara ett par minuter.

-Vad gjorde du där borta? undrade Ajax nyfiket.

-Jag? Ingenting särskilt, sa morfar med oskyldig min.

-Varför följde du då inte med oss utan stannade kvar?

-Jag skulle bara släcka elden så den inte ställde till med något.

-Där fanns väl ingenting i närheten som kunde brinna?

-Nej, kanske inte det.

-Varför var du då tvungen att släcka elden om det inte fanns något som kunde förstöras?

-Tja, jag lyckades nog inte släcka elden helt och hållet, men jag försökte.

-Kunde du inte släcka elden? Det finns ju hur mycket vatten som helst.

-O det tänkte jag inte på och förresten hade jag ingenting att hämta vatten i.

Ajax lät ämnet falla. Det var tydligen ingen idé att försöka få morfar att förklara. I stället ägnade han uppmärksamheten åt sin planka för att få den att gå så rakt som möjligt och spara kraft och tid. Han började fundera på hemresan och vad som kunde tänkas hända på den, men avbröts av Rolle som ropade:

-Titta där borta. Det brinner där vi hjälpte fåglarna.

Höga flammor steg upp mot himlen men efter bara ett par

minuter tynade elden bort och slocknade.

-Vad var det? frågade Ajax och tittade på morfar.

-Jag vet inte!

-Var det inte nätet som brann upp?

-Jo det såg faktiskt så ut!

-Var det du som fixade det?

-Jag? Nej naturligtvis inte! sa morfar och såg ut som om han inte alls begrep varför Ajax hade frågat.

-Jag tror dig inte! Jag tror vad jag vill! sa Ajax med ett skratt.

-Det kan jag inte hindra dig att göra! sa morfar och satte sig ner på sanden och kliade Danke på halsen..

17. ETT MYSTISKT PAKET.

Det kändes mycket vemodigt att ta farväl av hotellet och Frankrike morgonen därpå. Ida hade sagt farväl till sin fågel-skyddsling som hon räddat. En snäll fågelintresserad städerska på hotellet hade lovat vårda den och släppa den fri när den blev frisk.

För att lätta upp stämningen och göra dagen lite mer spännande, hade morfar satt upp en vägkarta på en vägg. Med hjälp av pilkastning skulle man bestämma målet för dagens resa. Det blev många glada skratt över alla missar och blundrar. Efter en lång stund lyckades Ida kasta en pil som satte sig lagom långt bort - och i rätt riktning. Morfar granskade kartan och sa:

Jaha - vi skall tydligen övernatta i Holland i en liten ort som heter Harderwijk. Det skall bli spännande att se varför vi just skall åka dit.

Dagen var stekhet och det var nödvändigt att ha bilrutorna delvis nerrullade, annars blev det för varmt. Vid trafikstockningar på motorvägen då bilköerna stod helt stilla, öppnade bilförarna till och med dörrarna på sina bilar för att få lite svalka.

Ida hade köpt ett par reservsvansar till sin drake och passade på att fästa en av dem på radioantennen på taket. Det var kul att se den långa röda draksvansen genom bakrutan. Den svajade och svepte i fartvinden och dalade till marken när bilen körde långsamt eller stannade.

Strax vid gränsen mellan Belgien och Holland syntes ett pulserande rökmoln framför dem på motorvägen. Alla undrade vad det kunde vara och Rolle föreslog:

-Det är tyska indianer som skickar röksignaler.

-Det finns väl inga tyska indianer, protesterade Ajax.
-Jodå det kommer jag ihåg från en bok jag har läst. Där stod ordagrant: "De tyska starka indianerna".
-Det kan där väl inte ha stått! Det finns väl inga tyska indianer? Finns det morfar?
-Det skulle möjligen vara indianer i någon av de tidigare tyska kolonierna i Syd- eller Mellanamerika, men jag tror att det var ett stavfel i din bok Rolle. Det skulle nog vara "tysta" och inte "tyska".
-Kanske, sa Rolle surmulet.

Det var inte någon indiansk röksignalering utan en bil med motorkrånge. En precis likadan bil som mormor och morfars. Ida gav till ett rop när hon såg bilen genom avgasröken.

-Vad taskigt, dom har kommit på samma idé som jag med den röda draksvansen!

Den rykande bilen körde i snigelfart, vaggande och gungande på grund av att motorn gick så ojämnt. Barnen vinkade åt passagerarna men de var inte intresserade att vinka tillbaka. De såg istället arga och sammanbitna ut.

-Skall vi stanna på nästa rastplats eller skall vi fortsätta ett tag till? undrade morfar.

-Vi fortsätter! föreslog Robban och de andra instämde.

-Okej! sa morfar men jag hoppas att det inte är för långt dit för min kaffetarm börjar knorra.

-Om du vill så kan vi stanna! erbjöd Ida vänligt.

-Nej vi kör till nästa. Förresten så körde jag precis förbi infarten. Jäkla dåre!

Morfars utrop gällde en motorcyklist som kom ut från rastplatsen. Han låg jämsides med deras bil på högersidan och var väldigt nära. Plötsligt kastade han in ett paket genom den öppna sidorutan, rakt i knäet på mormor som skrek till av överraskning, och drog sedan på fullgas och försvann som en väl inljud blix.

-Vad var det? ropade Robban.

-Det var nog ett varubud från rastplatsen med kaffe till mig! sa morfar. Det var ju bara jag som ville ha något.

Paketet hade brunt omslagspapper och var omlindat med

brunt snöre.

-Vad kan det vara? undrade mormor. Varför kastade han in det i vår bil?

-Bra frågor! sa morfar. Du kan ju öppna det så får du svar på fråga nummer ett och kanske nummer två också. Kanske är det reklam till svenska turister i Holland.

-Kan det vara det?

-Inte vet jag! Öppna och kika!

-Vågar jag det? Tänk om det är något farligt, en bomb eller så!

-Tickar det?

-Nej, jag kan inte höra något.

-Ta du då chansen och öppna paketet. Är det en bomb så får vi aldrig reda på det.

-Varför inte det? undrade Robban.

-Därför att vi hinner inte märka någonting förrän vi har blåsts bort från jordens yta. Vi hinner inte ens höra smällen.

-Usch, vad äckligt!

Robban grimaserade och Ida hade redan - för att vara på säkra sidan - satt händerna för öronen, om det nu eventuellt skulle smälla.

-Nej jag vill inte öppna det. sa mormor bestämt. Det får du göra, men inte i bilen!

-Då öppnar jag det på nästa rastplats, så blir det bara jag som stryker med om det är något farligt. En bomb eller en pytonorm eller kobra.

-Usch, säg inte så morfar! Du skräms! gnällde Ida som tydligen hörde bra trots händerna för öronen.

-Det är väl inte jag som skräms, det är väl paketet?

-Ja visst, det var det jag menade. Jag tycker inte att du skall öppna det! Det kan vara farligt.

-Okej, då bryr jag mig inte om det då! Släng ut paketet så slipper vi det!

-Det kan jag väl inte göra? sa mormor.

-Jo visst kan du det! Det kom ju in genom rutan så kan det väl åka ut igen samma väg!

-Ja men tänk om det är något fint.

-Ja då får vi aldrig reda på det. Kasta ut det nu gumman lilla, så är vi av med det!

-Nej jag vill inte!

-Nu får du allt bestämma dig! Vi får ha omröstning! Vilka vill kasta ut paketet?

Alla var tysta.

-Då så! Vi kastar det inte. Vilka vill vänta med att öppna det till nästa rastplats?

-Jag! sa mormor och Ida samtidigt.

-Jaha, om jag ansluter mig till er så blir det tre mot tre, alltså oavgjort. Då hittar vi väl en rastplats snabbt, så vi får kika vad som döljer sig under det bruna omslagspappret.

Det tog bara några minuter innan de nådde rastplatsen. Morfar körde in på en ledig parkeringsplats och bad de övriga att stanna kvar i bilen. Han försvann bakom ett buskage.

Ida satte händerna för öronen igen för säkerhets skull. Det kunde ju smälla! Men ingen smäll kom, men det gjorde däremot morfar och han hade världens uppsyn i ansiktet.

-Kan ni gissa vad som fanns i paketet? frågade han.

-Nej! Berätta! ropade barnen.

-Pengar! En tjock bunt tyska hundramarksedlar. Jag har inte räknat, med det är minst femtiotusen mark - alltså omkring en kvarts miljon i svenska pengar.

-Varför fick vi dom? undrade Rolle med lysande ögon.

-Jag tror inte pengarna var ämnade åt oss. Vi kan nog inte behålla sedlarna utan vi får lämna över alltihop till polisen.

-Nää! protesterade Ajax och Robban.

-Jo jag är rädd för det.

Det fanns ingen polisbil på rastplatsen så morfar fick ringa. Det dröjde dock inte mer än ett par minuter så bromsade en holländsk polisbil in bredvid deras bil. Morfar såg lite förvånad ut.

-Hur kunde dom veta att det var vi som ringde? mumlade han för sig själv.

Poliserna gick fram till morfar och ett lite stapplande

samtal inleddes. Poliserna talade inte engelska och tycktes inte förstå tyska så bra. Större delen av samtalet fördes i polisbilen.

Morfar blev högljudd ibland. Man kunde höra hans röst ända ut. Det verkade som om han ofta blev arg då han talade med poliser och Ajax undrade över anledningen.

Det kändes lite dumt att bara stå bredvid och inte förstå vad som var på gång. Till slut klev morfar ut ur polisbilen med ett papper i handen. Han verkade fortfarande arg.

-Tänk att dom kan vara så förstocket dumma så dom inte begriper att jag vill ha ett kvitto när jag lämnar över så mycket pengar! utbrast han. Det är hårresande till och med för en skallig! Nej nu vill jag ha kaffe, trefyra stora koppar minst!

Han satte av i så snabb takt mot restaurangen att de övriga inte hann med. De skyndade efter och hittade honom vid självserveringsdisken.

-Vad vill du ha lilla gumman? Vill ni andra ha pannkakor? Det är ju den holländska specialiteten nummer ett förutom matjes-sill, men sill passar inte så bra till kaffe och läsk.

Barnen fick sina pannkakor och sin läsk och mormor en kopp kaffe medan morfar tog tre koppar kaffe på en gång på brickan till sig själv, för som han sa:

-Det är lika bra att ta nu medan dom har. Det kan ju ta slut!

Vid bordet satt morfar tyst tills han hunnit dricka ur kopp nummer två, sen tog han ett djupt andetag och tittade på de andra:

-Jaa, vi råkar verkligen ut för märkvärdigheter och den här toppar nog listan. Poliserna visste att vi hade fått paketet!

-Vaa? Hur visste dom det? undrade Rolle.

-Motorcyklisten blev bevakad av en polishelikopter och dom såg honom kasta in paketet i vår bil.

-Det var som tusan! utbrast Robban.

-Ja det var det! sa mormor och morfar höll på att hälla ut kaffet i knäet av ren överraskning över att mormor inte protesterade mot Robbans svordom.

-Visste dom vad som var i paketet? undrade Ajax.

-Ja det skulle vara pengar men dom hade ändå helt fel.
-Det hade dom väl inte! Det var ju pengar! rättade Rolle.
-Ja men inte sådana pengar som dom trodde. Det skulle vara förfalskade pengar, men alla sedlarna blev kontrollerade i polisbilen och var äkta varenda en. Poliserna såg ut som om dom inte begrep ett dugg - men det gjorde ju inte jag heller förstås.
-Vem skulle ha sedlarna och varför kastades dom in i vår bil? undrade Robban.
-Poliserna visste namnen på köparna till dom falska sedlarna. Eftersom jag dels, med passens hjälp, kunde bevisa vem vi var och vi inte alls passade in på beskrivningen och dels för att jag ringde, så blev jag trodd utan prut. Var dom andra finns är det ingen som vet.
-Jag vet! sa Ida.
-Vad sa du?
-Jag vet var dom är!
-Var då? Hur kan du veta något om det?
-Jo dom som skulle ha pengarna är nog fortfarande på motorvägen och hostar fram i 15 kilometer i timmen i den rykande bilen. Den röda draksvansen var nog signalen till motorcyklisten. Dom hade ju dessutom en precis likadan bil som vi.
-Jag tror baske mig att du har rätt, sa morfar och rusade upp från bordet och ut genom dörren och lyckades stoppa polisbilen innan den hann köra iväg.

Efter en lång stund kom han tillbaka igen med ett belåtet leende på läpparna.

-Du är klyftig som tio apelsiner Ida lilla! Du hade fullständigt rätt! Polisens helikopter fick tag på den andra bilen några kilometer härifrån och där stämde personbeskrivning och namn. Nu är vi rentvådda till hundra procent om det var någon som tvivlade på vår ärlighet. Polisen är fortfarande inte kloka över hur det kunde vara äkta pengar i paketet. Personerna i den andra bilen kände inte till någonting om pengar påstod dom - och polisen jag talade med, var ganska säker på att ingen skulle bli åtalad för någonting. Det har ju liksom inte begåtts något brott. Risken är att vi får åka hit en gång till om några månader.

-Varför det? För att vittna? Och svära? undrade Robban.

-Nej några vittnen behöver dom nog inte. Det finns ju alla vittnen som behövs bland poliserna.

-Men vad skall vi då göra?

-Hämta ett litet brunt paket som ingen vill kännas vid och som ingen ställer anspråk på. Vi räknas som "upphittare" och får behålla det vi hittat.

Det tog en god stund innan barnen begrep att kanske, kanske skulle de få behålla alla pengarna i paketet.

-Får vi behålla pengarna? viskade Ajax.

-Ja kanske. I så fall går den här resan med vinst! skrattade morfar och hämtade tre koppar kaffe till.

18. DELFINUPPRORET.

Det var ingen svårighet att finna fram till Harderwijk som låg på sydöstra stranden av det som en gång hette Ijssel Meer och nu heter Zuider Zee. Förr i tiden en stor insjö som nu till stor del är förvandlad till bördiga åkrar och fält.

Harderwijk verkade vara en mysig och intressant plats. En liten sjö, en kanal med husbåtar, en muromgärdad stadskärna och det bästa av allt, Europas största delfinarium. Ett jättestort område med delfiner, sjölejon, sälar och andra havsdjur och där bredvid ett lika stort område med ett vattenparadis med bassänger och vattenrutschkanor - stora, höga baddare.

-Här kan vi väl stanna ett par dar? bad Ajax.

-Ja det kan vi nog. Vi skall ju inte vara i Lübeck och möta cirkusen förrän på lördag, sa morfar.

Blotta tanken på att de skulle behöva lämna Danke om några dagar, gjorde dem ledsna allihop, men så var ju överenskommelsen. Danke hade blivit en familjemedlem, tydligen lika fäst vid dem som de alla hade blivit fästa vid honom.

Men det kunde inte hjälpas, som morfar sa, det gällde att hålla ord och stå vid sina löften. Dessutom var ju Danke cirkusens egendom. Det skulle vara brottsligt att stjäla honom med berätt mod.

Det fanns inte så många hotell på orten men morfar fick tag på tre hotellrum som hade härlig utsikt över bukten och inloppet till den lilla kanalhamnen. Efter middagen tog alla en lång upptäcktstur - men dagens resa i den starka värmen hade tagit på

krafterna så barnen kröp tidigt till kojs medan morföräldrarna satt på uteserveringen nedanför deras rumsfönster med sitt kaffe.

Morgonen och större delen av dagen därpå, var reserverad för ett besök på delfinriet enligt enhälligt beslut. När väl entréavgiften betalats var det fritt fram att gå på allt som fanns att se inom området utan att betala något mer.

Stora anslagstavlor annonserade ut vad som erbjöds. Man kunde se uppvisning av valrossar, sälar och sjölejon. Det fanns dammar med uttrar, sjöhundar, fiskar, krabbor, bläckfiskar och hajar och varje timme var det delfinshow, den stora huvudattraktionen.

Bredvid programmen hängde ett plakat som beklagade att "Ulli" den främsta av delfinerna inte kunde uppträda eftersom hon försvunnit under mystiska omständigheter. Där var även en uppmaning till den som eventuellt kände till något om Ullis försvinnande att meddela polisen eller delfinriet.

Barnen njöt av att gå runt och titta. Mormor och morfar njöt både av att titta och att uppleva barnen så ivriga och glada. Lille Danke verkade ta det hela lite lugnare, van vid cirkusdjur som han var. Han satt mest och putsade sig på morfars axel. Han tyckte väl att Ajax var för häftig i sina rörelser och föredrog en lugn framfart, därför valde han morfar som åkdon.

Luften var fylld av ljud från djuren, från alla människor och från högtalarna som spelade glad, sprittande musik.

Säluppvisningen var jätteskojig. Barnen tjöt av skratt åt sälarna som lurade sin skötare och kastade hans transistorradio i brunnen och sedan såg så oskyldiga ut.

De kiknade av skratt åt valrossen som kunde räkna "på fingrarna" och knyckte sill ur skötarens rockficka och de tjoade skräckslagna i biografen som visade en tredimensionell undervattensfilm där stora hajar tycktes simma rakt framför ansiktet och dykare verkade slunga sina harpuner rakt på dem.

De gjorde besök på delfinariets sjukhus och såg hur sjuka djur togs om hand och hur personalen lekte med dem. Det verkade finnas äkta kärlek mellan skötare och djur.

Danke trivdes också med uppvisningarna och när något av djuren gjort något lustigt eller duktigt och publiken applåderade utbrast han:

-Bravo! Bravo! Bravo!

Sent på eftermiddagen var det dags för dagens höjdpunkt - delfinshowen. Den stora kupolbyggnaden var fylld till sista plats men mormor hade i god tid bokat in sittplatser precis mitt på långsidan vid den stora bassängen där delfinerna skulle uppträda.

Över bassängen hängde stora ringar som delfinerna skulle hoppa igenom. Musiken i högtalarna var mjuk och smeksam. Några småfåglar hade förirrat sig in i byggnaden och flög runt uppe under den vackra glaskupolen eller satt på någon av metallbommarna undertill.

Så tystnade musiken och två skötare kom in på en scen mitt i bassängen. En grupp på fyra delfiner simmade in i bassängen och fram till scenen.

Allt fungerade perfekt. Delfinerna "dansade" i takt med musiken, dansade med en av skötarna, bollade med stora bollar och simmade tillsammans med skötaren. De stora ringarna sänktes halvvägs ner mot vattenytan för hoppuppvisningen.

Då började allt gå snett.

Det var inget fel på uppvisningen från delfinernas sida, men skötarna hade helt tappat kontrollen över dem. De ropade och skrek på djuren, som inte lyssnade på dem utan uppträdde helt på egen hand, som om de var dirigerade av en osynlig makt.

De hoppade strömhopp genom ringarna, hoppade från olika håll genom en och samma ring så nära att stjärten av den första knappt hunnit ut ur ringen förrän huvudet av nästa var inne i ringen. Det var en precision så otrolig att det var en omöjlighet att delfinerna själva skulle kunna klara av att arrangera skådespelet.

Tempot ökade allt mer och hela bassängen kokade av delfinernas dans, hopp och kullerbyttor.

Skötarna såg på skådespelet utan att kunna påverka det allra minsta. De såg uppgivna och oroliga ut. En av dem tog en mikrofon och började tala och morfar översatte:

-Vi vet inte vad som har hänt. Situationen är utanför vår kontroll men jag måste i ärlighetens namn säga att delfinerna aldrig har varit så skickliga som i dag. Aldrig tidigare har sådana konster utförts av dessa djur på någon arena i världen. Jag visste inte ens att delfiner hade möjlighet att utföra så helt otroliga konststycken. Jag och min kollega är helt förbluffade och skulle gärna vilja veta vad det är för makt som har ingripit i vår show i dag. Att det är en intelligent makt som har oerhört stor kunskap om dessa djur och dessutom har förmåga att konversera och styra dem, är jag övertygad om.

Delfinerna hade under hennes tal börjat simma i cirkel i bassängen och plötsligt började alla hoppa precis framför mormor, morfar och barnen. En efter en hoppade djuren upp i luften, svängde runt i luften tills nosen var riktad mot barnen, gjorde en djup bugning med huvudet och dök sedan ner utan att stänka så mycket som en droppe vatten.

Gång på gång upprepades manövern och sedan, som på ett givet kommando, simmade delfinerna bort mot scenen och riktade uppmärksamheten mot skötarna. I samma ögonblick kom Danke flygande uppifrån kupoltaket, landade på morfars axel och sa:

-Bravo! Bravo! Bravo!

-Din lille rackare! sa morfar. Du pratar visst inte bara tyska och lite svenska, du pratar delfinska också.

-Vad menar du med det? undrade mormor storögt.

-Du kan väl gissa vem som har varit delfinkommendör.

-Danke?

-Jäpp! Han och ingen annan!

19. LIFT MED DELFIN.

På kvällen tog gänget en promenad för att utforska den vackra muromgärdade stadskärnan. De små husen vid kullerstenslagda trånga gränder såg ut som medeltiden direkt påstod Rolle och det fanns en viss högtidskänsla under de lummiga lövträden på de små öppna platserna och torgen.

De strövade genom hela stadskärnan från söder till norr och njöt av lugnet och dofterna från blommande träd. De vinkade åt människorna som satt och kopplade av i seneftermiddagens ljumma värme på trottoaren utanför sina hus. Robban granskade lystet de maträtter som dukades fram på uteserveringarna - trots att han redan ätit en rejäl portion revbensspjäll med honungssås.

De lämnade stadskärnan genom den norra stadsporten men hade inte gått många meter utefter kanalen som låg strax utanför muren, förrän Ida högg fast i mormors klänningsärm och upprörd viskade:

-Där ligger det ju!

-Vad ligger var, lilla vän? undrade mormor och försökte lossa Idas järngrepp om klänningstyget.

-Huset! Huset som jag såg i min dröm! Där ligger det!

Ida pekade med darrande finger på en husbåt på andra sidan den smala kanalen. Husbåten motsvarade på pricken den beskrivning Ida gett om huset i sin dröm. Vid gavelspetsen fanns en målning av en fiskmås och undertill stod namnet "Seagull", som betyder just fiskmås, målat med sirliga bokstäver i rött och vitt.

-Var ditt hus en husbåt? undrade Rolle. Då var det ju inte

så konstigt att den hade vatten i källaren. Hela kanalens vatten är ju i källaren på den husbåten.

-Detta var verkligen intressant! sa morfar och lade sin panna i djupa veck. Beskrivningen stämmer och vattnet i källaren har ju också fått en förklaring - så du har tydligen ett bra anlag för sanndrömmar. Gratulerar!

-Men - men .., stammade Ida. Då..då måste den stora fisken också finnas där!

-Allt behöver inte stämma till punkt och pricka, menade morfar. Det var bra nog att kunna uppfatta husbåten så detaljrikt.

-Men .. men fisken är ju den viktigaste. Den *måste* finnas där och vi måste hjälpa den!

-Fisken finns troligtvis inte i verkligheten, fortsatte morfar. Den var nog bara en drömfantasi!

-Neej! Den var verklig. Den finns där! Vi måste rädda den! Ida var påstridig, envis och upprörd. Hon ville inte att någon enda liten del av hennes dröm skulle bortförklaras.

Alla sex var inbegripna i livlig diskussion om Idas dröm tills Ajax överrumplande skrek:

-Vi har ju glömt Ulli!

-Vem tusan är Ulli? undrade Robban.

-Den försvunna delfinen! Ni läste väl plakaten på delfinariet. Det är bombis Ulli som Ida har sett i sin dröm. Den talade ju om att den var fången. Det är bovar som har den där husbåten. Dom har snott Ulli och håller henne gömd och fången under husbåten! Säkert!

-Sakta i backarna Ajax, manade morfar. Nu kanske du också fantiserar för mycket. Fast å andra sidan kan du och Ida ha rätt. Vad skall vi göra för att få fram sanningen?

Gänget höll krigsråd. Efter en timmes debatt med förslag och motförslag enades man om en handlingsplan:

Ida och Rolle skulle ta ett kvällsdopp i kanalen - inte för långt från husbåten och Ajax - som var skicklig både på simning och dykning skulle försöka ta sig till husbåten och undersöka hur det såg ut under den. Robban skulle hålla koll på husbåten och om någon där riskerade att upptäcka Ajax skulle Robban signalera till

Ida som skulle låtsas drunkna och på så sätt ge Ajax tid att hinna i säkerhet.

Morfar var ganska nöjd med besluten men han betonade mycket barskt att Ajax absolut inte fick göra någonting mer än att bara undersöka, för som han sa:

-Att simma i kanalen är varken brottsligt eller misstänkt - men börjar du göra något mer så finns risken att du gör något brottsligt, som hemfridsbrott till exempel.

-Va? undrade Ajax.

-Du kan riskera att göra intrång på privat område och det är inte tillåtet.

Ajax bedyrade att han bara skulle hålla sig till planen och de andra lovade och svor på att de inte skulle göra något olagligt de heller.

Morfar vågade trots allt inte vara helt säker på att inte ungdomarna skulle frestas att ingripa mer handfast - om det nu eventuellt fanns en delfin under husbåten. Han var dock själv en god simmare och beslöt att sitta beredd på kanalens motsatta sida för att kunna ingripa om något obehagligt skulle hända.

Mormor å sin sida hade som uppgift att omedelbart ringa polisen om det behövdes.

Så var allt planerat och alla höll tummarna att det skulle gå vägen.

Mormor protesterade och menade att det nog var bäst att ringa polisen med en gång eftersom det kunde bli riskfyllt för alla men allra mest för Ajax.

Morfar höll med i viss mån - men trodde inte att polisen skulle göra någon insats alls eftersom det inte fanns något bevis överhuvudtaget. Att Ida drömt om en fången fisk och att en delfin var försvunnen var inte något bevis - och förresten så fanns det ingen polis i världen som trodde på sanndrömmar - åtminstone inte så mycket att de skulle göra ens en ytlig undersökning.

Krigsrådet avslutades och alla skyndade till hotellet för att förbereda kvällens aktioner och när solens sista strålar glittrade på vattnet var de tillbaka i sina respektive positioner på ömse sidor

om husbåten.

Ida och Rolle plaskade stojande ut i vattnet. De skvätte vatten på varandra och frustade värre än sjölejonen på delfinriet.

Morfar och mormor kunde varken se Ajax eller Robban - men det var ju bara som det skulle vara - Robban skulle ju stå väl gömd och Ajax skulle helst varken höras eller synas.

Morfar kom på sig själv med att bita på naglarna. Det hade han inte gjort på de sista femtio åren - så det visade hur spänd och nervös han var.

Minuterna släpade sig sakta fram som en kedjefånge på väg till sin avrättning och trots kvällssvalkan var morfars skjorta plaskvåt av svett. Han kände på sig att de planerade aktionerna inte fungerade som de skulle och att något mer var i görningen som inte varit med i planeringen. Detta trots att Rolle och Ida fortfarande följde planerna genom att plaska och stoja i kanalens vatten ett femtiotal meter söderut.

Efter tjugo minuter var morfar beredd att hoppa i vattnet och simma över till husbåten bara för att få klarhet och efter en halvtimme började han ta av sig skor, strumpor och kläder. Precis när han stod i sina jockeykalsonger och hade bestämt sig för att hoppa i kanalens vatten och undersöka vad som egentligen hände borta vid husbåten - kosta vad det kosta ville - hördes ett glatt och genomträngande rop från Robban över vattnet.

-Morfar och mormor! Ring efter snuten! Vi har boven som i en liten ask!

Omedelbart efter ropet hördes ett tumult vid husbåten. Morfar kastade sig handlöst i vattnet samtidigt som han skrek:

-Ring polisen gumman. Jag måste hjälpa pojkarna!

Morfars planerade räddningsinsats blev dagens fiasko. Vattnet var kallare än han beräknat och trots sin simskicklighet hade han inte tagit hänsyn till risken att få kramp vid hastig avkylning. Han fick kramp och den satte in innan han ens hunnit simma tio meter. Med häftiga smärtor fick han snöpligen vända om och kravla upp på det torra för att massera bort krampen. Den hann lagom släppa till dess polisen både hunnit komma och åka

igen.

Morfar brukade nästan aldrig svära - men nu kände han att ett par riktigt skånska "Hondan" var på sin plats.

En timme senare satt hela gänget på serveringen utanför deras hotellrumsfönster och morfar frågade för hundrade gången:

-Vad hände egentligen?

-Ha ha morfar - för en gångs skull är det vi som vet och inte du och mormor! skrattade Ajax.

-Vi fixade skivan ha ha! retades Robban.

Ida och Rolle deltog i munterheten.

-Skoja inte mer nu snälla! Jag kreverar om ni inte berättar!

Robban skruvade på sig en smula, harsklade sig och i bästa föredragshållarstil berättade han:

-Innan vi stack tillbaka till kanalen så snacka vi med varann här på hotellet. Vi kom överens om att Ajax skulle ge mig besked om det fanns en delfin - för i så fall skulle jag hjälpa till att få den fri.

-Och Ulli fanns under husbåten. Det fanns ett stort nät som var spänt under hela båten och där var hon fången, inflikade Ajax.

-Så jag dök i och vi lyckades göra loss nätet och få ut delfinen och sen tog Danke över jobbet.

Morfar såg ut som världens frågetecken:

-Danke?

-Javisst. Det var ju du själv som påstod att Danke var världens bästa delfininstruktör - så jag hade honom med i bröstfickan och han satt och väntade tills vi hade delfinen fri. Det verkade nästan som om han begrep vad vi hade i görningen. Så snart Ulli var fri så släppte jag honom och han och Ulli försvann i riktning mot delfinariet - fast först simmade Ulli bort till Ida och Rolle.

-Och det var det härligaste jag varit med om! skrattade Ida. Vi fick hålla i ryggen och sen gick det av i raketfart till delfinariet.

-Ja, det var absolut toppen att lifta med Ulli. Det var mysigare än att kajka på cykel efter en som kör moped i sexti! inflikade Rolle.

-Var är Danke nu? undrade mormor orolig.

-Han kommer bombsäkert snart om han inte redan sitter på fönsterblecket till mitt rum. Han är klok som tio pudlar i kvadrat, menade Ajax och blev sannspådd i samma ögonblick.

Danke kom flygande och landade mitt på bordet. Han sträckte på halsen och sträckte ut sina vingar samtidigt som han bugade sig åt alla fyra väderstrecken, visslade "Happy Birthday" och sa:

-Danke, danke schön!

-Vad hände sen? undrade morfar. Han var fortfarande sprickfärdig av nyfikenhet.

-När Ulli var befriad simmade vi till stranden igen, sa Robban. Jag hade sett att husbåten bara hade en smal liten landgång - men den var så lång att ingen kunde hoppa direkt från båten i land - så vi beslöt att kolla vem boven var som hade knyckt Ulli.

-Och det var det enklaste i världen att fånga in den boven, skrattade Ajax.

-Hur så? undrade både mormor och morfar på samma gång.

-Det var en liten svag gumma i sextiårsåldern. Gammal som gatan alltså. Vi behövde inte ens hålla henne fast tills snuten kom, sa Robban med ett grin. Vi bara hindrade henne från att komma iland. Både Ajax och jag är mycket bättre på att balansera än vad den gamla gumman var!

-Skäms din buffel. Både mormor och jag är i den åldern och du säger att det är "gammalt som gatan"! Morfar försökte låta sträng och förtretad men han lyckades inte särskilt bra.

I samma ögonblick närmade sig ett yngre par och Danke flög dem till mötes. De kom fram till deras bord med en viss tveksamhet och samtalande en kort stund med morfar.

De övriga i sällskapet såg lite undrande ut och morfar förklarade:

-Detta är delfinariets ägare och chefsinstruktör som har kommit för att tacka för att vi hjälpte dem att få tillbaka Ulli.

De orden blev upptakten till Harderwijks längsta kram- och pusskalas. Det unga paret nöjde sig inte med att krama och pussa var och en av dem en gång - nej gång på gång skulle det göras.

Robban, Rolle och Ajax tittade på varandra och försökte värja sig mot kramarna och Robban uttalade vad de tänkte alla tre:

-Hade jag vetat detta hade kanske mig firren fått vara kvar där den var!

20. TROLLERI MED REGN.

På lördagsmorgonen var det obevekligen tid att köra vidare hemåt. Redan på förmiddagen passerades gränsen mellan Holland och Tyskland och morfar vände sig om och skrattade.

-Nu försvann sista möjligheten att få några holländska pannkakor, om de nu har några kvar efter era vilda härjningar. Från och med nu får ni nöja er med tyska korvar de närmaste trettio timmarna! Tror ni att ni överlever?

Rolle, Robban och Ida svarade "Ja" med övertygelse. Ajax satt däremot tyst med hängande huvud.

-Vad tänker du på Ajax? Du ser ut som om du sålt smöret och tappat pengarna.

Ajax suckade, tittade ledsen upp och uttryckte det som de andra inte vågade tala om:

-Jag tänker på att vi är tvungna att lämna Danke i morgon. Jag sörjer honom redan!

-Jag förstår! sa morfar vänligt. Jag känner på samma sätt, men det finns ingenting vi kan göra åt det. Vi får försöka att ha en trevlig dag ändå och spara sorgen tills i morgon.

-Jag skall försöka, sa Ajax med ett litet snett leende.

-Bra! Man kan bara göra sitt bästa. Mer begär ingen av en. Mer än man själv ibland.

-Vad menar du med det? undrade Robban. "Mer än man själv".

-Det betyder att de enda gånger man är riktigt arg på sig själv det är när man inte har uppfyllt sina egna krav. Många människor går nästan alltid och är arga på sig själva just för att de

hela tiden ställer för stora krav på sig själv.

-Jag är ofta arg utan att jag har ställt några krav på mig!

-Jaha. Ge mig ett exempel.

-Om jag har tagit sönder någonting eller sparkar en boll genom en glasruta.

-Då har du väl haft kravet på dig själv att du skulle undvika att skada det som blev trasigt.

-Det är klart.

-Ja och om det då gick sönder trots att du gjorde ditt bästa för att det inte skulle gå sönder ställde du alltså för stora krav på dig själv. Om du gjorde ditt bästa!

-Och om jag inte gjorde mitt bästa då?

-Då ställde du för små krav på dig själv! Man skall väl alltid göra sitt bästa, eller hur?

-Det kan man väl inte göra alltid!

-Tycker du inte? När skall man inte göra sitt bästa då?

-När man leker!

-Men man kan väl göra sitt bästa för att inte slå ner saker eller välta bord eller sparka bollar genom glasrutor eller hur.

-Det är klart!

-Men då gör du ju ditt bästa trots allt och går då något sönder har du tydligen ställt för stora krav på dig själv - eller också har du inte gjort ditt bästa.

Robban suckade.

-Du vinner alltid när man pratar om någonting. Du får det alltid att låta så rätt det du säger.

-Har jag inte rätt då?

-Jo men du vinner ju alltid, vad vi än diskuterar!

-Det är kanske för att jag gör mitt bästa.

-Ja men jag blir så arg över att jag aldrig kan vinna!

-Då ställer du för stora krav på dig själv.

-Du är hopplös! sa Robban med en grimas, men sedan skrattade han och fortsatte:

-Nu skall du få göra ditt allra bästa, morfar.

-Jaså? Vad skall jag då göra?

-Du skall få trolla! Du brukar ju skryta om att du kan "beställa" parkeringsplatser och få det du beställer. Du har berättat

hundratals gånger hur du beställde fint väder när alla trodde de skulle bli regn. Men du fixade fint väder.

-Jaha? Och vad vill du att jag skall ordna nu då?

-Jag tycker det är så varmt och klabbigt, jag vill ha regn när vi kommer fram till hotellet i eftermiddag.

-Det var inte lite begärt. Vi har ju lyssnat på nyheterna och väderleksrapporterna hela dagen Där har inte sagts något alls om regn.

-Nej, just det! Om det då regnar så vet vi att det är du som har fixat det!

-Det var inte lite begärt! sa morfar en gång till och lät lite fundersam, men de andra barnen började ropa:

-Jo morfar, fixa det!

-Du kan väl åtminstone försöka! bad Ida

-Okej, jag skall göra mitt bästa! sa morfar med ett skratt.

-Nu har ni allt begärt för mycket av stackars morfar! skratade mormor. Ni tror väl i alla fall inte morfar kan klara av att ordna regn från en molnfri himmel. Någon måtta får det väl vara på era krav!

Färden fortsatte på den tråkiga tyska motorvägen, endast avbruten av några få raster. Barnen hade tittat på kartan för att finna ut var Lübeck låg. Det var staden där de skulle övernatta och lämna Danke till cirkusen samma kväll.

Efter en knapp timme var de framme i Lübeck och morfar cirklade runt lite för att hitta ett mysigt hotell. Solen lyste från en klarblå himmel och Robban klappade morfar lite överlägset på flinten.

-Du klarade inte att fixa regn! Du skojar nog med oss när du berättar hur du har fixat väder och parkeringsplatser och sånt.

-Nej gubbe lille, det är inteskoj inte! Förresten så ville du inte ha regn förrän vi kommer fram till hotellet och jag har inte hittat något bra hotell ännu.

-Jaja - men du tror väl inte det kan regna när det inte finns ett enda moln på himlen.

-Vi får väl se, sa morfar och pekade på ett värdshus i

tyrolerstil. Tycker ni det ser inbjudande ut?

-O ja. Där stannar vi! sa mormor och Ida på samma gång och pojkarna höll med.

Morfar körde in på parkeringsplatsen och kommenderade:

-Avstigning! Jag tror nog det finns lediga rum, så ta med er era väskor.

Robban klev ur bilen och lastade ut de andras väskor för att komma åt sin egen som stod längst in. Så vände han sig till morfar med ett triumferande leende:

-Nu har vi kommit till hotellet morfar och jag ser inte en droppe regn så du har miss.....

Det hördes ett väsande ljud från en brandpost några meter därifrån och en kaskad av vatten sköljde över hela sällskapet som blev genomvåta innan de hunnit sätta sig i säkerhet. Ingen människa fanns vid brandposten.

-Baske mig lyckades inte morfar ordna regn ändå! sa mormor förundrad.

-Det var fusk för det var inte äkta regn! protesterade Robban. Men det duger ändå, jag blev ju genomvåt och avkyld. Jag undrar hur morfar bar sig åt, eller var det bara tur?

-Man vet aldrig riktigt när det gäller morfar! skrattade mormor. Jag har aldrig lyckats bli klok på honom!

21. HEMFÄRDEN.

Med sorg i hjärtat infann sig hela gruppen inklusive Danke vid cirkusens entré i god tid före klockan åtta på lördagskvällen.

De var väntade. Cirkusdirektören kom ut och hälsade och erbjöd dem att vara med på kvällens föreställning och uppleva Dankes världsberömda uppvisning. Alla tvekade först en lång stund. De tyckte att avskedet var jobbigt nog och var rädda att det skulle kännas alltför plågsamt att se Danke i sin "naturliga" miljö.

Till slut sa morfar:

-Jag tror att Danke får avgöra! Du Danke vad säger du om vi går nu och inte stannar över föreställningen?

Danke satt helt tyst och trots att morfar gav honom en hel minut hördes inte ett ljud från fågeln.

-Okej Danke vad säger du om vi stannar och ser föreställningen?

-Danke! Bravo! Bravo! Bravo! sa han och bredde ut vingarna och bugade sig.

-Okej Danke, då stannar vi! beslöt morfar och de övriga hade inget att invända.

Det blev en jättefin föreställning med Danke som kvällens höjdpunkt. Han gissade kort, han räknade svåra tal och han kunde visa vad människor gömde bakom ryggen. Publiken applåderade och jublade. Morfar böjde sig mot barnen och viskade:

-Det blir kanske lättare för oss att lämna honom nu när vi vet hur han kan roa en så här stor publik och hur duktig han är i sitt "arbete". De tar säkert väldigt väl hand om honom så han har det

bra här. Tror ni inte det?

-Jo, snyftade Ajax. Men jag hade fäst mig så vid honom och han hade det bra hos oss också.

Danke avslutade sitt nummer och medan publiken jublade flög han över till cirkusdirektörens axel och klättrade ut på hans arm, ända ut till handen där mikrofonen var. Han sträckte fram halsen och sa högt och tydligt, med näbben intill mikrofonen:

-Halloj mormor! Halloj Ajax! Halloj Ida! Halloj Robban! Halloj Rolle! Halloj morfar, gubbe lille!

-Ah! Vad gullig han är! Han har lärt sig våra namn! sa mormor och fick tårar i ögonen.

När Danke försvunnit in med cirkusdirektören genom ridån och nästa nummer hade börjat grät alla i gänget. De var rörda över Dankes avskedsord och de kände ingen lust att se resten av föreställningen. I stället reste de sig och smög ut genom entrén. En av cirkusens anställda kallade tillbaka morfar och pratade med honom en stund.

-Vad ville han? undrade Robban när morfar återvänt till gruppen.

-Han frågade om vi hade fått ett kuvert med hittelönen för Danke. Jag sa att vi inte brydde oss om hittelön, men han var envis så jag lovade att vi skulle komma hit om i morgon på väg till Puttgarten.

-Då kanske vi kan få hälsa på Danke en sista gång! viskade Ida.

-Ja kanske det.

Efter en tidig frukost i hotellets matsal packades bilen och sista etappen på deras långa resa skulle klaras av. Redan samma eftermiddag skulle de vara hemma i Sverige igen.

Första etappmålet var cirkusen och de togs emot av en i personalen som talade om att cirkusdirektören skulle komma om ungefär tio minuter. Ajax frågade om de kunde få träffa Danke under tiden och det fanns det inga hinder för, menade mannen och gick för att hämta den lille nymfparakiten.

Danke kom själv flygande till dem och ägnade var och en av dem en liten stund för näbbpuss och fnattning. När alla var avverkade flög han iväg. Ajax tittade efter honom och sa lite missmodigt:

-Jaha, det var det. Vi betydde tydligen inte mer för honom än att han stack så snart han sagt adjö. Jag som trodde att han gillade oss.

-Det gör han säkert också, men han har ju bott längre på cirkusen än hos oss och har säkert många här som han tycker om. Vi får väl acceptera att han trivs och vara glada för hans skull! sa morfar, men det hördes på rösten att han inte riktigt kände på det sätt som han sa.

Cirkusdirektören var lite stressad när han anlände och grävde i innerfickan där han hittade ett skrynkligt kuvert som han lämnade över till morfar. Sedan var han tvungen att rusa iväg.

Morfar skakade på huvudet, stoppade kuvertet i fickan och vände sig till de andra:

-Jaha, det var alltså den stora tackceremonien. Eftersom både Danke och direktören hade bråttom, får vi väl också sticka iväg.

Färden fortsatte till Puttgarten. Vid färjeläget låg färjan redan klar för avfärd och det blev bara ett kort uppehåll för att visa biljetterna och efter ett par minuter var bilen ombord.

Barnen och morföräldrarna handlade flera kassar fulla i båtens skattefria butiker och hann dessutom dricka kaffe och läsk innan det var dags att placera in sig i bilen igen för färden till Dragör och ny färja till Sverige.

På färjan över till Limhamn ville alla ha röda danska korvar och mitt i en munsbit kom Robban att tänka på något:

-Vad var det i kuvertet som du fick av cirkusdirektören?

-Det var som sjutton! Det hade jag alldeles glömt bort! sa morfar och fiskade upp kuvertet.

-Det är till dig Ajax, det var ju du som hittade Danke, sa han och lämnade över kuvertet till Ajax.

Ajax fläkte upp kuvertet och drog ut en sedel och ett papper.

-Det är visst tio tyska mark, sa han. Men jag kan inte förstå det som står på lappen.

-Jag kan läsa det! sa morfar och tittade på det skrivna.

Först såg han förvånad ut, sedan såg han ilsken ut och sedan gav han upp ett sådant gapskratt att alla i cafeterian tittade på honom och rynkade pannorna. En som skrattar så på en Danmarksbåt måste vara totalberusad, menade de tydligen.

-Vad står det? undrade Ajax.

-Det var det dummaste och löjligaste och snålaste och mest vansinniga jag har varit med om! sa morfar och kunde inte sluta att skratta.

Han skrattade så tårarna rann utefter kinderna och han fick snyta sig och andas djupt för att lugna ner sig.

-Ja men vad står det då? envisades Ajax som höll på att spricka av nyfikenhet. De övriga var minst lika nyfikna och undrande.

-Jo hör här! Så här står det: Hittelön för cirkusdjur: Femtusen mark.

-Men det var ju bara tio mark i kuvertet, protesterade Ajax.

-Ja lugna dig så får du höra allt som står på lappen. Det står alltså: Hittelön för cirkusdjur: Femtusen mark. Avgår: Hyra av cirkusartist i tio dygn för Femhundra mark per dygn, summa Femtusen tyska mark. Minus kostersättning tio dygn á en mark per dygn är lika med summa Tio mark. Att utbetala: Tio mark.

-Vi fick alltså Femtusen mark i hittelön! sa Ajax.

-Och vi fick betala femhundra mark varje dygn för att ha Danke hos oss på resan, sa Ida.

-Och vi var borta i tio dagar, sa Rolle.

-Och då blev det inga pengar över av hittelönen, sa Robban.

-Just det! sa morfar. Fast det blev ju tio mark för att han fick mat av oss och för att cirkusen slapp betala fröna, så lite vinst blev det allt. Han lär inte ha ätit för så mycket.

Det var tyst vid bordet en liten stund men sen började alla att skratta. Det var ju precis som morfar sagt så löjligt, dumt och

snålt alltihop.

De skrattade fortfarande när bilen körde iland i Limhamn och först mitt inne i Malmö slutade skratten och morfar kunde säga:

-Välkomna tillbaka till Sverige. Nu är vi hemma igen och mycket har vi klarat av tillsammans. Alla är bra på något - alla kan inte vara bra på allt som vi är. Det har verkligen varit en spännande resa.

-Jaa, helmysig! ropade barnen i kör.

-Och välbehållna är vi allihop, utan något olyckstillbud på vägarna och inte någon sjuk eller skadad. sa mormor. Jag tycker att vi hurrar för den fantastiska resan.

-Jaa! skrek barnen och så hurrade de fyra gånger.

Då hördes en liten späd röst:

-Bravo! Bravo! Bravo!

-Sluta Ida. Du behöver väl inte göra mig ledsen igen nu när jag nästan kommit över saknaden efter Danke, sa Ajax irriterat.

-Jag har inte gjort något! protesterade Ida.

-Jo! Du härmade Danke.

-Det gjorde jag visst inte!

-Jo det gjorde du!

-Mormor ohoj! hördes den lilla rösten igen och Dankes huvud stack fram under kanten på instrumentbrädan.

Det blev vilt jubel i bilen. Barnen skrattade och grät om vartannat. Danke klättrade upp i mormors knä, fortsatte upp på axeln, kela med henne och ville pussas.

Morfar fick köra in på närmaste lediga parkeringsplats. Han hade fått något i ögat och kunde inte se ordentligt, sa han.

Alla ville kela och kela med fågeln och när han avslutade med keltund hos morfar och morfar hade kliat honom och pussat honom på näbbet, sa morfar strängt:

-Du har gjort något brottsligt Danke lille. Dels har du stulit dig själv från cirkusen och det är illa nog. Sen har du smugglat dig själv igenom två länders tullar och du har inte betalt införselavgift och du har inte suttit i karantän. Men jag är så för-

baskat glad att se dig igen så jag lovar att du skall få bo hos oss i tur och ordning och du skall få en ny stor bur.

-Danke! sa fågeln och fortsatte: Danke schön morfar gullgubbe.

